Nu veți aduce credințe noi, decât dacă hotărâți că o parte din vechile voastre credințe nu funcționează.

Oamenilor le este greu să renunțe la credințe.

Odată ce crezi în ceva, crezi până când se dovedește că e greșit. Mulți dintre voi continuă să creadă în acel ceva, refuzând să se elibereze de vechile idei, mult timp după ce ele s-au dovedit inexacte, ineficiente sau nefuncționale. Dar cel puțin aici, în acest dialog, tu ești dispus să reflectezi. Și acesta este primul pas spre schimbare. Nu poți schimba nimic, dacă nu ești măcar dispus să iei în considerare alternativa. Așa că, întâi trebuie să hotărăști care dintre vechile tale credințe nu funcționează.

În această conversație am explorat Cinci Idei Eronate Despre Dumnezeu. Acestea sunt credințe care nu mai funcționează pentru comunitatea umană. Nu se pot aduce argumente serioase împotriva acestui lucru. Faptul că ele nu funcționează, este ceva ce poate fi observat și demonstrat. Starea continuă de conflict de pe planeta voastră o demonstrează.

Dacă actualele voastre credințe despre Dumnezeu ar fi corecte, conflictul ar fi fost eliminat de pe planetă, cu mult timp înainte. În schimb, credințele voastre despre Dumnezeu creează, de fapt, conflictul. Am spus asta de multe ori. Intenția Mea este ca voi să nu pierdeți din vedere această idee - sau să o ignorați.

Ai spus mai devreme că există zece idei eronate în care cred oamenii. Zece cu totul.

Da. În afară de Cele Cinci Idei Eronate despre Dumnezeu, mai există și Cele Cinci Idei Eronate despre Viață, care fac ca experiența voastră pe Pământ să fie foarte, foarte, foarte dificilă.

Sunt aceste idei eronate despre Viață la fel de importante ca și Cele Cinci Idei Eronate despre Dumnezeu? Au un impact la fel de mare?

Absolut!. Ele mai duc și la crize, violențe, omoruri și război.

Atunci, să le trecem în revistă. N-am discutat încă despre ele.

Cele Cinci Idei Eronate despre Viață sunt:

1. Ființele umane sunt separate una de alta.
2. Nu există suficient din ceea ce au nevoie ființele umane pentru a fi fericite.
3. Pentru a obține ce nu e de ajuns, ființele umane trebuie să concureze unele cu celelalte.
4. Unele ființe umane sunt mai bune decât alte ființe umane.
5. E normal ca oamenii să rezolve problemele majore create de celelalte cinci idei eronate, omorându-se unii pe alții.

Hai să revenim la începutul listei și să le examinăm.

Bun.

Prima Idee Eronată Despre Viață este că ființele umane sunt separate unele de altele. Această idee are ca origine cea de-a Treia Idee Eronată despre *Dumnezeu* - și în felul acesta vedem cum se răspândesc Ideile Eronate despre Dumnezeu.

Ideile Eronate ale speciei voastre despre Dumnezeu sunt foarte puternice. Ele au impact asupra tuturor domeniilor experienței voastre colective, chiar și asupra celor care nu cred în Dumnezeu. Întrucât ele sunt legate atât de profund cu cauza fundamentală a întregii experiențe, așa cum o înțelegeți voi, ideile voastre despre Dumnezeu afectează și efectiv creează credințele voastre despre Viață - producând, în același timp, idei eronate și în sectorul lumesc.

Voi credeți că Dumnezeu v-a separat de El, deoarece nu i-ați dat lui Dumnezeu ceea ce are nevoie. Această

idee, la rândul ei, se naște din credința voastră că există ceva anume de care Dumnezeu *are nevoie* și că Dumnezeu *poate să nu reușească să-și satisfacă dorințele.* Ambele idei sunt aproape ridicole - dar absurditatea ideilor nu i-a împiedicat niciodată pe oameni să le accepte.

Așa cum ai subliniat, Dumnezeu este, *după propriile noastre definiții,* Atotputernicul, Prea-măritul și Prea-înaltul. Ai crede că noi am „înțelege" că Dumnezeu nu are nevoie și nu cere nimic pentru a fi fericit. Ideea că trebuie cumva să-L mulțumim pe Dumnezeu (pentru a primi binecuvântările și nu blestemele Lui și pentru a ne garanta un loc în Rai) persistă totuși.

Ceea ce oamenii au *făcut* pentru a-L „mulțumi" pe Dumnezeu este inuman. I-ați persecutat pe alții, provocându-le suferințe incredibile și ați omorât milioane de oameni pentru a-L mulțumi pe acest Dumnezeu al vostru.

În zilele de început ale adorației păgâne, oamenii chiar își sacrificau bebelușii - nou născuții, întruchiparea inocenței pure - punându-i pe ruguri și arzându-i de vii, în speranța de a-i face pe zei să zâmbească.

Această nevoie de „a-L face fericit pe Dumnezeu" s-a născut din ideea voastră greșită că Dumnezeu, *nu* e pe deplin fericit. Aceasta e o idee nebunească, deoarece Dumnezeu este Fericirea Însăși. Totuși, v-ați agățat de ideea unei Zeități amenințătoare, nemulțumite.

Ideea voastră că Dumnezeu nu e fericit - *și că oamenii sunt cauza acestei nefericiri* - este cea care a creat fundamentul nebunesc pentru religii nebunești care să-i inspire pe oameni să se comporte nebunește.

Niciodată nu am auzit chestia asta spusă atât de direct.

E timpul să o auzi.

E o idee prostească, nu-i așa?

E mai mult decât prostească. E fatală.

De asemenea, este culmea aroganței să vă imaginați că ceva înfăptuit de oameni L-ar putea face pe Creatorul Universului să renunțe la Pace și Iubire - care este esența a Cine și Ce ESTE Creatorul.

Cu alte cuvinte, voi vă imaginați că eu vreau să *renunț la Mine Însumi,* ca reacție la ceva ce ați făcut voi. Motivul pentru care vă imaginați că fac acest lucru, este pentru că *voi îl faceți.*

Și nici măcar nu vedem legătura.

Nu, nu o vedeți.

Noi spunem că suntem făcuți „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu", totuși, ai dreptate în ceea ce ai spus anterior - ce am făcut noi, a fost să-L creăm pe Dumnezeu după chipul și asemănarea oamenilor.

Și astfel, v-ați imaginat un Dumnezeu care i-a separat pe oameni de El, deoarece El nu era mulțumit de oameni. Aceasta este ce-și fac oamenii unul altuia, atunci când nu sunt fericiți - și ați tras concluzia că Dumnezeu ar face la fel.

Această idee a Marii Separări a creat în voi senzația de a fi și voi separați unul de celălalt. V-am explicat deja cum s-a întâmplat asta.

Ființele umane știau - au înțeles în mod intuitiv, aveau înscris acest fapt în memoria celulară - că ele sunt una cu tot ce este viața. Una cu Pământul și una cu creaturile Pământului. Una cu cerul și una cu tot ce este în cer. Una cu Divinitatea și parte din ceea ce *este* Divinitatea.

Apoi, au început poveștile separării. Așa cum am explicat mai devreme, aceste povești s-au născut din experiența timpurie a oamenilor. Religiile au codificat această experiență, transformând mitul în dogmă. Iluzia separării voastre era completă. Separare de Dumnezeu și separare de tot ce e viață.

Religia modernă a avut o șansă de a rupe acea iluzie, de a vă conduce spre adevăr. Dar religia modernă a ales să rămână la învățăturile timpurilor pre-moderne, să rețină dogma de acum sute și mii de ani. Și astfel, religia modernă a înșelat așteptările omului modern.

Dacă sunteți curajoși, dacă sunteți foarte viteji, veți permite Noii Spiritualități să vă îmbogățească experiența religioasă. Această spiritualitate nu va respinge total învățăturile voastre religioase tradiționale, ci le va extinde și va modifica unele dintre învățături - despre care ați constatat că nu mai sunt valabile, sau nu mai funcționează.

Ai afirmat acest lucru de multe ori.
Tot îl spui, iar și iar.

Vreau să fie ceva pe care să-l iei din această carte și să-l transpui cu fermitate în conștiența ta, deoarece este, de fapt, singura ta speranță pentru un viitor cu adevărat diferit. Un viitor plin nu de frică, luptă, ranchiună, conflict, război deschis și moarte violentă, ci de pace, fericire și dragoste. Ceea ce fac aici este să adun într-un singur loc tot ce v-am spus în acești ani, să repet mereu, reafirmând și repetând comentariile și observațiile pe care le-am făcut mai devreme, aici și altundeva înainte, și apoi să adaug informații noi și importante care au legătură cu criza actuală.

Rasa umană se confruntă cu o criză majoră - să fiți siguri de asta. Este o criză a conflictului dintre ideologii. Este o criză a credințelor.

Așa cum am spus, voi ați pus semnul de egalitate între separarea voastră de Dumnezeu (care este o credință falsă) și separarea de Viață. Era perfect natural ca voi să fi făcut asta, deoarece, la un nivel foarte profund, știați și înțelegeați că Dumnezeu ESTE întreaga Viață.

Chiar dacă nu v-ați exprimat astfel, *la nivel celular voi știați că acesta era adevărul.*

Toate lucrurile și toate ființele din Viață au fost, deci, percepute ca fiind Separate De Voi, în momentul în care ați acceptat ideea că erați Separați de Dumnezeu.

(Și invers, toate lucrurile și toate ființele din Viață sunt percepute ca fiind Una cu Voi, din momentul în care acceptați ideea că sunteți Una cu Dumnezeu. Aceasta ne învață toți maeștrii și au spus-o toți misticii).

Ați acceptat că sunteți Separați De Dumnezeu, nu pentru că ați *simțit* că sunteți separați, ci pentru că religia organizată v-a *spus că sunteți* separați.

Religia unei persoane este produsul locului ei de naștere și a învățăturilor primite devreme, în viață. Nu e produsul adevărului etern, ci al mediului social. Oamenii cred ce au fost învățați să creadă. Ei nu pun nimic la îndoială, pentru că nu doresc să pună la îndoială sursa.

Vă invit să vă puneți această întrebare:

Despre cine ați spune că a greșit, dacă ați schimba unele dintre credințele voastre cele mai fundamentale?

Aici este povestea. Atât timp cât credeți că există ceva precum Bine și Rău, Drept și Greșit, veți dori să riscați totul pentru a avea „dreptate". Nu vă veți schimba credințele, dacă credeți că prin asta - voi, sau cineva pe care îl iubiți - ați deveni „cel care a greșit". Însă, imediat ce transformați axa Drept - Greșit în paradigma Ce Funcționează - Ce Nu Funcționează, dificultatea analizării în mod critic a credințelor fundamentale se simplifică - ca să nu mai vorbim de schimbarea lor.

Azi lumea trăiește într-o paradigmă Bine - Rău și astfel sprijină cea de-a Treia Idee Eronată despre Dumnezeu și Prima Idee Eronată despre Viață - iluzia că există Lipsă de Unitate.

Dacă îndrăznești să spui că ai trăit exact *contrariul,* că ai cunoscut fericirea plină de bucurie a *uniunii* complete cu ceilalți și cu Divinitatea, e posibil să ți se spună să fii prudent față de astfel de experiențe - și, cu siguranță, să fii prudent când *vorbești* despre ele.

Am trecut prin asta.

Sunt sigur.

Şi această idee falsă despre separare ne permite să ne facem, unul altuia, lucruri pe care nu ni le-am face niciodată nouă înşine.

Da. Ea creează şi iluzia că „nu este suficient" din ceea ce ai nevoie ca să fii fericit.

A Doua Idee Eronată despre Viaţă.

Da. Dacă aţi crede că există doar Unul - adică, dacă v-aţi gândi la voi ca fiind Un Singur Corp, ceea ce şi sunteţi, de fapt -

- sau o singură comunitate -

- sau o singură comunitate ... aţi şti că aţi avut întotdeauna suficient, deoarece voi *aţi crea această experienţă.* Cu o astfel de credinţă aţi împărţi totul în mod egal; aţi asigura bunăstarea tuturor.

Aceasta este cea mai importantă tradiţie a credinţei islamice, care îi consideră pe toţi musulmanii membrii Unei Singure Comunităţi. Învăţătura islamică îi îndeamnă pe musulmani să-i ajute pe cei săraci şi să sprijine întotdeauna comunitatea. Membrii Bisericii lui Iisus Hristos al Sfinţilor Zilelor de pe Urmă - Mormonii - au format şi ei o comunitate mondială, sprijinită de unul dintre cele mai mari sisteme interne de asistenţă organizată, non-guvernamentală, pentru cei mai săraci şi nevoiaşi dintre membrii ei. Organizaţiile de binefacere catolice şi grupurile aparţinând altor secte creştine, ca şi organizaţiile evreieşti de caritate, încearcă şi ele să împartă din abundenţa lumii, celor mai puţini norocoşi şi celor nevoiaşi.

Toate acestea sunt exprimări meritorii ale unei înţelegeri incipiente. Problema este că multe organizaţii religioase formează un cerc închis în jurul propriilor membri, demonstrând astfel limitele înţelegerii lor. Statele şi naţiunile fac acelaşi lucru. La fel procedează şi grupurile culturale, etnice, rasiale şi sociale de toate genurile, fiecare dintre ele creând, în mod conştient sau inconştient, o *barieră sanitară.*

O astfel de viaţă în carantină nu poate promova experienţa unităţii omenirii şi, într-adevăr, dă senzaţia necesităţii unui scut protector, care să-i separe pe oameni conform vederilor lor cele mai înguste.

Cu o concepţie atât de îngustă, nu toate pot fi văzute aşa cum sunt ele cu adevărat. Întrucât perspectiva este limitată, aşa este şi conştienţa.

Ceea ce voi percepeţi ca siguranţă oferită de pântecul mamei, devine locul de naştere al sentimentului că numai voi aveţi dreptate.

Înălţarea conştiinţei vă va scoate din acest sentiment de separare, care vă învăluie ca un pântece. Apoi, veţi descoperi că această carantină nu a fost necesară - că, de fapt, cordonul nu vă separa de nimic altceva decât de Sinele vostru. Aceasta va fi cea mai mare surpriză. Aceasta va fi cea mai mare uluire. V-aţi separat, pur şi simplu, pe voi înşivă de *voi înşivă.*

Când veţi rupe cercul închisorii voastre, veţi descoperi că toţi ceilalţi sunt exact ca voi.

Nu numai TOŢI ceilalţi, ci şi TOATE celelalte. O examinare atentă vă va releva că şi voi şi pietrele şi copacii şi soarele şi luna - toate *sunt toate făcute din acelaşi lucru.* Ca şi frumoşii fulgi de nea, cu toţii *arătaţi* diferit, dar substanţa voastră este identică.

Când veţi descoperi că Sunteţi Una, vă veţi minuna cum aţi putut să vă consideraţi vreodată separaţi de toţi ceilalţi şi de toate celelalte. Veţi vedea că atunci când aţi tratat pe cineva sau ceva ca şi cum *nu ar fi fost voi,* nu aţi rănit pe nimeni altcineva decât pe voi înşivă.

Cum s-au întâmplat toate astea? Cum de ne-am separat atât de mult de Sinele nostru?

S-a întâmplat atunci când ați hotărât că nu sunteți perfecți. Undeva, pe parcurs, pe când vă transmiteați miturile și poveștile, ați ajuns la ideea că sunteți mai prejos decât lumea și viața din jurul vostru.

Așa cum v-am explicat înainte, ați văzut efectul pe care l-au avut asupra voastră vânturile, ploile, furtunile și Viața Însăși – și ați hotărât că „zeii" erau mai puternici decât voi, că nu puteați fi atât de puternici, oricât de mult ați fi încercat. În felul acesta, v-ați imaginat propria voastră imperfecțiune. Erați „mai prejos" decât zeii. Frustrați și furioși, v-ați întors împotriva voastră, judecându-vă și condamnându-vă pentru că nu sunteți „suficient de".

Prima experiență umană de insuficiență nu a fost în lumea exterioară, unde era în mod clar bogăție, ci în interiorul vostru, care părea foarte mărunt, în comparație cu belșugul și măreția exterioară a lumii din jurul vostru. O singură privire aruncată cerului înstelat era suficientă ca să vă convingeți de minunăția a ceea ce credeați că Nu Sunteți Voi și nimicnicia a ce credeați că Sunteți Voi.

Nu v-ați revenit niciodată din această idee a nimicniciei. Dar acum poate fi momentul vindecării voastre. Acesta poate fi momentul reamintirii voastre. Asta, deoarece am venit să vă spun un mare secret:

Voi și stelele sunteți una.

Nu la figurat, ca într-o poezie sau un cântec, ci *la propriu.* Structura voastră chimică este identică. Veți găsi în voi aceleași elemente pe care le veți găsi în toate corpurile celeste – și, într-adevăr, în *tot ce Există.*

Vă surprinde? Sunteți uluiți să aflați că nimic nu e compus din altceva decât din diferite combinații și concentrații ale *Singurei Substanțe Care Există*? N-ar trebui. Vă spun asta de mult timp.

Da, așa e, dar cred că majoritatea oamenilor au crezut că se spune la figurat, nu la propriu.

Este un adevăr la propriu, copilul meu.

VOI SUNTEȚI CU TOȚII UNA.

În stadiile de început ale dezvoltării sale, specia voastră nu putea înțelege acest lucru. Acum, în anii de început ai adolescenței ei, poate să o facă.

Specia noastră e la adolescență?

În *primii* anii ai adolescenței. Dar s-ar putea să nu ajungă la maturitate niciodată, după cum merg lucrurile. Vă certați unii cu alții, ca niște copii care nu vor să-și împrumute, unii altora, jucăriile.

18

Crezi că vom învăţa vreodată? Crezi că vom găsi vreodată o cale de a ne înţelege, de a face acest lucru atât de simplu - a trăi împreună, în pace, armonie şi fericire?

O veţi face, dacă veţi renunţa la credinţele voastre false şi la ceea ce aţi construit în jurul lor.

Am venit aici ca să vă ajut. Am fost întotdeauna aici. N-am plecat niciodată. Ceea Ce Sunteţi Voi nu vă poate părăsi niciodată, ci rămâne cu voi întotdeauna. Şi astfel, chiar înainte de a mă întreba, eu vă voi fi răspuns. Totuşi, voi nu ştiţi acest lucru, pentru că nu Mă cunoaşteţi *pe Mine.* Voi credeţi că Eu m-am separat de voi. Voi credeţi că sunteţi separaţi unii de alţii. Nici una dintre aceste credinţe nu este adevărată. Nici una nu vă este de folos.

Primele trei din Cele Cinci Idei Eronate Despre Viaţă: „Fiinţele umane sunt separate unele de celelalte ..." „Nu este suficient din ce au nevoie fiinţele umane pentru a fi fericite ..." şi „Pentru a obţine ceea ce nu este suficient, fiinţele umane trebuie să concureze unele cu altele ..." sunt suficiente pentru a crea crize, violenţă, omoruri şi război, în şi prin ele însele.

Cum am ajuns oare la Cea de-a Treia Idee Eronată despre Viaţă, cea despre concurenţă?

Imediat ce aţi acceptat ideea că substanţa vieţii „nu este suficientă", aţi tras concluzia că trebuie să faceţi orice ca să vă asiguraţi că *voi şi ai voştri* au destul. La început, doar aţi întins mâna şi aţi luat. În acest scenariu, mâna cu cei mai puternici muşchi a câştigat.

Mai târziu, pe când aţi început să intraţi în adolescenţa speciei voastre, aţi evoluat până în punctul în care nu vi se părea cinstit că cei mai mari şi mai puternici câştigau întotdeauna. Totuşi, nu aţi evoluat până la faza în care să vreţi să-i vedeţi pe *toţi* câştigând. (Şi încă nu aţi făcut-o). Aşa că, aţi început să inventaţi alte „motive" pentru ca o anumită persoană, sau un anumit grup să aibă partea leului din ceea ce voi credeaţi că aveţi nevoie pentru a fi fericiţi.

Aţi creat *competiţii, acolo* unde forţa brută nu era singurul factor în alegerea câştigătorilor şi a învinşilor vieţii, a celor care au şi a celor care nu au.

Toate acestea ar fi fost destul de dezavantajoase (fiinţele luminate nu concurează cu altele pentru dreptul de a apuca şi de a aduna ceea ce aparţine tuturor), dar voi nici măcar nu aţi făcut nişte competiţii corecte. Aţi creat competiţii în care *câştigătorii erau numiţi dinainte.*

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că în societatea voastră, în special, s-a hotărât că, dacă eşti bogat, alb, creştin, american şi bărbat, faci parte dintre câştigătorii *acceptaţi.*

Fiecare societate, fiecare sub-grup al omenirii are lista sa proprie, ideea sa proprie despre „câştigătorii" competiţiei vieţii în cursa pentru Substanţa Care Nu Este Suficientă pentru toţi şi, dacă m-aş fi referit la alte societăţi, aş fi putut spune că a fi negru, rus sau musulman te plasează pe lista învingătorilor.

Dar, a fi „femeie" nu te plasează pe nici o listă a societăţilor omenirii.

Asta este adevărat şi e aşa deoarece, pentru a crea competiţii în care să numiţi câştigătorii dinainte, trebuia să recurgeţi *din nou* la folosirea forţei, pentru a-i reduce la tăcere pe cei învinşi. Şi astfel, forţa brută, puterea primitivă a muşchilor, a fost supremul factor determinant.

Întrucât continuați să permiteți forței fizice primitive sau forței economice brute să decidă în majoritatea problemelor și în toate conflictele majore din experiența umană, practic, în toate societățile umane din zilele noastre, „bogat" și „bărbat" sunt categoriile de bază ale avansării. Dacă ești ambele, ești într-o poziție dominantă, deoarece ai puterea și din pornire ești declarat „câștigător", în competițiile omenești pentru a obține substanța vieții.

La începuturi, dominația masculină se demonstra cu o bâtă. Azi se demonstrează cu bani, influență și putere - asigurându-vă că ea este controlată și deținută, în primul rând, de bărbați. Așa că, bărbații continuă să obțină ce vor, folosindu-și forța. Și, întrucât v-ați imaginat un Dumnezeu care folosește forța ca să obțină ce vrea, ați hotărât că Dumnezeu trebuie să fie bărbat.

Ei, bineînțeles că Dumnezeu este bărbat. *Nu-i așa? Tu nu Ești?*

Nu.

Dar *mi s-a spus* că Dumnezeu este „El".

Cine ți-a spus?

Religia mea.

Majoritatea religiilor voastre sunt dominate de bărbați și au fost create de societăți dominate de bărbați. Unele din aceste religii chiar *predică* - adică susțin că este o chestiune de *doctrină* - că femeile trebuie să fie subordonate bărbaților.

Da, am vorbit de mai multe ori despre această tendință nefericită a musulmanilor de a trata femeile ca și cum ar fi cetățeni de categoria a doua.

Ca în acest citat?

„Fiecare bărbat care se roagă sau predică având capul acoperit, își dezonorează capul. Dar fiecare *femeie*

care se roagă sau predică având capul *descoperit*, își dezonorează capul, căci este ca și cum ar avea capul ras. Dacă o femeie nu se acoperă, să fie tunsă. Dar, dacă este rușinos pentru o femeie să fie tunsă sau rasă, atunci să fie acoperită. Pentru că, într-adevăr, un bărbat nu trebuie să-și *acopere* capul, deoarece el este imaginea și gloria lui Dumnezeu; dar femeia este gloria bărbatului.

Căci nu bărbatul a fost făcut din femeie, ci femeia din bărbat.

Nici bărbatul nu a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat."

Da. Se poate vedea cum aceste edicte Islamice au înjosit femeia.

Doar că acesta nu este un edict islamic. Este un fragment din Biblie, din Noul Testament.

Nu, nu, stai, nu. *Islamismul* a plasat femeile în mod repetat în această postură inferioară, nu *creștinismul!*

Cred că ar trebui să citești I Corinteni 11:4-9. Sau încearcă Efeseni 5:22-24 ende se spune foarte clar:

„Soțiilor, supuneți-vă soților voștri, așa cum vă supuneți Domnului. Pentru că soțul este stăpânul soției, așa cum Christos este stăpânul bisericii ...

Deci, așa cum biserica se supune lui Christos, așa să fie și soțiile față de proprii lor soți, *în toate*."

Stai așa. Așteaptă un moment. Bine, poate am înțeles eu greșit. Nu doar musulmanii minimalizează poziția femeilor în societatea lor. Și creștinii o fac.

De fapt, acest lucru se regăsește în toate culturile religioase vechi.

Ai dreptate. Acum dacă mă gândesc la introducerea la *Bhagavad-Gita pe înțelesul tuturor,* scrisă de Înălțimea sa A.C. Bhaktivedanta Swami, văd aceste cuvinte:

„*Ce este natura materială? Este explicată în* Gita *ca prakrti inferior, natura inferioară. Prakrti este întotdeauna condusă ... Prakrti este femeie și ea este condusă de Dumnezeu, așa cum activitățile unei soții sunt conduse de soț".*

Frate, chiar a pătruns în *toate culturile de pe această planetă,* această chestie femeia-este-inferioară, nu-i așa?

Da, așa e.

După legea islamică, mărturia unei femei la judecată valorează pe jumătate din cea a unui bărbat.

Glumești!

Aș vrea eu!!!

Ei, dacă acest lucru apare în atât de *multe* religii, poate că Dumnezeu chiar a *vrut* să spună că femeile sunt subordonate bărbaților.

Nu sunt.

Ești sigur?

Sunt sigur.

Dar ele trebuie să fie *protejate,* ținute acasă, să nu lucreze, să nu fie instruite. Trebuie să li se mutileze organele sexuale, pentru a nu se bucura de plăceri senzuale.

Și, în timp ce nu trebuie să *aibă* plăcere sexuală, ele trebuie să *o ofere* bărbaților, de obicei la cerere, adesea ca o condiție și înțelegere tacită din cadrul contractului lor de căsătorie. De asemenea, ele pot fi cumpărate și vândute, din nou pentru a oferi plăcere sexuală bărbaților.

Femeile nu pot merge în public, decât în compania unei rude de sânge de sex masculin și trebuie să aibă corpul complet acoperit, pentru a nu fi văzut. Ele nu pot vota sau deține poziții de autoritate.

Ele nu pot fi prezente în consiliile corporațiilor, sau în locuri de putere politică. Nu pot fi pastori sau preoți, episcopi sau papi, rabini sau *ulama,* și nici chiar să stea în

aceeași parte a templului cu bărbații. Dacă, totuși, au o slujbă, nu vor fi plătite la fel ca bărbații, chiar dacă fac aceeași muncă. Dar ar fi oricum foarte greu să-și mențină slujba, pentru că au niște îndatoriri specifice, în afara aceleia de a oferi plăcere sexuală, care îi face pe bărbați fericiți. Trebuie să gătească, să facă curat, să facă rezerve în cămară, să spele rufele, să crească copiii și să-i ducă pe toți la lecții de pian, la antrenamente de fotbal și oriunde mai vor ei să meargă.

Să vedem ... am uitat ceva?

Nu prea mult.

Am încercat să mă gândesc la unele dintre modurile în care le-am tratat pe femei în diferitele societăți ale lumii noastre și cum am justificat acest lucru.

Într-adevăr, diversele noastre religii organizate *sunt* cele care ne spun multe lucruri de acest fel și pregătesc terenul și pentru altele, nu-i așa?

Mă tem că da.

Și mulți oameni le-au crezut. Mulți oameni încă le mai cred. Ideea de bază este că, pur și simplu, femeile nu sunt egale cu bărbații. Dar, cum ar putea religiile noastre bine intenționate să ajungă la o asemenea concluzie, dacă aceasta nu este o Învățătură Directă de la Dumnezeu?

Prietene, nu doar despre discriminarea împotriva femeilor au spus scrierile voastre sfinte că este o învățătură directă de la Dumnezeu. Religiile voastre organizate v-au învățat, de asemenea, că Legea lui Dumnezeu interzice oamenilor de rase diferite să se căsătorească, că oameni de același sex nu au voie să-și demonstreze fizic dragostea unul pentru celălalt și chiar că negrii nu pot fi preoți.

Da. Biserica lui Iisus Hristos al Sfinților Zilelor de pe Urmă – Biserica Mormonilor – a predicat întotdeauna că toți bărbații din credința lor erau considerați preoți.

Dar, pentru un timp îndelungat, Biserica Mormonilor a spus că aceasta nu se aplică bărbaților care se întâmplă să fie negri. Se considera că negrii sunt inferiori albilor și de aceea nu aveau acest drept. Abia de curând, părinții bisericii s-au înduplecat și au admis că negrii *nu* sunt inferiori albilor și că ei ar putea deveni preoți.

Dacă s-ar putea hotărî să facă același lucru și în ceea ce privește femeile ...

Nu te aștepta la asta prea curând.

Dar cum e posibil așa ceva? Cum pot *religiile*, care se presupun a fi chiar modelul iubirii și acceptării, să inițieze asemenea discriminări?

Justificările lor se nasc din cea de-A Patra Idee Eronată Despre Dumnezeu, care afirmă că unele ființe umane sunt mai bune decât altele. Această idee falsă permite societăților voastre să calce pe urmele religiilor organizate și să practice discriminări de toate felurile.

Voi folosiți discriminarea chiar în limbajul vostru de fiecare zi. Poate ai observat că, în această conversație, am folosit termenii „el" și „ea" alternativ, atunci când m-am referit la Dumnezeu. Voi nu faceți așa.

Am observat asta și chiar mă întrebam de ce.

O fac pentru că știu că limbajul este o parte esențială în crearea istoriei culturale a oamenilor.

Întrucât în ultimele milenii, rasa voastră a folosit „el" în mod exclusiv, pentru a se referi la Dumnezeu, nu le-a luat mult timp celor tineri - de ambele sexe - să înțeleagă că Dumnezeu este bărbat și astfel, prin deducție, bărbații sunt superiori femeilor.

Acum, când Noua Spiritualitate învăluie planeta, astfel de deducții vor aparține trecutului.

O mare parte din Noua Spiritualitate se va ocupa cu crearea unei egalități reale pentru femei - încheind, în

sfârșit, privarea de drepturi și agresiunea fățișă față de jumătate din rasa umană.

Acesta este unul dintre multele motive pentru care vă puteți aștepta ca cei de la putere să se opună Noii Spiritualități. Majoritatea celor de la putere sunt acum bărbați.

Bărbații cred în această idee falsă, pe care o numesc superioritatea lor - deși mulți bărbați s-au convins până acum că, prin acțiunile și deciziile legate de femei, ei nu își declară, de fapt, superioritatea, ci *grija* lor pentru femei și atitudinea plină de sensibilitate față de faptul că bărbații și femeile au roluri diferite în societate.

Cei pe care îi vom numi Grupul Îngrijorat, spun că, proclamând și sprijinind legi și obiceiuri care le restricționează pe femei, de fapt le *protejează* de la a fi exploatate și tratate necorespunzător. Însă, chiar această protecție produce o exploatare și o maltratare majoră și extinsă.

Cei din Grupul Rolurilor Diferite spun că ei doar încearcă să clarifice rolurile importante și separate pe care le au bărbații și femeile în chestiuni umane. Sub acest pretext, și ei exploatează și se comportă urât cu femeile. Ei spun că Dumnezeu le-a *atribuit* bărbaților și femeilor rolurile lor și pretind că tocmai din cauza faptului că aceste roluri au fost schimbate, rasa umană se luptă acum să supraviețuiască. Femeile fac „treaba bărbaților" și poartă „hainele bărbaților" și vor „autoritatea bărbaților" și, potrivit acestui grup, acest lucru creează revoltă în societatea noastră.

Da, duce la revoltă, dar este o revoltă necesară, dacă vreți să creați o societate a Oamenilor Noi, care înțeleg că nici rasa, nici sexul, nici naționalitatea, nici orientarea religioasă, nici cea sexuală și nici un alt aspect al individualității unei persoane nu ar trebui să o descalifice de la a participa deplin la experiența umană - la cel mai înalt nivel și în orice mod alege să o facă - atâta timp cât acea

alegere nu afectează drepturile sau siguranța celorlalți.

Ei, uite!

Această afirmație ar putea reprezenta un preambul la o Constituție Pământeană pentru Oamenii Noi:

„Nimic legat de rasa, sexul, naționalitatea, orientarea religioasă, orientarea sexuală a unei persoane, sau oricare alt aspect al individualității, nu o va descalifica pe acea persoană de la a participa pe deplin la experiența umană, la cel mai înalt nivel".

Uau.

Da, aceasta ar fi o idee revoluționară. „Revoluție" înseamnă „a se roti", sau a se schimba și o astfel de idee ar schimba în mare parte realitatea voastră. Ea ar corecta cea de-A Patra Idee Eronată Despre Viață.

19

Sunt fascinat de această A Patra Idee Eronată Despre Viață ... „Unele ființe umane sunt mai bune decât alte ființe umane."

Mi se pare că atunci când adăugăm aceasta la primele trei idei eronate despre viață, mărim de patru ori posibilitatea producerii dezastrului.

Aprecierea ta este corectă.

Ideea umană de „mai bun" este conceptul cel mai dăunător inventat vreodată de mintea unei ființe conștiente, de oriunde. Ea v-a permis să vă argumentați și să vă justificați comportamentele cele mai primitive.

Unii dintre voi cred că creștinii sunt „mai buni" decât evreii, sau că evreii sunt „mai buni" decât creștinii. Că albii sunt „mai buni" decât negrii, sau că negrii sunt „mai buni" decât albii. Că americanii sunt „mai buni" decât arabii, sau că arabii sunt „mai buni" decât americanii.

Și că francezii sunt mai buni decât toți!
(Asta a fost o glumă).

(Știu).

Voi credeți că catolicii sunt „mai buni" decât protestanții, sau că protestanții sunt „mai buni" decât catolicii; că republicanii sunt „mai buni" decât democrații, sau că democrații sunt „mai buni" decât republicanii; că luteranii Sinodului Missouri sunt „mai buni" decât luteranii Bisericii Luterane Evanghelice, sau că luteranii Bisericii Luterane Evanghelice sunt mai buni decât luteranii Sinodului Missouri.

Voi credeți că heterosexualii sunt „mai buni" decât homosexualii, că toți capitaliștii sunt „mai buni" decât comuniștii, că ecologiștii sunt „mai buni" decât industriașii și, în sfârșit, că cei care cred în Dumnezeu - *orice* fel de Dumnezeu - sunt „mai buni" decât ateii.

Cred că nu greșesc atunci când spun că învățătorii religioși musulmani împart păcatul în două categorii, păcate mari și păcate mici - la fel cum catolicii vorbesc de păcate de moarte și de păcate ce pot fi iertate. Dar pentru musulmani, *necredința* este cel mai mare dintre cele șaptesprezece păcate mari. Este considerat un păcat mai mare decât furtul, decât adulterul și chiar decât crima. Cu atât de mult sunt „mai buni" cei ce cred, față de cei care nu cred, încât necredința poate fi pedepsită cu moartea, iar atunci când îți închei viața „ucigându-i pe necredincioși", te duci direct în rai!

În societatea umană, această idee de „a fi mai bun" se perpetuează *la infinit.*

Dar sunt convins că nu pretinzi că nu e bine să preferi un lucru în locul altuia. Dacă totul ar fi „la fel", am fi plictisiți de moarte. Diferențele sunt bune. Varietatea este sarea vieții.

De acord. Totuși, diferențele nu trebuie să însemne separări – și, în lumea voastră, adesea se întâmplă așa. Ați îngăduit ca diferențele să vă slăbească, în loc să vă dea putere. Unii dintre voi au pretins că sunt mai mult decât doar „diferiți". Au spus că sunt „mai buni". Îmbunătățiți. Superiori. Avansați. Mai măreți. Mai fini. Preferați. Aleși. Selectați. Înălțați.

Voi credeți că dacă sunteți „așa", în loc de „altfel", sunteți *mai*... Mai cum trebuie, mai atrăgători, mai corespunzători, mai utili, mai folositori, mai valoroși, mai atrăgători, mai competenți, mai de preferat. În unele cazuri, la aceste descrieri ați adăugat expresia „în ochii lui Dumnezeu", așa că voi credeți că sunteți „mai preferați" *în ochii lui Dumnezeu,* sau mai corespunzători, sau mai potriviți *în ochii lui Dumnezeu,* ca să fiți preot, sau ca să fiți numit sfânt, sau ca să „mergeți în rai".

Unele religii organizate spun că doar dacă ai penis, poți fi preot sau cleric. Dacă nu ai, nu poți. Unele religii spun că doar dacă crezi în Iisus, poți merge în rai. Dacă nu crezi, nu poți. Unele religii spun că doar dacă urmezi învățăturile lui Mahomed, Îl poți cunoaște pe Dumnezeu. Dacă nu le urmezi, nu poți. Acestea și alte idei de acest fel au creat un sistem de caste în experiența voastră religioasă - ultimul loc unde poate exista un asemenea sistem.

Ce putem face? Această idee că suntem „mai buni" decât cel de lângă noi, este foarte profund înrădăcinată. Nu știu cum putem scăpa de ea.

De fapt, iluzia superiorității este una de care vă puteți îndepărta ușor. O simplă privire aruncată comportamentului vostru, atunci când credeți că sunteți superiori, vă va releva că acționați într-o manieră inferioară. Cu cât credeți că sunteți mai mari, cu atât deveniți mai mici. Cu cât credeți că sunteți mai buni, cu atât vă purtați mai rău. Dovada oferită de propriii voștri ochi vă va conduce la acest adevăr.

Trebuie să deschideți ochii. Nu puteți să mergeți ca în transă, ca niște somnambuli. Și asta este ceea ce fac cei mai mulți oameni. Merg în somn. Trăiesc într-un vis, pe care-l văd cum se transformă într-un coșmar.

Acel coșmar duce, în mod logic, la A Cincea Idee Eronată despre Viață: Este bine ca oamenii să rezolve problemele grave create de primele patru idei eronate, omorându-se unul pe altul.

Așa cum ai subliniat aici în mod repetat, multe religii organizate nu fac altceva decât să ajute la promovarea și perpetuarea acestei idei.

O, da. Extrem de evident și în mod absolut clar.

Religiile voastre organizate au spus limpede, prin cele mai sacre scrieri ale lor, că omorul și cruzimea reprezintă o reacție acceptabilă la slăbiciunea umană și la diferențele dintre oameni. Acest lucru se împotrivește oricărui instinct uman, dar religia organizată a reorganizat gândurile umane.

Unii oameni s-au întors chiar împotriva propriului lor instinct de supraviețuire. Și astfel, ei continuă să se schilodească și să se omoare, pentru că li s-a spus direct că *Dumnezeu* asta le face *lor* – și este ceea ce Dumnezeu vrea ca ei să-și facă unul altuia.

Se pare că am mers puțin prea departe. Nici o religie nu spune asta.

Ești sigur? Ai citit Coranul? Sau Bhagavad-Gita? Sau Cartea Mormonilor? Sau Biblia?

Îți amintești ce li s-a întâmplat israelienilor care venerau vițelul de aur? N-au fost omorâți trei mii dintre ei de către Leviți, la ordinul Meu? Nu v-am îndemnat Eu, în Exodul 32:27, „să luați toți bărbații care au sabia în mână și să mergeți în tabără, din cort în cort și fiecare om să-și omoare fratele, tovarășul de arme și vecinul?"

Dar cum e cu cei douăzeci și patru de mii de israeliți care îl slăveau pe Baal? Nu i-am spus Eu lui Moise, în Numeri 25:4-9: „Tăiați capetele tuturor oamenilor și atârnați-le în fața Domnului ...?"

Știi, aș spune că alegi câteva exemple izolate și că nu ești corect, dar au fost scrise multe cărți despre istoria masacrului și uciderii în Numele Sfânt al lui Dumnezeu – și totul este consemnat pe larg în multe locuri în Biblie. Biblia relatează că douăsprezece mii de bărbați, femei și copii din Ai au foști uciși într-o ambuscadă pe care Dumnezeu Însuși a inspirat-o și a supravegheat-o. (Isaia 8:1-30) și că armatele Amoriților au fost distruse când „... Domnul ... i-a ucis într-un mare măcel". (Isaia 10: 10-11). Acești critici ai Bibliei ne spun că după ce citim cărțile Exodul, Leviticul, Deuteronomul, Isaia, Judecători, Numeri, Samuel, Amos, Regi, Cronici, Estera și Iov – ca să numim doar câteva – vom ajunge, numai în Istoria Vechiului Testament, la un sacrificiu de *un milion* de oameni care au fost loviți de mâna Domnului, inclusiv toți cei care au murit în timpul foametei de șapte ani din Samaria, trimisă de Domnul (II Regi 8:1), sau cei o sută optzeci și cinci de mii de asirieni omorâți peste noapte de un înger (II Regi 19 : 35) – sau de oameni care lucrau la porunca lui Dumnezeu – precum cei o sută de mii de servitori sirieni omorâți într-o singură zi de copiii lui Israel (I Regi 20:28, 29, 30), sau profeții din Baal, în număr de patru sute cincizeci, omorâți de Elia (I Regi 18:40, 46), sau *jumătatea de milion* de bărbați ai Israelului, omorâți de armata Regelui Abija din Iuda, pe care ni se spune că „Dumnezeu i-a lovit" (II Cronici 13:16,17,20).

S-ar putea să ți se pară interesant să citești Cartea Mormonilor, care le oferă oamenilor câteva imagini foarte interesante ale lui Dumnezeu. De exemplu, spune:

„Atenție, căci ziua Domnului este aproape; va veni ca o distrugere din partea Celui Atotputernic ... Feriți-vă, că ziua Domnului vine, crud și plin de mânie și furie feroce, să pustiească pământul; și el îi va distruge pe păcătoși ca să-i alunge de acolo ... și Eu voi pedepsi lumea pentru rău și pe cei nelegiuți pentru răul pe care îl fac ... toți cei mândri vor fi străpunși; da, și toți cei care se înhăitează cu cei răi vor cădea răpuși de sabie ...."

Uau! Asta sigur ne arată ce rău devii, atunci când ești supărat.

Stai, că mai e. Nu-i ajunge să pedepsească oamenii răi, așa că Domnul Dumnezeu Atotputernic, Creatorul Cerului și al Pământului, se răzbună pe copiii inocenți și, de

asemenea, și pe soții. „Și copiii lor vor fi sfărâmați în bucăți în fața lor; casele le vor fi devastate și soțiile pângărite."

Cartea Mormonilor spune asta?

Uită-te în 2 Nephi 23:6-16.

Doamne, este de necrezut!

Într-adevăr. Ceea ce trebuie acum să admiteți și să recunoașteți este că, în multe dintre scrierile voastre sfinte, chiar voi ați spus că Însuși Dumnezeu omoară oamenii care Îl supără și că Dumnezeu vrea ca și voi să vă duceți să omorâți pentru El.

Poate acum e momentul - cât mai avem *încă* timp - ca noi toți să ne punem niște întrebări foarte importante.

Este oare posibil ca acest Cuvânt lui Dumnezeu, așa cum a fost el scris de oameni în cărțile lor sfinte, *să conțină greșeli*? Este oare posibil să existe ceva ce nu cunoaștem despre Dumnezeu și despre Viață, *cunoaștere care ar putea schimba totul?*

Ce bine ar fi dacă am avea o Nouă Evanghelie.

Se poate. A mai fost propusă înainte, în cartea *Prietenie cu Dumnezeu.* cincisprezece cuvinte care ar putea schimba lumea. O Evanghelie din două propoziții, care ar schimba totul pe planetă.

Da, îmi amintesc acum. Două propoziții care ar transforma totul.

Sunt propoziții care nu pot fi rostite de la multe amvoane sau strane, de mulți conducători religioși sau politici. Ai putea să-i provoci să le spună, dar nu vor dori să o facă. Ai putea să-i implori să le repete, dar nu o vor face. Ai putea să le strigi să le declare, dar ei nu o pot face.

***De ce?* De ce nu le pot rosti?**

Deoarece rostirea acestei Noi Evanghelii ar însemna invalidarea a tot ceea ce v-au învățat, a tot ce au căutat să vă convingă, a tot ce constituie baza acțiunilor lor.

Ai dreptate. Este o Nouă Evanghelie care ar putea salva lumea, dar lumea nu poate predica aceste două propoziții. Lumea nu le poate proclama. Ele sunt prea puternice. Ele sunt prea revoluționare. Dar, poate mă înșel. Poate există câțiva conducători religioși și politici curajoși care ar putea să preia această Nouă Evanghelie propusă și să o repete. Hai să o proclamăm aici!

„Suntem cu toții Una."

„Drumul nostru nu este cel mai bun, este doar unul diferit."

Ce mesaj s-ar transmite din amvoanele lumii! Ce declarații de pe podiumurile tuturor națiunilor!

Cât de puternice ar fi aceste cuvinte, rostite de Papa, sau de Arhiepiscopul de Canterbury, sau de clericul conducător al Bisericii Baptiste, sau de vocile mondiale ale Islamului, sau de președintele Bisericii Mormone, sau de capul Bisericii Luterane - Sinodul Missouri!

Îi invit acum - chiar aici, chiar acum - să le rostească, să declare că acesta este adevărul lor, să le includă în următoarea lor slujbă publică.

Imaginați-l pe Papa, spunând „Dumnezeu îi iubește pe toți copiii Săi și noi suntem cu toții una. Sunt multe căi care duc la Dumnezeu și Dumnezeu nu renegă nici o persoană care își urmează calea cu umilință și sinceritate. Drumul nostru nu este cel mai bun, este doar unul diferit." Lumea s-ar cutremura. Baza tuturor religiilor majore ale lumii - Separarea și Superioritatea - s-ar sfărâma!

Îi provoc pe toți purtătorii de cuvânt ai partidelor, pe toți șefii de stat din lume, să includă acest fragment în platformele lor politice și să anunțe aceasta în cuvântările lor. Imaginați-vă candidații la următoarele alegeri prezidențiale din SUA, spunând: „Trăim vremuri complexe și

există multe moduri de abordare ale provocărilor cu care ne confruntăm. Eu am ideile mele și contracandidatul meu le are pe ale lui. El nu este un ticălos. Nu este o persoană rea. Are doar idei diferite de ale mele. Ascultați-ne ideile cu atenție și vedeți cu care dintre noi sunteți de acord. Dar, în final, vreau să știți cu toții asta: Acestea sunt Statele *Unite* și noi toți suntem una. Drumul nostru nu este cel mai bun, este doar unul diferit."

Procesul politic nu ar mai fi niciodată la fel. Demonizarea ar dispărea. La fel și atacurile la persoană și contestarea motivelor și blamările și disprețul. La fiecare alegere ar fi doi candidați considerați a fi oameni buni, ale căror aspirații ar servi interesului public, care recunosc că doresc puterea pentru că vor să rezolve anumite lucruri și care nu cad de acord doar asupra modului în care să le rezolve.

Tu descrii o imagine minunată. Aceasta este imaginea unei lumi transformate.

Dar nici un conducător al unui partid politic important nu ar putea spune asta. Nici un conducător religios important nu ar putea declara vreodată așa ceva. Întregul lor mesaj - însăși *credibilitatea* lor - se bazează exact pe premisa opusă. *Întreaga structură a omenirii este construită pe ideea separării și a superiorității.*

Aceasta este exact situația în lumea voastră.
Aceasta este ideea acestei conversații.
Există mulți oameni care nu pot suporta gândul de a trăi cu aceste idei noi, așa că ei mor în schimb, agățându-se de A Cincea Idee Eronată despre Viață ca fiind adevărul lor. Ei spun:
Este bine și normal ca oamenii să rezolve problemele grave create de toate celelalte idei false, prin a se omorî unul pe celălalt.

20

Dumnezeule, *de ce suntem atât de încăpățânați?* Ce ne-ar putea face să ne schimbăm credințele, să ne îmbunătățim comportamentul, să ne răzgândim?

Câtă moarte și distrugere trebuie să mai suportăm, înainte de a spune *„destul"*?

Ați spus „destul" cu mult timp în urmă; pur și simplu nu știți cum să încetați ceea ce faceți, chiar și după ce simțiți că v-ați săturat.

Există un mod în care *putem să încetăm*? Nu pare să existe o cale.

O, există o cale. Categoric, există o cale. Și v-am arătat-o deja.

Arată-mi-o din nou.

Puteți opri moartea și distrugerea, *dacă veți renunța la credințele voastre false* și la construcțiile mentale pe care le-ați ridicat în jurul acestora.

Bine, am examinat îndeaproape credințele noastre false - acestea sunt ceea ce tu numești Cele Cinci Idei Eronate despre Viață, nu?

Da. Sunt principalele credințe false ale oamenilor.

Le-am examinat îndeaproape. Ce vrei să spui cu „construcțiile mentale" pe care „le-am ridicat în jurul lor"?

Ați brodat în lumea voastră o țesătură complexă de concepte spirituale, filozofice, politice și economice, care

vă guvernează destul de mult experiența colectivă. Aceste concepte se nasc din anumite construcții mentale, pe care vi le-ați format pe baza credințelor voastre false, iar acele construcții mentale - idei despre „cum stau lucrurile", pe care efectiv vi le-ați construit în minte - produc, în experiența exterioară, anumite convenții sociale umane.

Aceste convenții sunt moduri de a acționa, seturi de comportamente care creează un cadru în interiorul căruia voi vă turnați viețile.

Mulți dintre voi consideră construcțiile mentale care au produs aceste convenții sociale, ca fiind cele mai importante și valoroase lucruri din întregul vostru sistem de valori umane - când, de fapt, ele pot fi dintre cele mai dăunătoare. Ele sunt cele care *vă opresc*, adesea, de la a face ceva atât de simplu, cum ar fi să trăiți împreună în pace, armonie și fericire.

Care *sunt* aceste construcții mentale? Poți să le numești?

Sunt multe și toate sunt temporare. Ele dispar imediat ce vă schimbați credințele, deoarece *se bazează* pe credințele voastre.

Totuși, trebuie să rețineți că, în termeni cosmici, „temporar" înseamnă orice de la cinci minute, la sute sau mii de ani. Dacă ceva durează „doar" 2.000 de ani, acest lucru este numai o imagine pe ecranul radarului Vieții Eterne. Dar, în termeni omenești, aceasta poate *fi* o eternitate. Oricât ar dura - iar unele credințe umane durează *foarte* mult timp - de îndată ce credințele voastre se schimbă, se schimbă și construcțiile mentale care susțin viața voastră.

Odată, credeați că Pământul e plat. Apoi ați înțeles că e rotund - și toate construcțiile mentale care susțineau viața voastră s-au schimbat, în funcție de acest lucru.

Odată, credeați că soarele și întregul sistem solar se rotesc în jurul Pământului. Spuneați că planeta voastră

este centrul universului. S-au creat teologii întregi în jurul acestei credințe. Când Copernic a oferit dovada că această afirmație e falsă, a fost denunțat ca blasfemiator de către creatorii și propovăduitorii acelor teologii. Și când Galileo a confirmat mai târziu descoperirea lui Copernic, și el a fost numit eretic de către biserică și forțat să retracteze, renunțând la propriile descoperiri.

Abia târziu, în secolul al XX-lea - *300 de ani mai târziu* - Biserica Romano-Catolică Prea Sfântă și-a schimbat hotărârea și i-a oferit o iertare oficială lui Galileo.

Și astfel vedem cum schimbarea credințelor voastre cele mai de bază rămâne cea mai dificilă provocare - pentru că oamenii se agață de credințele lor, chiar și atunci când li se pun în față dovezi clare și indiscutabile că acele credințe sunt greșite. De aceea s-a spus: „Toate marile adevăruri încep prin a fi considerate blasfemii."

„Blasfemia" de care vorbim aici, în acest dialog, este multiplă. Această conversație este o Blasfemie Multiplă.

Prima blasfemie este că Dumnezeu ar vorbi cu oamenii și în zilele noastre.

A doua blasfemie este că Dumnezeu nu cere nimic de la oameni.

A treia blasfemie este că Dumnezeu și oamenii sunt Una.

A patra și cea mai mare blasfemie - afirmația care va fi cel mai greu de acceptat de către oameni - este că multe dintre cele mai sacre credințe ale oamenilor sunt idei eronate. Ele sunt, pur și simplu, false.

Credințele false creează construcții mentale care nu vă sunt de folos.

Cum ar fi?

Cum ar fi convenția umană de care am vorbit mai devreme, numită „moralitate". Aceasta este una dintre cele mai proeminente construcții mentale ale voastre. Este

o idee creată de minte. Nu o puteți simți, gusta, atinge, mirosi sau auzi. Este un concept - nimic mai mult. Și este un concept construit în jurul credințelor care sunt false.

Ce vrei să spui, că nu ar mai trebui să existe principii morale?

Nu spun ce „ar trebui" sau „n-ar trebui" să existe. Voi decideți asta. Spun doar că aceasta, ca și alte construcții mentale, se bazează pe credințe false despre Viață și cum este ea și că, din această cauză, ați creat anumite convenții sociale care v-au împiedicat să trăiți împreună în pace, armonie și bucurie.

Filozoful și sociologul Bertrand Russel a spus, odată: „Nu numai din punct de vedere intelectual, dar și moral, religia este dăunătoare. Prin asta vreau să spun că ea predică niște coduri etice care nu conduc la fericirea oamenilor." Totuși, „construcția mentală" pe care o numim „moralitate" e cea care susține întregul nostru mod de viață.

Este adevărat. Aceasta este ideea. Și de aceea am reluat-o din nou, aici. De aceea am ales-o ca exemplu.

Dar dacă „construcțiile noastre mentale" se bazează pe „credințe false" și dacă „moralitatea" este una dintre acele „construcții", ce vrei să spui - *că întregul nostru mod de viață este greșit?*

Vreau să spun că o mare parte din modul vostru de viață *nu funcționează*. Dacă spuneți că ceea ce vreți, este să trăiți împreună în pace și armonie și fericire, atunci nu funcționează.

Mulți spun că *ar* funcționa, dacă oamenii ar *adera* la această „construcție mentală" numită „moralitate"! Ei spun că ceea ce ne *împiedică* să trăim împreună în pace, este faptul că oamenii și națiunile nu *onorează* această construcție. Ei spun că nu *construcția* filozofică este greșită, ci *comportamentul* oamenilor.

Și totuși, multe dintre comportamentele lor cele mai dăunătoare se bazează pe această construcție. După măsurile și standardele umane, s-ar spune că mulți oameni fac ce este mai rău, atunci când cred că fac ce este mai bine.

Au! Afirmația ta este foarte dură.

Nu judec aceste comportamente (sau orice altceva fac oamenii), dar dacă oamenii spun că ceea ce caută și doresc este să trăiască în pace și armonie, ar putea observa că adesea, - atunci când spun că fac ce este mai bine - în realitate, fac lucruri care nu duc la pace și armonie.

Poți să-mi dai un exemplu?

Pot să-ți dau sute.

Ce zici de tatăl care își alungă fiica gravidă, dar care nu e căsătorită? Sau își renegă fiul, pentru că nu s-a căsătorit în cadrul credinței sau rasei lui? Sau de familia care își respinge copilul, pentru că e homosexual?

Ce zici de o femeie de douăzeci și trei de ani, care își leagă o bombă pe corp și intră într-o mulțime din Ierusalim, ca să o detoneze?

Ce zici de o națiune care ocupă pământul unui alt popor, timp de zeci de ani, și îi subjugă pe oameni pe plan economic, politic și militar, refuzând să le acorde drepturile umane cele mai fundamentale. Apoi se înfurie când aceștia se înfurie, fac lucruri disperate când aceștia fac lucruri disperate și este complet oarbă față de rolul pe care ea însăși îl joacă în crearea tragediei umane ce se derulează?

Oamenii fac aceste lucruri, pentru că emit judecăți morale.

Da, acum înțeleg.

Această răstălmăcire a tot ceea ce vouă vi se pare „drept", apare deoarece construcția voastră legată de „moralitate" se bazează pe ideile false despre care am vorbit mai devreme.

Oamenii cred că fac „bine”, bazându-se pe ceea ce cred ei că e voia lui „Dumnezeu” sau „nevoia Vieții” - însă informațiile lor despre acestea sunt inexacte.

Și din acest motiv, adesea, problemele nu apar când oamenii *ignoră* moralitatea, ci atunci când oamenii *îi dau prea multă atenție.*

Mamă, asta chiar că e ceva! Îl avem aici pe Dumnezeu care ne spune că intrăm în necazuri, atunci când *dăm prea multă atenție moralității.*

Dacă îi dați *prea multă* atenție, da. Dacă îi acordați prea multă crezare, da. Și asta se poate întâmpla.

De fapt, se întâmplă adesea.

„Moralitatea” voastră reprezintă doar construcții mentale - „ideile” voastre de moment în privința unor lucruri. Dacă aceste idei se schimbă din când în când ...

Asta e problema.* Problema este *chiar aici.

E problema pe care sociologii noștri o numesc *moralitate instabilă.*

N-ar fi interesant dacă acei sociologi ar privi problema invers? Uitați-vă la lumea de azi. Problemele prin care ați trecut în ultimii ani nu au fost create datorită schimbării moralității, ci de faptul că aceasta *nu* s-a schimbat - uneori timp de mii de ani.

Voi spune din nou că moralitatea nu reprezintă nimic mai mult decât idei despre *cum sunt lucrurile* și *cum ar trebui ele să fie,* idei bazate pe ceea ce credeți voi despre Dumnezeu și despre Viață.

Ele sunt idei - nimic mai mult și nimic mai puțin.

Ele sunt ideile *voastre,* nu ale lui Dumnezeu.

Oamenii l-au legat pe Matthew Shepard de un gard în Wyoming și l-au bătut la sânge, lăsându-l acolo să moară, nu din cauza ideilor lui Dumnezeu, ci din cauza ideilor ființelor umane. Din cauză că moralitatea *nu* s-a schimbat.

Oamenii au discriminat în mod nemilos femeile,

negrii și alte minorități, nu din cauza ideilor lui Dumnezeu, ci din cauza ideilor ființelor umane. Din cauză că moralitatea *nu* s-a schimbat.

Oamenii i-au legat pe oameni de scaune electrice și au dat drumul la curent, omorându-i în cel mai inuman mod, pentru a-i învăța pe ceilalți că omorul este rău, nu din cauza ideilor lui Dumnezeu, ci din cauza ideilor ființelor umane. Din cauză că moralitatea *nu* s-a schimbat.

Oamenii au creat pe planeta lor un mediu în care toate acestea sunt *posibile,* nu din cauza ideilor lui Dumnezeu, ci din cauza ideilor ființelor umane. Din cauză că moralitatea *nu* s-a schimbat.

Construcțiile voastre mentale, bazate pe credințe false și *învechite* despre Dumnezeu și Viață, au produs convenții sociale extrem de nefuncționale - comportamente pe care voi le numiți „convenționale”, bazate pe „înțelepciunea convențională”.

Bineînțeles că oamenii nu au dezvoltat aceste construcții mentale pentru a fi „răi”. Toate construcțiile voastre mentale sunt încercări sincere ale minții de a articula și exprima principiile de bază care susțin viața. Totuși, atunci când dați mai multă atenție construcțiilor voastre mentale, decât principiilor de bază pe care încearcă ele să le exprime, puteți într-adevăr „să dați de necaz”.

Ce vrei să spui cu „principii de bază”? Acesta este un concept nou. Despre ce e vorba?

Există un Set de Principii de Bază ale Vieții care se află în spatele Întregii Existențe și voi *îl cunoașteți, vi-l amintiți* la nivel celular, vi-l amintiți din Timpuri Imemoriale, când nu vă simțeați ca fiind cei ce vă imaginați că sunteți acum.

Totuși, încă nu ați putut să vă apropiați de miez, să extrageți esența acestor principii, oricât de mult ați încercat. Credințele false pe care le aveți despre Dumnezeu și

despre Viață le întunecă, acoperindu-le, ascunzându-le vederii voastre și împiedicându-vă să le recunoașteți.

Acesta este norul necunoașterii. El ascunde adevărul de voi înșivă. Nu este vorba că oamenii nu vor să trăiască după cele mai adevărate principii ale vieții, ci, pur și simplu, le este imposibil să o facă, atunci când aceste principii de bază sunt atât de umbrite de credințele lor, încât nici măcar nu pot afla care sunt principiile. Pe scurt, ființele umane încearcă să trăiască adevărul prin credințe care sunt false. Astfel, și-au propus un obiectiv imposibil. Și acesta este motivul pentru care atât de multe aspecte ale vieții de pe planeta voastră nu funcționează.

Acum, arătați-mi că o parte din viața voastră pe Pământ *funcționează*. Ați crescut, ați evoluat și ați devenit o versiune mai măreață a umanității. Ați învățat din unele dintre greșelile voastre, ați progresat și ați devenit, în unele privințe, o specie magnifică. Și, după cum am spus mai devreme, ați făcut asta, în ciuda tuturor vicisitudinilor.

De aceea, este păcat să văd că faceți, în acest moment al dezvoltării voastre, alegeri colective care ar putea avea un impact atât de dramatic și de negativ asupra vieții speciei voastre așa cum o cunoașteți voi - dacă nu cumva o va sfârși definitiv.

Acei oameni care înțeleg profund ce se întâmplă acum văd că partea cea mai tristă este că atât de multe se pot îmbunătăți atât de rapid, doar prin câteva schimbări simple legate de lucrurile pe care alegeți să le credeți.

Atunci, hai să le facem acum!
Hai să schimbăm cursul evenimentelor chiar aici!

Chiar acesta este scopul acestui dialog. De aceea suntem aici și avem această discuție. Acesta este scopul acestor Noi Revelații.

Bine, atunci dezvăluie-ne mai mult. Vorbeai despre "principiile de viață" pe care spuneai că oamenii caută

să le emită prin construcțiile noastre mentale. Care sunt aceste principii?

Principiile de Bază ale Vieții sunt:
Funcționalitatea.
Adaptabilitatea.
Auto-susținerea.

Întreaga Viață dovedește aceste principii. Întreaga Viață le demonstrează.

Unul dintre aceste principii eterne stă în spatele fiecărei construcții mentale temporare pe care le aveți, așteptând să fie dezvăluit. Însă ele sunt întunecate și ascunse de către aceste construcții mentale, pentru că ele, la rândul lor, se bazează pe idei false despre viață.

Întrucât construcțiile voastre mentale sunt încercări deformate de a exprima Principiile de Bază ale Vieții, ele produc rezultate deformate.

De exemplu, iată trei dintre cele mai cunoscute construcții mentale ale voastre - pe prima am menționat-o deja. Acestea sunt idei simple, pe care le aveți și pe care le-ați tradus în convenții, obiceiuri și practici sociale:
Moralitatea.
Dreptatea.
Proprietatea.

Acestea se numără printre cele mai prețuite concepte filosofice, politice și economice. Care sunt Principiile de Viață pe care caută ele să le exprime?

În cazul „moralității", principiul e Funcționalitatea.
În cazul „dreptății", principiul e Adaptabilitatea.
În cazul „proprietății" este Auto-susținerea.

Ei bine, cu siguranță nu înțeleg asta. Funcționalitate, adaptabilitate, auto-susținere ... mă rog. „Moralitatea", „dreptatea" și „proprietatea" au mai mult sens pentru mine. Ne-am construit întreaga viață în jurul lor. Cum am putea trăi fără ele?

Ideea nu este să trăiţi fără ele, ci să le *elevaţi*, să le ridicaţi la nivelul următor de articulare şi exprimare şi să treceţi de la *concept* la *principiu*, atunci când vă trăiţi viaţa. Aceasta se referă la ridicarea conştiinţei, sau la a deveni pe deplin conştienţi de tot ceea ce implică procesul de exprimare a vieţii.

Pentru mulţi oameni, acest lucru nu este uşor, din cauza înclinaţiei lor de a menţine credinţele aşa cum sunt, indiferent de cât de nefuncţionale au devenit ele (sau au fost din totdeauna). Există, totuşi, o cale rapidă pe care o puteţi urma, o modalitate de a face mai repede acest lucru.

Care este ea?

Cei Cinci Paşi către Pace. Aceasta duce nu numai la pace în lume, ci şi la pace în lumea ta interioară.

Despre această pace vorbim aici. Pacea interioară ca şi Pacea exterioară.

Majoritatea fiinţelor umane nu prea au avut multă pace interioară *sau* exterioară, în ultima vreme. Nici starea lumii şi nici starea minţii voastre nu a permis-o. Dar acum puteţi face Cei Cinci Paşi Către Pace şi vă puteţi eleva conştiinţa, trecând de la concept la principiu, atunci când luaţi în considerare, exploraţi şi înţelegeţi profund viaţa. Dacă doriţi să urmaţi această cale rapidă, iată, din nou, ce trebuie să faceţi. Iată, din nou, cei Cinci Paşi către Pace:

1. Recunoaşteţi că unele din vechile voastre credinţe despre Dumnezeu şi despre Viaţă nu mai funcţionează.
2. Recunoaşteţi că există ceva ce nu înţelegeţi despre Dumnezeu şi despre Viaţă, şi că înţelegerea acestui lucru ar putea schimba totul.
3. Fiţi dispuşi ca, acum, să fie prezentată o nouă înţelegere despre Dumnezeu şi Viaţă - înţelegere care ar putea duce la un nou mod de viaţă pe planeta voastră.

4. Fiţi suficient de curajoşi pentru a explora şi examina această înţelegere şi, dacă se potriveşte cu adevărul şi cunoaşterea voastră interioară, să vă extindeţi sistemul de credinţe, pentru a o include.
5. Trăiţi-vă vieţile, mai degrabă ca pe o demonstraţie a credinţelor voastre, decât ca pe o negare a lor.

Repeţi unele lucruri, iar şi iar.

Repetiţia poate fi foarte utilă.

Poate fi şi supărătoare, şi îi poate face pe oameni să-şi piardă răbdarea.

Elevul serios nu-şi pierde niciodată răbdarea când maestrul său repetă ceva.

Cei care trăiesc cu adevărat, nu-şi pierd niciodată răbdarea când viaţa repetă ceva.

Viaţa însăşi este o repetiţie. Este imposibil să se întâmple ceva nou. Este posibil doar să ai experienţe noi, a ceva ce s-a întâmplat de multe ori înainte.

Dumnezeu este o Repetiţie. Viaţa este Dumnezeu, care se repetă pe El Însuşi.

• Dezvoltă-ţi gustul pentru repetiţie. Când o vei face, vei căpăta o iubire pentru Dumnezeu şi pentru viaţă.

Vei şti asta în această primăvară, când vei vedea din nou bobocii înflorind. În această vară, când vei face plajă din nou. În această toamnă, când vei simţi din nou prospeţimea aerului. În această iarnă, când te vei minuna din nou la vederea zăpezii proaspăt căzute.

Vei şti aceasta, când vei zâmbi la auzul unei melodii preferate, pe care ai auzit-o de multe, multe ori şi de care, totuşi, nu te poţi plictisi. Sau când îţi vei îmbrăţişa iubita, de care nu te poţi sătura.

Aceste lucruri le-ai făcut de multe, multe ori - şi îţi place repetiţia.

Nu e exact acelaşi lucru.

Nu. Aceste experiențe, așa minunate cum sunt, par banale în comparație cu repetițiile implicate în explorarea adevărului etern.

Să nu vă plictisiți să căutați adevărul, sau să-l găsiți.

Mi-ați cerut ajutorul, într-un moment de mare încercare pentru rasa umană. Lucrurile spuse aici au fost spuse iar și iar, în multe feluri, pe parcursul istoriei umane. Această formă de repetiție nu a produs o schimbare în comportamentul uman fundamental.

Sunteți invitați, aici, să încercați o nouă formă de repetiție. Poate că, auzind același lucru de mai multe ori într-un interval foarte scurt de timp, va avea un impact asupra comportamentului uman.

Totul depinde de voi.

Vreți, cu adevărat, ca lumea să se schimbe?

Da.

Atunci voi clarifica foarte bine unele idei - prin repetiție. Logica circulară capătă putere din însuși cercul pe care îl creează. A merge în cerc, înseamnă a călători de mai multe ori pe același traseu. A merge în cerc în mod înțelept, înseamnă a călători pentru prima oară pe același traseu. Astfel, obișnuitul devine neobișnuit, iar cercul - o cale către locul unde dorești să ajungi. Și când observi, în cele din urmă, că drumul a revenit la punctul de origine, înțelegi că locul unde dorești să ajungi este acolo unde ai fost deja ... și ai fost acolo din totdeauna.

21

Niciodată - și acum *mă* repet *eu* - *niciodată* n-am mai auzit ca atât de multe dintre experiențele obișnuite de viață să fie explicate cu o înțelepciune atât de neobișnuită. Dumnezeule, faci ca totul să fie așa de clar, de simplu și de evident. *Mulțumesc.* Te rog, continuă - repetă ori de câte ori dorești. Înțeleg acum că acest lucru este perfect.

Puteți schimba lumea voastră - iar cea mai rapidă cale va fi să vă îndepărtați de ideile voastre eronate și să adoptați o nouă revelație și o nouă spiritualitate. Acesta ar fi cel mai curajos lucru pe care l-au făcut oamenii, de secole. Ar putea schimba istoria umană.

Sunt pentru! Deci, să ne întoarcem la discuția noastră despre construcțiile mentale care produc convenții sociale ce deformează principiile de bază ale vieții. Ai spus că „moralitatea" este una dintre acele construcții mentale și că putem fi induși în eroare de ea.

Nu numai că *puteți* - **dar** *ați* și fost.

Corect. Deci, cum să trăim o viață fără principii morale? Și cum se leagă „construcția mentală" numită „dreptate", de principiul de viață numit „adaptabilitate" - sau conceptul nostru de „proprietate", de principiul de viață numit „auto-susținere"?

Ajută-mă să văd relația dintre o construcție mentală re-creată de oameni, o convenție socială și un principiu de viață. Ce anume îl face pe ultimul, mai bun decât prima?

Ultimul nu este „mai bun" decât prima, în ideea superiorității morale. Este, pur și simplu, mai funcțional. Princi-

piile de Bază ale Vieții *funcționează*. Multe dintre construcțiile mentale ale omenirii și convențiile ei sociale nu o fac. Este extrem de simplu.

Multe dintre ideile și comportamentele omenirii nu sunt funcționale. Ele sunt disfuncționale.

Ai observat, de exemplu, că majoritatea relațiilor umane sunt disfuncționale? Ele nu merg așa cum ar trebui. Se rup. Se desfac.

Asta, deoarece oamenii au abandonat Principiile de Bază ale Vieții, în favoarea propriilor lor construcții mentale și a convențiilor sociale care decurg din ele.

Acum, dacă aceste credințe pe care se bazează conceptele voastre mentale ar fi corecte, convențiile voastre sociale - adică, comportamentul vostru colectiv - ar fi la fel de funcționale ca și Principiile de Bază ale Vieții. Dar credințele voastre nu sunt corecte, ci sunt pline de idei false. Am examinat deja cele mai dăunătoare credințe false. Acum, să vedem cum produc ele convenții sociale care vă afectează negativ viața.

Minunat! Așteptam să ajung aici. Vreau, cu adevărat, să înțeleg mai bine.

Nu putem examina toate convențiile voastre sociale, deoarece acest dialog nu s-ar mai termina niciodată, dar putem lua un exemplu foarte bun, dându-vă șansa de a vedea în ce mod ... credințele False creează Convenții Sociale ce produc Disfuncții în Societate care amenință Supraviețuirea Speciei. Supraviețuirea speciei este subiectul despre care discutăm aici, desigur. Despre asta vorbim, încă de la început.

Știu. Sunt conștient de asta. Trebuie să acționăm împreună; trebuie să atingem noi nivele de conștiență, dacă vrem ca specia noastră să supraviețuiască.

Din cauza modului în care se comportă oamenii, da. Din cauza felului în care ați avansat în abilitatea de a

vă distruge unul pe altul, dar nu ați reușit să avansați în abilitatea de a vă înțelege unul cu altul, da. Asta este ceea ce creează criza.

Deci, hai să revenim la primul cuvânt de pe lista noastră cu exemple de convenții create de oameni: Moralitatea. Acesta este un exemplu bun pentru că este prezent în toate culturile. El atinge aproape toate societățile de pe Pământ.

„Moralitatea" noastră aproape că a distrus toate societățile de pe Pământ.

Aceasta este o observație corectă.

Deci, care este credința falsă ce a creat conceptul mental pe care îl numim moralitate și convențiile sociale care decurg din el?

Credința voastră că Dumnezeu are nevoie de ceva - că trebuie să vă comportați într-un anume fel - este ideea eronată din care a apărut „moralitatea" voastră.

Bine, bun. Înțeleg. Dar, chiar dacă Dumnezeu *nu* vrea ca noi să ne comportăm într-un anume fel, ce e greșit în a avea „principii morale"? Ele ne ajută să ne trăim viața.

Problema „principiilor morale" este că ele trebuie să se sprijine pe o Valoare Supremă, sau de Bază. Principiile morale fără autoritate morală, ca și bancnotele fără un standard al aurului, sau orice alt lucru de valoare care să le susțină, nu valorează nimic.

De acord. Principiile morale trebuie să se sprijine pe o autoritate.

La începuturi, pe când se formau societățile, pe când apăreau diferitele culturi umane, care era autoritatea pe care se sprijineau principiile lor morale?

Ei bine, cred că pe ideea lor despre ce este „corect".

La urma urmei, de unde crezi că primeau aceste idei?

De la Dumnezeu?

Exact. Cel puțin, de acolo *spuneau* ei că le primeau.

Te rog, permite-mi să clarific din nou cum s-a petrecut acest lucru.

Majoritatea civilizațiilor timpurii amestecau complet ceea ce am numi azi religie și politică - citând coduri dumnezeiești, pentru a sprijini reguli pământești.

Culturile primitive s-au întors către „zei", pentru tot ceea ce doreau să atragă - nu numai ploaia, sau o recoltă bună, dar și autoritatea de a fixa reguli comportamentale, sau ceea ce ați numi azi - „principii morale".

Culturile de mai târziu au făcut același lucru. Majoritatea legilor civile au fost la început coduri religioase, date oamenilor printr-o „revelație" sau alta. Indiferent dacă oamenii care se grupau în jurul lor credeau în mai mulți zei, sau într-un singur Dumnezeu atotputernic, ideile lor timpurii despre „bine" și „rău" au provenit din ceea ce înțelegeau ei că dorea și avea nevoie Zeitatea lor.

Și, o, ce diferit ar fi fost dacă ar fi decis că *Zeitatea lor nu avea nevoie de nimic!*

Din păcate, ei nu au decis așa ceva. Și astfel, s-a spus că multe dintre seturile de reguli care guvernează viața de cu zi i-au fost „înmânate" direct Omului, de către Dumnezeu. O culegere de astfel de reguli a fost chiar descrisă ca *poruncile* lui Dumnezeu.

Concepția voastră despre nevoile și dorințele unei puteri mai mari decât a voastră, cu o înțelepciune mai profundă decât a voastră și cu o autoritate care o depășește cu mult pe a voastră, este ceea ce se află în spatele a aproape fiecărui set de imperative morale sau standarde de comportament pe care le-a inventat societatea pământeană.

Aceasta include și societățile care acum nu manifestă nici o credință în Dumnezeu și care declară că o ast-

fel de credință este greșită sau superstițioasă și nu reprezintă altceva decât „opium pentru popor".

Chiar și aceste societăți au uzurpat, pur și simplu, învățăturile timpurii ale propriilor strămoși, în ceea ce privește „binele" și „răul" -învățături timpurii care își aveau clar rădăcina într-o anume formă de adorare a idolilor și în atașamentul față de „voința zeilor".

Întotdeauna a fost așa, deoarece e natural ca oamenii să se vadă ca parte a unui întreg mai mare și să știe, la un nivel profund, că acel lucru este ceva numit Dumnezeu. Ateismul este o reacție intelectuală; deismul este o reacție naturală, o „cunoaștere" intuitivă, o conștiență bine întipărită la nivel celular.

Însă, ceea ce oamenii „știu" despre Dumnezeu în celulele lor și ceea ce „cred" despre Dumnezeu în mintea lor, sunt adesea două lucruri complet diferite.

Astăzi există milioane de oameni (nu câțiva, ci *milioane*) care continuă să creadă că Dumnezeu a stabilit un întreg sistem de legi pe care ființele umane trebuie să le urmeze și acești oameni declară că Legea lui Dumnezeu ar trebui să conducă, să ghideze și să controleze întregul comportament al societății civile. Există țări întregi în care oamenii acceptă Legea lui Dumnezeu ca Lege Civilă, care conduce toate aspectele vieții lor de zi cu zi.

Ei bine, ar putea fi și mai rău. Vreau să spun, ce e așa de rău în asta?

Nimic, atâta timp cât ceea ce vă imaginați voi că e „Legea lui Dumnezeu", este ideea corectă.

Dacă e Legea lui Dumnezeu, cum să *nu* fie corectă?

Dacă acea lege spune că nici un om nu are dreptul să gândească și să decidă pentru el însuși, ci trebuie să accepte Legea lui Dumnezeu așa cum este ea interpretată de învățători erudiți - asta e ceva corect?

Ăă ... nu sună corect, dar cred că ar depinde de ce au zis acei învăţători că e Legea lui Dumnezeu. Depinde de cum au interpretat-o ei.

Dacă învăţătorii erudiţi au spus că, potrivit Legii lui Dumnezeu, mărturia unei femei la tribunal valorează cât jumătate din cea a unui bărbat, asta e ceva corect?

O, da, ai menţionat asta mai devreme. Şi, nu, bineînţeles că nu ar fi corect.

Şi dacă învăţătorii erudiţi au spus că, potrivit Legii lui Dumnezeu, o femeie nu e liberă să se mărite cu cine vrea şi drepturile ei de a divorţa nu sunt egale cu cele ale unui bărbat, asta e ceva corect?

Nu.

Dacă învăţătorii erudiţi au spus că, potrivit Legii lui Dumnezeu, o persoană de „credinţă greşită" nu poate depune, sub nici o formă, mărturie împotriva unei persoane de „credinţă dreaptă", asta e ceva corect?

Sigur că nu. Nici nu se pune problema!

Dacă învăţătorii erudiţi au spus că, potrivit Legii lui Dumnezeu, moştenirea unui copil de sex masculin va trebui să fie egală cu cea a doi copii de sex feminin, asta e ceva corect?

Şi ce-ar fi dacă învăţătorii ar fi spus că blasfemia faţă de Dumnezeu, sau faţă de profetul lui Dumnezeu, se pedepseşte cu moartea - şi au înrăutăţit lucrurile, neexplicând clar care este „blasfemia"? Asta ar fi ceva corect?

Nu. Nu ar fi. Şi înţeleg ideea. Ideea e că milioane de oameni sunt conduşi de asemenea legi „civile", în ţările musulmane, unde *Sharia* este folosită în loc de legislaţie, sau unde legile civile care există totuşi, se bazează pe ea.

După cum înţeleg eu, *Sharia* este o combinaţie de cuvinte din Coran, învăţături din *Hadith* (o colecţie de relatări orale, scrise ulterior, despre Mahomed şi cum a trăit el) şi ceea ce se cunoaşte ca *ijma* (consensul atins de învăţătorii, juriştii şi savanţii islamici, în legătură cu interpretarea Shariei şi a Hadith-ului). Aşa e?

Înţelegerea ta este simplă, nu şi incorectă.

Şi acele „legi" religioase pe care tocmai le-ai menţionat aici - toate fac parte din *Sharia*?

Da.

Mi-e greu să cred că Dumnezeu ar fi atât de nedrept - atât de teribil de nedrept. Eşti sigur că oamenii care te-au citat au înţeles corect? Chestia aia despre superioritatea masculină, de exemplu. Aceea este Legea Divină?

Ai putea să te îndoieşti vreodată?

Este aceasta doar părerea cărturarilor islamici, sau există şi o Scriptură care sprijină aceste învăţături?

O, Coranul este foarte limpede în această privinţă.

Dă-mi un exemplu.

Sura 4:11:

„În ceea ce priveşte moştenirea copiilor tăi, Allah ne îndrumă astfel: i se va da moştenitorului de parte bărbătească o parte egală cu cea a doi moştenitori de parte femeiască. Când e vorba despre doi sau mai mulţi moştenitori de parte femeiască, partea lor este două treimi din moştenire; dacă este doar una, partea ei este jumătate."

Uau. Scrie chiar acolo, în Scriptură.

Dar spune-mi sincer, doar nu te aştepţi să accept aşa ceva, sau să cred că acesta este Cuvântul Tău Sfânt? Majoritatea oamenilor de azi ar respinge un Dumnezeu care a spus aşa ceva.

Atunci vor fi pedepsiţi cu osânda veşnică.

Nu. Nu și pentru că împarți moștenirea în mod egal între copiii tăi și pentru că respingi un Dumnezeu care spune să nu faci asta.

Citește Sura 35:36.

„Dar pentru cei care îl resping (pe Allah) - pentru ei va fi Focul Iadului ... astfel îi răsplătim Noi pe cei nerecunoscători!

„Și focul nici nu îi va consuma în întregime, ca să moară și nici nu va fi micșorat acest chin. Și ei vor striga după ajutor: ‚O, Doamne, eliberează-ne, ca să facem ce este drept!' Dar Eu nu voi face asta! Niciodată! Le voi spune: ‚Nu ați trăit destul ca să vă gândiți la aceste lucruri? Nu am trimis pe cineva să vă avertizeze? Așa că acum, gustați pedeapsa!'. Cei nelegiuți nu vor fi ajutați de nimeni."

Asta ai spune tu? Asta ar spune Dumnezeul îndurării, dacă sufletul înțelege că a greșit și imploră să i se dea încă o șansă?

Dumnezeul îndurării nu arată nici o îndurare față de cei care nu cred. Asta spun Scripturile voastre. Și când aveți culturi și societăți întregi care-și bazează legile pe asemenea scrieri - atunci *și* ele, ca și Dumnezeu, *nu au voie să arate îndurare și pot să acționeze în moduri groaznice, fără teamă de consecințe.*

Societățile umane creează „principii morale" din asemenea „instrucțiuni de la Dumnezeu".

Ei, poate că asta e valabil în unele culturi, dar nu și în Statele Unite. Noi ne mândrim cu separarea dintre biserică și stat. Nu pretindem, așa cum fac alte țări și culturi, că Dumnezeu este autoritatea din spatele moralității și a legilor noastre.

Serios? Jurământul de Credință față de drapelul vostru nu descrie țara voastră ca „o singură națiune, sub conducerea lui Dumnezeu ..."?

Nu ai citit pe monezile voastre „credem în Dumnezeu"? Desenul de pe spatele bancnotei de un dolar, nu are nici o legătură cu Dumnezeu?

Nu jurați voi credință, punând mâna pe Biblie și spunând: „Așa să-mi ajute Dumnezeu"?

Nu deschideți sesiunile Congresului vostru cu o rugăciune - după care votați legi care introduc rugăciunea în școli? Citește versurile strofei a treia din imnul vostru național.

Înțeleg ce vrei să spui.

Indiferent dacă guvernele o recunosc sau nu (și din ce în ce mai multe guverne ies acum în față și o spun), vederile religioase ale majorității oamenilor dintr-o societate sunt acelea care formează, în mod conștient sau inconștient, fundamentul tuturor legilor și al tuturor codurilor morale locale.

Pentru a da autoritate sistemului vostru de principii morale, milioane dintre voi v-ați bazat pe ceea ce presupuneți că este Legea lui Dumnezeu.

Mulți oameni ar spune: „Nu este ceea ce *presupunem* că e Legea lui Dumnezeu, este ceea ce *știm* că e Legea lui Dumnezeu. Acea lege este foarte clară și ne-a fost dată."

Și dacă cineva nu crede că *există* un Dumnezeu?

Acea persoană trebuie să respecte totuși legile civile. Dar înțeleg ce vrei să spui. Majoritatea legilor noastre civile sunt, de fapt, bazate pe autoritatea morală pe care o deducem din „cea mai bună idee" a noastră despre ceea ce vrea Dumnezeu. Și, așa cum ai subliniat, în unele țări nimeni nu încearcă să se ‚joace' cu acestei idei. Ele *spun* direct că legile civile *sunt* legile lui Dumnezeu, așa cum sunt expuse în Scriptură.

Și dacă legile și principiile voastre morale se bazează, în final, pe o interpretare a Voinței lui Dumnezeu,

atunci Legea lui Dumnezeu prezentată în oricare Scriptură acceptată pe plan local, devine „etalonul de aur".

E adevărat.

Deci, ar fi bine ca *sursa* voastră pentru Legea lui Dumnezeu să fie corectă.

Asta nu e o problemă, deoarece Dumnezeu i-a dat Tora direct lui Moise. Noul Testament este și el corect până la ultimul cuvânt. Coranul este și el perfect. Bhagavad Gita este minunată. Principiile călăuzitoare ale Cărții Mormonilor au fost transmise direct lui Joseph Smith, de către Dumnezeu prin Îngerul Moroni. Pali Canon conține o înțelepciune uluitoare. Și așa mai departe.

Acestea *sunt* „etaloanele de aur ale moralității", în culturile în care ele sunt prevalente - și mulți dintre adepții lor le consideră a fi complete și corecte.

Hai să examinăm câteva din Legile lui Dumnezeu.

Nu! Iarăși?

Stai. Sunt multe pe care nici nu le-am menționat încă.

E nevoie de asta? Vei cita din nou, din una dintre scripturile umanității, un text care nu se mai aplică unei societăți moderne.

Ești dispus să accepți că multe dintre cuvintele și cărțile voastre sfinte, nu au putut *niciodată* să fie aplicate, în *nici* o societate civilizată?

Da. Sunt dispus să accept asta. Unele dintre Legile lui Dumnezeu, așa cum apar în diverse Scripturi Sfinte, probabil că nu au avut niciodată sens.

Ca acel „Cuvânt al lui Dumnezeu", care spune că, dacă cineva are un fiu încăpățânat și care refuză să asculte și mai este și bețiv, părinții trebuie să-l ducă la porțile orașului și toți bărbații să-l lovească cu pietre până moare?

Ceva de genul ăsta?

Da, da, așa ceva.

Ca și acela care spune că nu trebuie să-ți tai părul de pe cap, sau să-ți aranjezi colțurile bărbii?

Da, da, și asta.

Și multe altele?

Și multe altele, da.

Ca și Legea lui Dumnezeu care spune că cine atinge un mort este necurat timp de șapte zile, sau că dacă ești preot, poți cumpăra un sclav, sau că nu ai voie să faci nimic de Sabat, sau că fratele tău sărăcit poate fi cumpărat și forțat să devină servitorul tău, sau că, după sex, ambii parteneri sunt necurați? Sau că vrăjitoarele și vrăjitorii trebuie omorâți?

S-ar putea să ți se pară că ele sunt doar câteva scrieri care nu au sens, după standardele omenești de azi, dar adevărul este că lista regulilor lui Dumnezeu, despre care majoritatea ar spune că nu au sens pentru nici o persoană rațională, e atât de lungă, încât ar putea alcătui o carte.

De fapt, chiar o alcătuiește.

Am adus atât de multe exemple în această conversație - și voi mai aduce și altele - ca să înțelegeți o idee esențială:

V-ați bazat autoritatea morală pe Legi Sacre, pe care le aplicați vreți-nu vreți, în funcție de ce simțiți în legătură cu ele într-un anumit moment, într-o anumită cultură, în anumite situații.

Dacă spui că nu luăm în seamă cuvintele din Cărțile noastre Sfinte, atunci când vedem că ele nu se mai aplică în viețile noastră - sunt de acord.

Cu alte cuvinte ...

Moralitatea voastră nu are *nici un etalon,* în afară

de *ceea ce funcționează* și *ceea ce nu funcționează.*

Acesta este adevărul - și orice altceva e o ficțiune.

Chiar și voi sunteți de acord - după cum se dovedește nu prin ceea ce spuneți, ci prin *comportamentul* vostru - că, așa cum apare în multe dintre Scripturile voastre Sfinte, Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie respectat în întregime, pentru că nu este infailibil.

E clar că nu este, deoarece în toate acele cărți, cuvântul a fost scris de oameni. Dar dacă „etalonul de aur", care e baza moralității în diferitele noastre culturi, nu este infailibil - atunci ce facem?

Atunci vă bazați moralitatea pe legi spirituale, care, atunci când sunt luate ca întreg, nu au sens. Ele se contrazic unele pe altele, *chiar în cadrul aceleași* Scripturi - și se contrazic de la o Scriptură la alta. Astfel, rasa umană a primit legi din care trebuie să alegeți cu grijă, pentru alege ceva sănătos.

Nu vreți să recunoașteți că faceți asta, bineînțeles, pentru că atunci ați cădea pradă acuzației de *relativism* - un cuvânt foarte murdar în vocabularul vostru. Voi vreți să fiți *absolutiști.* Vreți să credeți și să afirmați că există categoric „Bine" și „Rău". Totuși, în cele din urmă, VOI trebuie să hotărâți ce sunt acestea. Nu vă puteți baza pe legile voastre și nu vă puteți baza nici pe Dumnezeul vostru.

Trebuie să hotărâți singuri, deoarece atât cuvintele din legile voastre, cât și cele ale Dumnezeului vostru s-au dovedit a fi prostești, atunci când au fost înghițite pe de-a întregul, atunci când au fost aplicate fără discernământ, atunci când ați aderat la ele în mod absolut, literal și fără flexibilitate, în fiecare caz și situație. Ele nu pot funcționa astfel. Nimic nu funcționează în acest mod.

Multe dintre legile voastre religioase - după cum recunoașteți voi înșivă - ar trebui să fie ignorate, pur și simplu. Cu greu ar putea fi considerate fundamentul moral real al întregii voastre societăți. De aceea, prin propriile voastre acțiuni ați dovedit că „principii morale" = „funcționalitate."

Se revelează Principiul Fundamental al Vieții.
Aceasta este ideea la care ai vrut să ajungi.

Da, și că veni vorba, specia voastră a stabilit deja acest lucru. Deja ați hotărât pe planeta voastră că ce este „bine" este *ceea ce funcționează* - în funcție de ceea ce încercați să fiți, să faceți sau să aveți. *Pur și simplu, nu sunteți dispuși să recunoașteți aceasta.*

Ca să fie totul mai complicat, nu ați fost capabili să ajungeți la un consens asupra a ceea ce încercați să fiți, să faceți și să aveți - ca o entitate colectivă, numită omenire.

Și acestea sunt piedicile - a doua categorie principală - din calea păcii și armoniei pe Pământ.

22

Deci, în această Nouă Spiritualitate despre care vorbești, trebuie să uităm totul despre principiile morale?

„Principiile morale" sunt periculoase, tocmai pentru că se schimbă din când în când pe parcursul istoriei - și de la cultură la cultură, pe întreg cuprinsul planetei.

Motivul pentru care ele se schimbă, este că se bazează pe credințe false și ceea ce fac mulți oameni, atunci când descoperă că anumite instrucțiuni morale nu funcționează în viața reală, este *să-și schimbe principiile morale, fără a schimba credințele din care acestea au apărut.*

Oamenii refuză categoric să-și schimbe majoritatea credințelor fundamentale, dar își schimbă cât ai clipi principiile morale (adică felul în care *aplică* credințele), în funcție de situație. De exemplu, majoritatea oamenilor susțin credința fundamentală conform căreia Dumnezeu vrea ca ei să fie cinstiți. Apoi, ei înșeală la plata impozitelor către stat - *și spun că e în regulă.*

„Toată lumea face asta. E ceva normal."

Au refuzat să-și schimbe credința de bază, dar și-au schimbat, într-o clipă, principiile morale (adică felul în care *aplică* credința), în funcție de situație.

Dar, dacă-și schimbă *principiile morale,* atunci își schimbă *credințele* - pentru că principiile morale sunt, pur și simplu, credințe exprimate.

Prin urmare, ei sunt ipocriți. Nu au nici un fel de credințe. Ei doar *vor să creadă că au credințe.*

Asta îi face să se simtă bine, dar creează și nebunie în lume.

Cred că văd peste tot același lucru ca și tine.

Sigur că da. Ar trebui să fii orb să nu vezi.

Deci, tu *spui* că ar trebui să renunțăm la toate principiile morale.

Tu insiști să generalizezi, să găsești o declarație de treizeci de secunde - dar nu așa ceva vreau eu să spun.

Ceea ce spun eu, este că oamenii au creat o construcție socială numită „principii morale". Vă explic cum se modifică principiile voastre morale, chiar dacă voi spuneți contrariul. Fac observația că voi nu vreți să recunoașteți asta - și astfel deveniți integri. Convingerea voastră că aveți dreptate este cea care vă ucide.

Insistați să etichetați toate greșelile de funcționare ca fiind chestiuni de decădere morală. Acest lucru duce la judecată - iar judecata creează justificarea. Prin judecățile voastre legate de comportamentul moral al unei persoane sau al unei națiuni, vă justificați reacția de răspuns.

Numiți aceste reacții: „obligația voastră morală". Susțineți că sunteți obligați, din punct de vedere moral, să acționați într-un anume fel.

Pedeapsa cu moartea este un exemplu perfect. Susțineți că Legea lui Dumnezeu, sau codul vostru moral „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte", justifică această pedeapsă. Nici măcar nu e vorba despre a aduce siguranță în societate, pentru că închisoarea pe viață ar face acest lucru. Este, în mod vădit, doar o chestiune de răzbunare.

Da. Încercăm să îndulcim lucrurile, numindu-le dreptate, dar există o zicală: „Dacă arată ca o rață, merge ca o rață și măcăne ca o rață, probabil că e o rață." În acest caz, este o *rață* care se cheamă Răzbunare.

Dar ce-ar fi dacă principiile morale - care sunt schimbătoare oricum - nu ar face parte din ecuație? Ce-ar fi dacă singura problemă ar fi *funcționalitatea* - dacă o

anumită acțiune sau reacție funcționează, sau nu, pe baza a ceea ce încercați să fiți, să faceți sau să aveți?

Acum aveți un context complet diferit în cadrul căruia să vă elaborați răspunsul. Acum priviți lucrurile într-un mod complet diferit. Acum ați ieșit „afară din cutie" - cutia în care v-ați ținut prizonieri ca specie, într-un ciclu nesfârșit de violență, distrugere și moarte.

Deci, ca să folosesc exemplul anterior, face pedeapsa cu moartea ceea ce doriți să facă? Este ea *funcțională*?

Dacă scopul pedepsei este răzbunarea, da. Dar dacă scopul pedepsei este să împiedice alte crime, nu. Statisticile arată clar că statele și națiunile care folosesc cel mai mult pedeapsa cu moartea, nu au rate de infracționalitate mai mici decât cele care o folosesc cel mai puțin.

Despre ce este vorba? Dacă pedeapsa cu moartea împiedică crimele violente, atunci de ce nu scad ratele de infracționalitate și de ce nu rămân ele la un nivel scăzut?

S-ar putea oare ca, într-o societate care practică violența pentru a pune capăt violenței, situația să fie puțin pe dos? Aceasta este problema cu multe justificări „morale". Ele pot duce la comportamente nebunești. Planeta voastră a văzut dovada, pe 11 septembrie 2001. Din nou.

Totuși, dacă nu ne bazăm pe „principii morale" pentru a ne spune ce e bine și ce e rău - ce să facem și ce nu - pe ce să ne bazăm?

Pe funcționalitate.

Iar acel cuvânt. Mă întrebam dacă n-o să ne întoarcem să explorăm mai profund acele Principii Fundamentale ale Vieții.

Da, o s-o facem și vom începe cu acesta. Așa că, hai să aducem discuția la un nivel la care „funcționalitatea" - principiul - poate fi mai ușor de înțeles, deoarece se raportează la „moralitate", construcția mentală.

Să presupunem că mergi cu mașina spre vest în Statele Unite, îndreptându-te spre Oceanul Pacific și vrei să ajungi în Seattle. Nu te-ar ajuta cu nimic dacă ai lua-o spre sud, către San Jose. Dacă ai face astfel, ți s-ar spune că mergi în direcția „greșită".

Însă, acea etichetă ar induce în eroare - dacă ai echivala eticheta „greșit", cu cuvântul „imoral". Nu e nimic imoral în a merge la San Jose. Pur și simplu, nu este ținta călătoriei tale. Nu e ceea ce vrei să faci. Nu este ceea ce alegi tu ca destinație. A încerca să ajungi la Seattle, mergând spre sud, spre San Jose, este o eroare de *funcționalitate,* nu o eroare de *moralitate.*

Un gând, cuvânt sau faptă funcționează, sau nu, în funcție de ceea ce încerci să fii, să faci sau să ai. Dacă funcționează, este numit „corect" sau „bine". Dacă nu, este numit „incorect" sau „rău".

Când este numit „rău", nu are nici o legătură cu încălcarea moralității, sau cu zădărnicirea „voinței lui Dumnezeu". Voința *ta* nu a fost respectată. N-ai reușit să fii, să faci sau să ai ceea ce ai vrut să fii, să faci sau să ai.

Societatea voastră ar face mai bine să nu mai emită judecăți morale asupra alegerilor sau acțiunilor alternative. În societățile foarte evoluate, pur și simplu se observă dacă alegerile și acțiunile „funcționează" sau „nu funcționează", pentru a produce rezultatul dorit în mod colectiv.

În propria voastră viață, dacă scoateți „valoarea morală" din alegerile voastre, atunci le luați acestora „autoritatea morală". (Ele oricum nu au avut niciodată autoritate morală. Voi ați inventat asta.)

Societățile voastre pământești nu vor mai putea să invoce Cuvântul lui Dumnezeu, sau Legea Divină, sau *Sharia,* sau orice altă versiune a ceea ce se presupune a fi un mandat spiritual, pentru a justifica impunerea codurilor de comportament, sau a restricțiilor personale asupra orice - de la dietă, la îmbrăcăminte și la bună-cuviință.

Dar asta ar duce la anarhie! Dacă fiecare face ce vrea, în funcţie de „dorinţa" lui - cu alte cuvinte, o lume a „ceea ce funcţionează" şi a „ceea ce nu funcţionează" - aceasta nu ar produce nimic altceva decât haos.

Ar depinde mult de ceea ce aţi convenit voi toţi, ca societate mondială, să încercaţi să fiţi, să faceţi, sau să aveţi. Ce anume căutaţi să trăiţi ca experienţă?

Dacă acum vă străduiţi să aveţi o lume a păcii, a armoniei şi cooperării, atunci „ceea ce funcţionează" şi „ceea ce nu funcţionează„ ar putea fi determinate în funcţie de acest lucru. În prezent, voi nu folosiţi această măsură, altfel nu aţi face ceea ce faceţi în lumea voastră.

Cred că e mai rău decât atât. Cred că noi ne străduim să creăm o lume a păcii, a armoniei şi cooperării, dar nu suntem dispuşi să dăm atenţie, nu suntem dispuşi să observăm şi *nu suntem dispuşi să renunţăm* la toate lucrurile care nu merg. Ele ne permit să experimentăm prea multe *alte* chestii care ne fac plăcere - cum ar fi puterea, privilegiile etc.

Ceea ce înseamnă că *nu* vă străduiţi să trăiţi în pace, armonie şi cooperare. Căutaţi să trăiţi experienţa puterii şi a privilegiilor.

Una spuneţi şi alta faceţi.

Când ceea ce vreţi *cu adevărat* va fi pacea, armonia şi cooperarea, veţi observa ce faceţi acum, veţi evalua foarte clar ce nu funcţionează pentru a vă aduce experienţa pe care o căutaţi, apoi veţi alege comportamentul care *într-adevăr* funcţionează.

Încă mă mai întreb dacă o lume a „ceea ce funcţionează" şi a „ceea ce nu funcţionează" poate produce orice altceva decât haos.

În opoziţie cu pacea şi liniştea produsă de lumea voastră actuală, în care există „bine" şi „rău"?

Da, dar cel puţin noi *ştim* când cineva a făcut ceva greşit şi putem să luăm măsuri în acest sens.

Cum ar fi să-l pedepsiţi şi să demonstraţi că două lucruri „rele" fac unul „bun"?

Nu e „rău" să pedepseşti pe cineva!

Corect. Nu e „rău" să pedepseşti pe cineva. „Rău" şi „bine" nu există. Nu există standarde atât de rigide în Univers. Un lucru este „bun" sau „rău", după cum *funcţionează* sau *nu funcţionează,* pentru a produce rezultatul pe care-l doreşti.

Aşa că, întreb din nou, ce vreţi să obţineţi prin pedepsirea cuiva? O experienţă a „răsplăţii"? A răzbunării? A siguranţei, prin înlăturarea unei ameninţări?

Probabil că toate aceste lucruri. Dacă am fi cinstiţi, ar trebui probabil să spunem că este câte puţin din toate aceste lucruri. Dar, în primul rând, e ceva ce nu ai spus.

Ce anume?

Dreptatea.

Aş spune că încercăm să experimentăm Dreptatea. Pedeapsa face parte din sistemul nostru justiţiar.

Hmmm ... o altă construcţie umană interesantă. Şi ce anume este „dreptatea", aşa cum o înţelegeţi voi?

Este un sistem prin care societatea se asigură că se întâmplă ceea ce este „just". Dicţionarul nostru defineşte dreptatea ca „reglarea imparţială a unor revendicări conflictuale, sau împărţirea meritată a recompenselor sau pedepselor."

Stai puţin, ai spus „reglarea"?

Da. Asta zice dicţionarul.

Fascinant. Este foarte apropiată de Principiul Fun-

damental al Vieții, de care spuneam că se leagă construcția voastră mentală, numită „dreptate".

O, da. Uitându-mă pe listă, văd asta acum.
Ai spus că dreptatea este încercarea noastră deformată de a exprima Principiul Fundamental al Vieții, numit Adaptabilitate.

Da, și adaptabilitatea este doar un alt cuvânt pentru reglare. Viața exprimă întotdeauna principiul Adaptabilității. Viața este, în primul rând, funcțională. Aceasta este calitatea de bază a vieții. Ea *funcționează*. Și funcționează într-un anumit fel care îi permite să funcționeze *în continuare*. Când funcționalitatea este amenințată în vreun fel, viața găsește o cale de a se adapta, de a se modela, pentru *a continua să funcționeze*.

Acest principiu al adaptabilității este ceea ce se numește, în teoria evoluționistă, selectivitate. Viața selectează, prin însuși procesul vieții, aspectele sau funcțiile tuturor ființelor vii care permit acelei ființe vii să continue să trăiască. În felul acesta evoluează o specie. Și când o face, este exprimat al treilea Principiu Fundamental al Vieții: Auto-susținerea. Viața se susține pe ea însăși, adaptându-și funcționalitatea.

Viața de pretutindeni exprimă aceste trei principii și principiile sunt circulare, permițându-i vieții înseși să continue pentru totdeauna. Viața, și tot ce face parte din ea, este funcțională sau, dacă nu mai poate funcționa într-un anumit fel, se adaptează, reglând ce are nevoie să regleze pentru a se susține. Auto-susținerea creează o întoarcere în cerc spre a fi din nou funcțională - și așa mai departe, ciclic, iar și iar, pentru totdeauna.

Folosind ceea ce numiți „sistem judiciar", societatea voastră caută să exprime principiul adaptabilității, aplanând corect revendicările conflictuale și acordând, în mod corespunzător, recompense și pedepse.

Ei, încearcă și ea.

Ce înseamnă asta? O face, sau nu?

În majoritatea timpului. Ne place să credem că o face în majoritatea timpului.

În majoritatea timpului?

Adevărul este că „sistemul vostru juridic" are atât de multe lipsuri - dintre care vulnerabilitatea lui la a fi influențat de cei bogați și puternici și totala inaccesibilitate la el a celor săraci, slabi și călcați în picioare, nu sunt cele mai puțin importante - încât orice asemănare între ce se întâmplă în societățile voastre și ce visați voi că este „dreptate" e mult prea des o simplă coincidență.

Și, te întreb eu, unde e „dreptatea" în asta?

Pe cât de adevărat sună ce spui tu, acesta nu e un motiv pentru ca nici măcar să nu *căutăm* dreptatea. Nu putem să ne mulțumim doar să ignorăm o faptă rea. Trebuie „să îndreptăm" ce este „rău".

De ce nu căutați să faceți să „funcționeze" ceea ce „nu funcționează"?

Când căutați să „îndreptați ceva rău", vă imaginați că pedeapsa este cerută ca parte a procesului. Asta, deoarece vedeți „răul" făcut, mai degrabă ca pe un eșec moral, decât ca pe o imposibilitate funcțională.

Când, pe de altă parte, căutați nu să pedepsiți, ci doar să faceți să funcționeze ceea ce nu funcționează, efectuați doar o corecție. Schimbați cursul. Găsiți o nouă cale. Vă modificați gândurile, cuvintele sau faptele. *Faceți o ajustare.* Aceasta este „ceva just".

Așa vedem că „justiția" este, de fapt, o „a-just-are". Este sistemul numit viață, care se adaptează, pentru a continua într-un mod care funcționează.

În societățile foarte evoluate, toate acestea sunt înțelese perfect. Se aplică ajustarea comportamentului și, în

timp ce consecințele sunt o parte a procesului (prin consecințele constatate se ajunge la necesitatea adaptării comportamentului), pedeapsa nu e parte din el.

Ești extraordinar, știai? La acest lucru nu aș fi ajuns niciodată. Logica mea nu m-ar fi dus niciodată aici.

Sunt fericit că ești deschis pentru a ajunge aici, oricare ar fi mijloacele.

Claritatea este starea către care te îndrepți. Te deplasezi în direcția stării numite Clar. Odată ce aceste lucruri îți sunt clare, nu mai poți trăi niciodată în confuzie.

Ai vrut să ieși din această stare de confuzie. Acesta e scopul acestui dialog și al venirii tale aici. Acest lucru este adevărat pentru toți cei care citesc cartea de față. Asta, deoarece acum e momentul când toată lumea îi cheamă pe toți oamenii să privească lucrurile într-un mod nou.

Dar *cum facem noi asta*?

Vedeți adevărul. Recunoașteți adevărul. Nu fiți convinși că aveți dreptate. Observați că ceea ce faceți este să evoluați, *să vă adaptați* și, bineînțeles, să „schimbați regulile", pe măsură ce înaintați. A nu proceda astfel, ar fi ceva prostesc. Nu poți trăi viața zilei de astăzi, după regulile zilei de ieri. Nu ai putea trăi nici măcar viața *zilei de ieri*, după regulile zilei de ieri. Dacă ceea ce alegeți este să trăiți în pace și armonie, atunci *ceea ce are nevoie lumea acum e un nou set de reguli.*

Asta vreau să vă spun aici.

Asta e scopul acestui întreg dialog.

Funcționalitatea aproape că a dispărut din experiența de viață umană. Specia voastră nu mai poate continua ca până acum, prea mult timp.

Va trebui să exprimați foarte curând Adaptabilitatea, Principiul Fundamental al Vieții, dacă doriți ca Viața să se susțină pe ea însăși, în forma sa prezentă.

Putem vorbi puțin despre cel de-al treilea principiu de viață? Ce legătură este între Auto-susținere și „proprietate"? Ai spus că „proprietatea" este o construcție mentală umană și că e o încercare deformată de a exprima principiul de viață al auto-susținerii. Nu înțeleg exact cum vine asta.

Viața întotdeauna caută să se susțină pe ea însăși. Acesta e un Principiu Fundamental al Vieții. Voi, ca expresie a vieții, veți căuta să faceți același lucru. Ați creat o construcție mentală în jurul modului în care să faceți acest lucru - și ea a devenit o convenție socială, pe care o numiți proprietate.

Reclamați proprietatea asupra tuturor lucrurilor care doriți să continue. Încercând să exprimați principiul de viață al Auto-susținerii, reclamați proprietatea asupra propriului corp, apoi asupra corpului partenerului vostru, apoi asupra copiilor voștri. Spuneți că sunt copiii „voștri", spuneți același lucru despre partenerul vostru de viață și îi tratați pe acești oameni ca și cum ar fi „proprietatea" voastră. La fel se întâmplă cu pământul și cu alte articole și forme de proprietate. Vi se pare că și planeta pe care trăiți - această sferă care se învârte în jurul soarelui și se rotește, în măreția sa, în jurul propriei axe, la fiecare 24 de ore - este ceva pe care îl aveți efectiv „în posesie", cel puțin în parcele.

Ați hotărât că acest corp ceresc, acest element celest, nu aparține Vieții Însăși, ci mai degrabă *ființelor umane individuale*. Sau, în unele cazuri, reprezentanților lor - adică guvernelor lor. Și așa ați împărțit însuși Pământul, punând granițe imaginare pe ceea ce nu are granițe și revendicând proprietatea personală nu numai asupra terenului ca atare, ci și asupra solului, atât cât merge el în adâncime, și asupra mineralelor și resurselor conținute de el, și asupra cerului, atât cât merge el în sus - ceea, bineînțeles, duce veșnic ... la probleme ciudate de politică internațională legate de drep-

turile de zbor în spațiul aerian și „cât de sus înseamnă sus"? Luați aceste „drepturi de proprietate" atât de în serios, încât începeți războaie din cauza lor și omorâți și muriți pentru ele - când adevărul este că nu puteți „poseda" nici o parte din vreo planetă din sistemul solar, chiar dacă este o planetă pe care a evoluat specia voastră.

Sunteți doar niște administratori, care caută să aibă mare grijă de ceea ce li s-a dat să administreze - inclusiv corpurile voastre, corpurile partenerilor și copiilor voștri, pământul pe care trăiți și tot ce mai aveți în grijă.

Aceste lucruri nu sunt posesiunile voastre, ci doar articole care v-au fost *date în grijă*. Sunt ale voastre pentru un timp, doar ca să le păstrați cu grijă. Însăși Viața vă roagă să le susțineți, să exprimați Principiul Vieții care este Auto-susținerea, dar nu să declarați că le „posedați" și că ele vă aparțin vouă și nimănui altcuiva. Acest gând nu este funcțional, în nici un fel durabil.

Nimic din ce e în posesia cuiva, nu e deținut pentru totdeauna. Nimic. Lucrurile pot fi *în posesia voastră*, dar ele nu sunt *posesiunile* voastre.

Proprietatea este o ficțiune temporară. Este o invenție a minții și, ca toate construcțiile mentale, este temporară și nu are nimic de-a face cu realitatea supremă.

Ca și în cazul tuturor convențiilor voastre sociale, ideea de proprietate apare din ideile false pe care le considerați credințe ferme - în acest caz, cea de-a Doua Idee Eronată despre Viață, care este aceea că „nu este suficient" din ceea ce credeți voi că aveți nevoie pentru a fi fericiți.

Există destul din tot ce aveți nevoie cu adevărat ca să fiți fericiți, dar voi nu credeți și încercați să „posedați" ceea ce vă doriți mai mult, imaginându-vă că, dacă-l posedați, îl puteți păstra pentru totdeauna, că nimeni nu vi-l poate lua, că puteți face ce vreți cu el - și că din această experiență a proprietății, vor rezulta siguranța, auto-susținerea și fericirea voastră.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr, după cum vă poate spune oricine „posedă" multe lucruri.

Totuși, ideea persistă. Această idee - că puteți poseda lucruri - a provocat mult mai mult rău spiritului vostru și speciei voastre, decât vă puteți imagina. Asta, deoarece credeți că „proprietatea" vă dă „drepturi" pe care nu le aveți în mod intrinsec.

O, sunt atât de multe ... Atât de multe de înțeles, de absorbit. N-am mai avut o conversație ca aceasta niciodată. Uneori simt ca și cum trebuie să revăd de patru sau cinci ori tot ce mi s-a revelat, pentru a înțelege cu adevărat, pentru a prinde cu adevărat sensul.

De aceea am repetat, de câteva ori, mare parte din lucrurile care s-au spus aici. Acum înțelegi.

Deci, ce pot lua din această conversație, ceva ce să pot folosi ca pe un instrument, pentru a ajuta viața să continue?

Nu-ți face griji despre Viața Însăși. Ea va continua. Îți promit. Nu ai putea opri viața, nici dacă ai vrea. Viața se va adapta la orice condiții care au fost create și va continua. Totuși, dacă vreți ca viața să continue *în forma sa actuală*, dacă vreți ca viața să continue așa cum a fost ea până acum pe Pământ, va trebui *să creați* adaptările pe care viața trebuie acum să le facă, în loc să stați și să priviți.

Dialogul de față vă invită să faceți exact asta. Acesta e rostul conversației noastre. E o invitație să creați lumea celor mai mărețe vise pe care le aveți, să puneți capăt coșmarului realității voastre prezente și să descoperiți instrumentele cu care să faceți acest lucru.

Crezi că lumea este pregătită pentru a face așa ceva? Putem juca un rol activ, conștient, în propriul nostru proces de evoluție?

Lumea e mai pregătită pentru aceasta acum, mai

mult decât oricând până acum. Lumea este înfometată după un nou adevăr spiritual - un adevăr care funcționează în susținerea vieții, nu un adevăr care pune capăt vieții. Lumea caută o nouă cale spirituală, implorând să i se dea un nou set de înțelegeri. Majoritatea oamenilor pur și simplu nu îndrăznesc să o spună în mod public. A spune asta, ar însemna să admită că actuala cale spirituală a lumii nu îi duce pe oameni acolo unde spun ei că vor să ajungă.

Pentru oameni e foarte dificil, poate fi chiar înfricoșător, să meargă împotriva concepțiilor actuale asupra lucrurilor - chiar atunci când aceste concepții îi omoară.

Și atunci, ce-i de făcut?

Încurajați-i pe oameni *să devină* conducătorii spirituali pe care îi doresc cu ardoare, *să asigure* conducerea după care tânjesc.

Și ce să facă în privința fricii?

Întrebați-i de ce le este teamă. Că viața lor se va sfârși? Pentru pierderea siguranței lor personale? *De ce le este frică s-a întâmplat deja.*

Uitați-vă la lumea voastră. Ultimele vestigii ale modului vostru de viață au dispărut pe 11 septembrie 2001. Nimeni nu mai poate fi în siguranță, după standardele umane. Acum, provocarea este nu să vă feriți de posibilitatea de a vă pierde siguranța, ci să o luați înapoi.

Puteți încerca să realizați aceasta la nivel fizic, folosind bombe, tancuri și soldați, putere economică sau politică - ori puteți alege să obțineți aceasta la nivel spiritual, prin schimbarea credințelor.

Prima credință pe care o puteți schimba este aceea că e posibil, într-un anume fel, să *nu* fiți în siguranță. Pierderea siguranței este o iluzie, având în vedere cine și ce sunteți. După standardele umane, ați pierdut această siguranță. Dacă folosiți și măsuri spirituale, nu o puteți pierde niciodată.

Pacea interioară nu se obține prin mijloace exterioare. Pacea interioară se obține înțelegând cine ești. Atunci când se atinge pacea interioară, pacea exterioară devine, în sfârșit, posibilă. În absența păcii interioare, pacea exterioară este imposibilă - după cum specia voastră a descoperit de atâtea ori. Și o descoperă încă o dată, chiar acum.

Pacea exterioară a societății voastre este atât de fragilă, deoarece pacea interioară a societății voastre de pretutindeni este, de fapt, inexistentă. Lumea voastră se descompune continuu și voi continuați să încercați tot timpul să o reparați, folosind instrumentele greșite. Încercați încontinuu să faceți lumea să-și schimbe comportamentul, în loc să-și schimbe credințele.

Humpty-Dumpty stătea pe un zid,
Humpty-Dumpty a căzut rău.
Toți caii regelui și toți oamenii regelui
*N-au reușit să-l repare pe Humpty-Dumpty.**

Dar Dumnezeu poate.

Și Dumnezeu o va face.

De îndată ce îi veți permite lui Dumnezeu să o facă.

Pentru că Dumnezeu este esența păcii interioare.

Dar nu Dumnezeul despre care ați fost învățați. Nu Dumnezeul mâniei și al războiului, nu Dumnezeul morții și al distrugerii și nu Dumnezeul vinovăției și al răzbunării. Nu Dumnezeul fals în care v-ați convins să credeți, ci Dumnezeul iubirii necondiționate, în care se află chiar ființa voastră.

Dacă lumea ar fi învățată despre *acest* Dumnezeu, lumea s-ar schimba. Dar unde sunt liderii spirituali curajoși care vor renunța la Dumnezeul fricii, pentru a vorbi despre Dumnezeul iubirii necondiționate?

Ai putea tu să fii unul dintre ei? Liderii spirituali nu trebuie să fie membri ai clerului. Oameni obișnuiți, comuni, din viața de zi cu zi, pot fi lideri spirituali.

* poezie pentru copii, din folclorul englezesc. N. T.

Instalatori, doctori, vânzători pot fi lideri spirituali. Directori, poliţişti şi militari pot fi lideri spirituali. Proprietari de magazine, mecanici, asistente medicale şi însoţitori de bord pot fi lideri spirituali. Prezentatori de ştiri, reporteri şi politicieni pot fi lideri spirituali. Profesori, jucători de baseball, directori de magazine alimentare, stele de cinema, poştaşi, savanţi şi dansatori exotici, care-şi scot hainele în public, pot fi lideri spirituali.

Înţelegi asta? *Auzi ce spun?*

Aceasta este ocazia, aceasta este provocarea, aceasta este invitaţia.

Şi astfel, acum ideea nu e să te ascunzi, ci *să ieşi în faţă*, pentru ca ceilalţi să găsească curajul de a face acelaşi lucru şi toată lumea să ştie că nu este singură.

Ce pot face oamenii? Oferă-ne nişte paşi concreţi.

Acum o să-ţi spun că *tu* te repeţi. Am mai discutat asta înainte.

Te rog mai spune o dată. Prezintă-mi totul încă o dată. Rezumă. Am nevoie să mai aud o dată - pentru ultima dată.

Primul lucru pe care-l pot ei face, sunt Cei Cinci Paşi către Pace. Pot recunoaşte că ceea ce au făcut până acum nu mai funcţionează - dacă a funcţionat vreodată. Cei mai curajoşi dintre ei o pot face în public. Ei pot spune: „Hei, staţi aşa. A observat cineva că ceea ce facem noi aici nu merge?"

Da, spuneam mai devreme că putem publica cei Cinci Paşi către Pace în ziare şi reviste şi putem obţine semnăturile unor oameni importanţi care să le gireze. Le-am putea pune pe panouri şi pliante, putem face întâlniri la care să le discutăm, putem începe dialoguri, putem discuta direcţia în care poate merge omenirea, pornind de la aceşti Cinci Paşi.

Apoi, putem începe să construim o Nouă Spiritualitate. O spiritualitate care nu va fi o respingere totală a ceea ce este vechi, ci care va aduce oamenilor o înţelegere nouă şi mai amplă a adevărurilor străvechi, împreună cu nişte adevăruri noi. Putem folosi Noile Revelaţii găsite aici, ca punct de pornire pentru explorări care duc spre cele mai profunde revelaţii din fiecare inimă omenească. Am spune limpede că aceste Noi Revelaţii nu sunt „răspunsul", ci doar UN răspuns - o inspiraţie care poate duce la multe altele.

Da. Nu căutaţi să faceţi din Noile Revelaţii o nouă religie, ci, mai degrabă, permiteţi-le Noilor Revelaţii să dezvăluie adevărul simplu şi copleşitor că *o nouă revelaţie este posibilă*. În acest fel, oferiţi putere omenirii pentru a revela adevărata omenie, omenirii însăşi.

Ai auzit asta? Am spus ...

Daţi putere omenirii pentru a revela adevărata omenie, omenirii însăşi.

Asta, deoarece atunci când se va revela adevărata omenie, se va descoperi că ea este de natură Divină.

23

Aceasta este o afirmație extraordinară.

Și este adevărată. Toate calitățile mărețe ale lui Dumnezeu - iubire, compasiune, grijă, răbdare, acceptare și înțelegere, capacitatea de a crea și a inspira - sunt cele care caracterizează omenirea adevărată.

Dar oamenii nu se comportă întotdeauna cu asemenea atitudine umană. Ce anume ne oprește?

Concepțiile false pe care le aveți despre Dumnezeu și despre Viață, plus frica pe care o creează aceste idei eronate și construcțiile voastre mentale, care creează convenții sociale disfuncționale - cum ar fi convenția de a folosi violența pentru a rezolva problemele omenești și de a proclama că, practic, Dumnezeu este cel ce poruncește, scuză și *recompensează* astfel de crime.

Toate acțiunile și reacțiile omenești își au originea în una dintre cele două noțiuni: dragostea sau frica. La baza lor nu există un alt loc din care să se poată ivi viața, nici o altă sursă din care pot apărea gândul, cuvântul și acțiunea. Și dintre acestea două, frica este predominantă, ca sponsor al comportamentului uman.

Majoritatea construcțiilor voastre mentale și ale convențiilor voastre sociale se bazează pe frică. Le-ați fixat acolo, ca să vă protejeze de ceva.

„Principiile voastre morale" vă protejează ca să nu „greșiți" și să nu fiți pedepsiți (de Dumnezeu sau de om). „Dreptatea" voastră vă protejează ca să nu fiți „tratați nedrept". Chiar și construcția numită „proprietate" este o

protecție. Vă imaginați că vă protejează ca să nu vi se ia ceva. Nici una dintre aceste protecții nu funcționează pe termen lung - după cum a dovedit-o viața pe care o trăiți. Și astfel, luptele voastre încep din nou.

Nu se oprește niciodată, nu-i așa?

Nu se oprește și nu se va opri, până când nu veți renunța la temerile voastre și la ideile eronate care acestea le creează. Apoi convențiile voastre sociale - modurile în care interacționați unii cu alții și care vă conduc viața - se vor schimba și vor reflecta mai exact Principiile Fundamentale ale Vieții, pe care acum caută să le exprime, fără succes.

De ce nu mi s-au spus aceste lucruri înainte? De ce a trebuit să aștept până la această conversație cu Dumnezeu, pentru a afla adevărurile despre viață care sunt atât de bine explicate aici?

În mare, din cauza unei alte construcții mentale: „Ce nu știi, nu-ți face rău".

Lucrurile care se spun aici, sunt lucruri pe care conducătorii voștri religioși și politicienii nu vi le vor spune. Chiar dacă ar crede în ele, tot nu vi le-ar spune. Multe mistere religioase au fost ascunse de oameni, conform ideii „e prea mult pentru ei". Multe adevăruri sociale au rămas neexprimate, conform aceleiași justificări.

Într-adevăr, a avea secrete unul față de celălalt a devenit un mod de viață pentru ființele umane. Azi trăiți într-o societate profund secretă, în care mai multe nu se spun, decât se spun; mai multe se ascund, decât se arată; mai multe sunt acoperite, decât sunt revelate.

Oamenii au creat acest mediu în mod intenționat, de teama că dacă toți ar ști totul despre ceilalți, nimeni nu ar mai putea fi, face și avea ceea ce vrea.

Ideea voastră este că singura cale de a obține ce vreți ar fi să nu spuneți nimănui ce urmăriți - cu atât mai puțin, ce faceți pentru a încerca să obțineți ce doriți.

Ciudat este că vreți, de fapt, să fiți complet transparenți. Nu vă place să fiți altfel. Nu vă face să vă simțiți bine. Dar sunteți convinși că toți ceilalți și-au pus un echipament de „camuflare" și, atunci, îl purtați și voi pe al vostru.

Înțeleg. E sigur că am construit o convenție socială numită „secretomanie". Acum, am împărțit-o chiar pe categorii. Folosim termeni ca „minciună socială", „secret industrial", „securitate guvernamentală" și chiar „mister religios", pentru a cataloga felul în care ne mințim unul pe altul - fie prin omisiune, fie intenționat.

Da, iar oamenii au creat și alte convenții sociale, la fel de dăunătoare. Și tot așa, fiecare dintre construcțiile voastre ridicate pe credințele greșite despre Dumnezeu și despre Viață - fiecare creată dintr-o nevoie sinceră de a îmbunătăți viața și de a aduce un adevăr mai înalt în experiența voastră - dar fiecare dintre ele deformează adevărul, în moduri care produc un comportament disfuncțional și o lume extraordinar de disfuncțională și de periculoasă.

Când aud asta, încep să cred că întregul sistem de valori al oamenilor este mai mult distructiv, decât constructiv. Asta ai de gând în acest dialog - să încerci să ne faci să renunțăm la întregul nostru set de valori?

Vă arăt că *deja o faceți.*

O faceți oricând vreți, în funcție de ceea ce căutați și doriți într-un anumit moment.

Vă sugerez că motivul pentru care vă abandonați valorile atât de des, este acela că *credințele pe care se bazează ele sunt greșite* și că, undeva în interiorul vostru, voi știți acest lucru. Printre credințele pe care le-ați identificat în secret ca fiind greșite, este noțiunea că *nimic ce are o valoare morală reală, nu se schimbă vreodată.*

Religiile, tradițiile și societățile voastre caută să vă spună că valorile morale nu se schimbă niciodată, dar inima voastră știe că nu este adevărat.

În această conversație vă confirm ceea ce voi știți deja. Eu vă atrag atenția că *știți* că moralitatea se schimbă într-adevăr, că ideile care aveau o valoare morală înaltă, într-o epocă și într-un loc anume, s-ar putea să nu aibă o valoare deosebită în altele, iar credințele susținute într-un mileniu, nu sunt în mod necesar aplicabile în următorul - și de fapt, *rareori* se întâmplă să fie.

Vă invit aici să adoptați un nou set de credințe esențiale, pe baza cărora puteți crea valori fundamentale, pe care să nu le mai abandonați. (Ele sunt funcționale). Credințe esențiale care se pot schimba, pe măsură ce se schimbă condițiile, conștiența și experiențele. (Ele sunt adaptabile). Credințe esențiale care vor servi întotdeauna planurile omenești, deoarece ele servesc *programul sufletului.* (Ele se auto-susțin).

În prezent, credințele care stau la baza societății umane sunt credințe care servesc programul *corpului* - și, astfel, vă conduc spre disfuncții masive.

Ce vrei să spui prin „programul corpului"?

Programul corpului este să supraviețuiască, să fie hrănit, să fie în siguranță și să simtă plăcere.

Programul sufletului este foarte diferit. Sufletul știe că supraviețuirea nu e o problemă - cum nu sunt nici siguranța sau plăcerea. Sufletul înțelege că sufletul este Viața însăși, manifestată în plan local. Siguranța și plăcerea sunt calitățile lui inerente. Sufletul nu caută aceste lucruri, pentru că sufletul *este* aceste lucruri.

Care este diferența dintre suflet și spirit? Există vreo diferență?

Sufletul vostru este individualizarea Spiritului Divin, care e Tot Ceea Ce Este. Sufletul este energia vieții universale, concentrată, localizată și vibrând la o anumită frecvență, într-un moment și un loc specific. Energia care vibrează într-un mod atât de special este o Revărsare

Unică a Vieții Universale. Prescurtat, obțineți S.O.U.L*.

Sufletul folosește cealaltă parte a lui Însuși - adică, ia din Energia Vieții Universale, din care face parte - ca pe unul dintre cele trei instrumente prin care dă formă unei anumite experiențe. Energia Vieții Universale se numește, uneori, spirit. Celelalte unelte sunt corpul și mintea.

Sufletul vostru este cine sunteți voi. Corpul și mintea voastră sunt ceea ce *folosiți* pentru *a trăi experiența* a cine sunteți în Tărâmul Relativității.

Casa sufletului vostru este în Tărâmul Absolutului, acolo unde locuiește Spiritul Divin. Sufletul vostru trăiește acum în Tărâmul Relativității și este pe drumul spre casă. Când se va întoarce acasă, se va uni încă o dată cu Restul Sinelui Său. Adică, se va reuni cu Spiritul Divin, contopindu-se cu El, pentru a deveni din nou Un Singur Spirit.

Contopirea în Unul se numește, în unele tradiții mistice orientale, *samadhi*. Poate fi atinsă, chiar și atunci când sufletul se află în Tărâmul Relativității, cu corp și minte - deși, în general, experiența este foarte scurtă.

De asemenea, sufletul poate părăsi corpul și mintea pentru a se împrospăta și a se re-energiza. Aceasta se face în perioada pe care voi o numiți somn. Și, în final, sufletul se poate contopi cu Energia sa Universală, devenind Una cu Spiritul Divin, pe perioade foarte lungi, extinse.

Asta este ceea ce se petrece în momentul pe care voi îl numiți moarte.

Bineînțeles, nu există ceva precum moartea. Moartea e doar numele pe care l-ați dat voi experienței în care sufletul transformă energia corpului și a minții voastre, pe măsură ce se reunește cu Totul în Tot.

Sufletul face aceasta, ca parte a unui ciclu fără sfârșit. Apoi, după ce a trăit din nou extazul stării *samadhi* și Cunoașterea supremă a Unității, sufletul iese încă o

* În original *Singular Outflow of Universal Energy*, respectiv *S.O.U.L.*, cuvânt care înseamnă *suflet* în limba engleză. N. T.

dată din Tot, controlându-și și reglându-și vibrația și transferându-și energia într-un punct anume, pe care voi îl numiți Continuumul Spațiu - Timp.

Călătoria sa cea mai recentă prin acest ciclu nesfârșit al Divinității care se Experimentează pe Sine Însăși, a produs Ființa pe care o numești „tu".

Dar, te rog, explică-mi asta: am auzit mereu că sufletul tânjește să se cunoască pe sine ca fiind Una cu Tot Ceea Ce Este.

Este adevărat.

Dar, dacă sufletul tânjește după asta, cum se face că, odată reunit cu Totul în Tot - odată ce ajunge, în sfârșit, acasă la Dumnezeu - nu rămâne acolo? De ce reapare sufletul din Tot, pentru a deveni din nou „individualizat"?

Pentru că Ceea Ce Este Divin tânjește, la rândul său, să experimenteze toate aspectele individuale ale Divinității sale. Dorește să se cunoască pe Sine în totalitate, *ca experiență*, să se extindă și să se re-creeze pe sine din nou - să devină o versiune din ce în ce mai extinsă a Sa - iar modul prin care face acest lucru, este prin intrarea în Tărâmul Relativității în Formă Individualizată.

Spiritul Divin iese *din* Tot ca proiecții individuale *ale* Totului, pentru a trăi experiența completă a Tot Ceea Ce Este prin intermediul unei multitudini nesfârșite de expresii distincte, pe care voi le numiți, pe drept cuvânt, uluitorul Miracol al Vieții.

Chiar *este* un miracol. Unul care îți taie respirația!

Dar, pe cât de frumoasă este ea în atât de multe feluri, acum viața de pe această planetă e amenințată. Noi o distrugem, încetul cu încetul *și se pare că nu știm cum să ne oprim.*

De aceea am venit la voi aici. *Vă spun* cum să vă opriți, în această conversație.

Acesta este rostul Noilor Revelații.

Când veți studia aceste revelații, când le veți aduna pentru a forma o nouă cosmologie, înțelegerea voastră va crește, conștiența vi se va extinde și vă veți opri *în mod automat.*

Și acum, primiți A OPTA NOUĂ REVELAȚIE:

Voi nu sunteți corpul vostru. Cine sunteți voi nu are limite și este fără de sfârșit.

24

Știu ce vrei să spui. Știu că noi, ca ființe din Univers, suntem mai mult decât un corp ...

Nu, nu sunteți „mai mult" decât un corp. Nu sunteți *deloc* corpul vostru. Corpul vostru este ceva ce aveți, nu ceva ce sunteți. Cine sunteți voi nu are limite și este fără de sfârșit.

Înțeleg. Spui că eu sunt ceea ce numesc *sufletul meu.* Aceasta este esența a cine sunt eu. Dar, chiar dacă accept aceasta ca adevăr spiritual, ce legătură are el cu problemele lumii?

Foarte mare și îți voi demonstra imediat. Pentru asta, va trebui să facem o călătorie scurtă dar intensă în ezoteric și ar putea părea că, în răstimpul în care suntem în călătorie, această conversație se desprinde foarte mult de realitate. De fapt, ea va fi legată de realitate într-un mod extrem de profund.

Deci, s-ar putea să-ți trebuiască puțină răbdare și să ai încredere că, oricât de „îndepărtați" am putea fi în următoarea parte a noii revelații, voi face un ocol și voi ajunge din nou la subiectul tratat de această conversație. Adică, ce se întâmplă cu lumea voastră și ce puteți face voi.

Ești gata să facem un mic ocol?

Da, mă descurc. Dar, mai întâi, spune-mi cum afirmația: „voi nu sunteți corpul vostru" poate fi numită „o nouă revelație"? Practic, toate religiile din lume au spus asta, în felul lor.

Ai dreptate, într-o formă sau alta, s-a spus acest lucru de către toate religiile organizate care vorbesc despre existența vieții de după moarte. Problema este că a fost spusă incomplet. Ceea ce aduce nou revelația aceasta, este faptul că ea merge dincolo de învățăturile tradiționale.

Amintiți-vă că am spus că Noua Spiritualitate nu va fi o respingere completă a ceea ce este vechi, ci, mai degrabă, o *extindere* a ceea ce este vechi. Va elimina din ce este vechi ceea ce în mod clar nu vă mai este de folos și va aduce o înțelegere nouă și mai profundă a ceea ce vă este de folos. Va reține ce este mai bun din înțelepciunea voastră străveche. Și astfel, o parte din ce veți găsi aici, va fi ceva ce ați mai auzit deja. Dar acum vom face un pas înainte. Vom trece la un nivel mai profund.

Majoritatea religiilor v-au învățat că sunteți „mai mult decât un corp". Mesajul de aici este că nu sunteți deloc corpul vostru. Sunteți esența a ceea ce a respirat viață *în* corpul vostru.

Asta este cheia.

Asta este esența.

Acesta este adevărul central, în jurul căruia trebuie să se învârtă toate celelalte adevăruri pe care le trăiesc oamenii, dacă nu doriți să trăiți, la nesfârșit, ciclul violenței, al distrugerii și uciderilor care v-au îmbolnăvit planeta, timp de mii de ani.

Voi nu sunteți corpul vostru. Cine sunteți voi nu are limite și este fără de sfârșit.

Asta este cheia.

Asta este esența.

Toate celelalte Noi Revelații capătă sens și devin mai puternice, atunci când această revelație este înțeleasă.

Acesta este Adevărul Fundamental. Numărul unu. Cauza Primară. Tot restul capătă un nou înțeles, atunci când acest sens devine clar. Construcția noii voastre lumi începe aici. Fundamentul Noii Spiritualități se află aici:

Voi nu sunteți corpul vostru. Cine sunteți voi nu are limite și este fără de sfârșit.

Pot să te întreb din nou, ce legătură are asta cu situația dificilă a lumii din ziua de azi?

Totul se leagă, deoarece faptul că voi credeți că sunteți corpul vostru e ceea ce a determinat și a permis rasei umane să facă tot ce și-a făcut ei înseși. Deci, hai să încercăm să înțelegem acum sensul și implicația celor șaisprezece cuvinte ale Celei de-a Opta Revelații.

Cuvintele în sine înseamnă exact ceea ce spun. Voi nu sunteți conglomeratul de oase, mușchi, țesuturi și sisteme interne, pe care-l numiți corpul vostru. Nu asta este Cine Sunteți Voi.

Corpul vostru este al vostru, dar nu este cine sunteți voi.

Este ceva pe care îl folosiți. Este un instrument. Un dispozitiv. Un mecanism care răspunde și reacționează în moduri speciale, în condiții speciale și atunci când este supus unor stimuli speciali.

Acest mecanism poate fi rănit, deteriorat sau distrus, dar „voi" nu. Acest instrument poate fi deseori complet inoperabil, dar voi nu. Acest instrument poate înceta să funcționeze, dar voi nu. Principiul Fundamental al Vieții, funcționalitatea, se exprimă etern în voi, sub forma în care sunteți și prin voi.

Există dintre aceia care cred că corpul este cel ce te menține, cel ce adăpostește esența a ceea ce ești tu. Aceasta este ideea – că Esența Vieții care e numită suflet, este adăpostită în corp. Nu e adevărat. Sufletul este cel care adăpostește Corpul.

Sufletul vostru nu trăiește în interiorul corpului vostru. Este exact invers. Corpul vostru trăiește în interiorul câmpului de forță pe care îl numiți suflet. El este adăpostit în interiorul configurației energetice, în cadrul ex-

presiei localizate a Spiritului Universal, care este Esența a Cine Sunteți Voi.

Acest câmp de forță, acest ambalaj energetic care radiază, pulsează și vă înconjoară corpul, e uneori numit aură. Este mai mult decât atât, mult mai mult decât vă imaginați voi că este aura, dar aceasta este, totuși, o vizualizare potrivită pentru încercările voastre timpurii de a înțelege, deoarece vă oferă o imagine pe care puteți s-o mențineți în minte.

Partea din voi despre care unii cred că este sufletul vostru e energia Vieții Înseși, localizată și concentrată într-un anumit punct de-a lungul a ceea ce voi numiți Continuumul Spațiu-Timp. Această Energie a Vieții vibrează, strălucește, pulsează și radiază în jurul tuturor obiectelor fizice din Univers. În funcție de frecvența vibrației sale, această energie poate fi văzută uneori. Ea poate produce și alte efecte, cum ar fi căldura.

Unii oameni numesc această strălucire Lumina, Flacăra Eternă, Sursa, Sufletul sau îi dau alte denumiri care se potrivesc exprimării lor personale. Este, de fapt, Esența Originară, Substanța Fundamentală, Materialul Esențial al tuturor lucrurilor. Această Lumină este Ceea Ce Sunteți Voi.

Neînțelegând acest lucru, ați crezut că această Lumină radiază din toate obiectele fizice. De fapt, procesul este exact invers. Această Lumină radiază *înspre* toate obiectele fizice și, astfel, le creează.

Câmpul de energie pe care-l numiți Lumină, sau sufletul, înconjoară obiectul fizic pe care l-a creat și se extinde în afara acelui obiect, în eternitate. Adică, energia nu se sfârșește niciodată. Nu există Nici un Loc unde câmpul vostru energetic se oprește și începe un alt câmp de energie. Asta înseamnă că nu există nici un loc unde *sufletul* vostru se sfârșește - și de acolo începe sufletul altcuiva.

Este ca și aerul din casa voastră. În ea există camere

separate, dar există „un singur aer". Aerul dintr-o cameră nu este separat de aerul din altă cameră - ceea ce veți descoperi imediat, când sunteți în sufragerie și mirosiți pâinea care se coace în bucătărie.

Nu există un loc unde se termină „aerul din sufragerie" și începe „aerul din bucătărie".

E adevărat, cu cât te îndepărtezi de bucătărie, cu atât mai puțin poți simți partea din Tot Aerul de Pretu-tindeni, care este în bucătărie. Totuși, câinele vostru poate simți mirosul de pâine *din afara casei.* Asta, deoarece aerul care înconjoară casa, care învăluie casa, nu e câtuși de puțin separat de aerul din interiorul ei.

Aceasta este analogia mea, pentru a vă ajuta să înțelegeți. Și, oare, nu am spus eu că în Împărăția mea sunt multe case?

Câmpul de forță care este sufletul vostru devine cu atât mai subțire și mai extins, cu cât se îndepărtează de sursa sa localizată, dar nu dispare niciodată complet și nici nu încetează să existe. În schimb, se amestecă și se unește cu celelalte câmpuri de forță, formând alte concentrări localizate și creând un tipar complex, întrețesut, care se extinde la infinit.

Vorbim aici despre un câmp de forță fără limite. Descriem un suflet care se extinde la nesfârșit.

De fapt, asta sunteți voi. Voi sunteți o energie care nu are sfârșit, în timp sau spațiu.

N-am mai auzit niciodată o asemenea descriere a sufletului. Continui să am senzația că mi se explică viața într-un mod care mă face să cred că aud despre ea pentru prima oară.

De aceea sunt numite acestea, Noile Revelații. Nu pentru că *informația* este nouă, ci datorită faptului că prezentarea este nouă. Mulți oameni vor „auzi" această informație pentru prima oară - ceea ce o *face* să fie nouă.

Dar acum, vreau să întreb ceva: dacă sufletul meu trăiește veșnic și sufletul vecinului meu trăiește veșnic și toate sufletele de pe Pământ -

- și din Univers -

- și din Univers trăiesc veșnic și dacă nu există granițe între suflete și toate se amestecă și se contopesc ... atunci ... atunci ...

Ai dreptate, ai dreptate ... *continuă.* Ești chiar acolo, ești chiar la adevăr. Doar *spune-l.*

Atunci nu există nici un suflet individual și fiecare suflet este doar Un Suflet, exprimat local și individual!

Este perfect adevărat.

Atunci, acel Suflet Unic trebuie să fie Sufletul lui Dumnezeu, care se manifestă pe El Însuși ca Tot Ceea Ce Este.

Acesta este exact adevărul. *Și asta este ceea ce religiile tradiționale, exclusiviste, nu predică.*

Dacă religiile organizate ar predica acest adevăr, ele nu ar mai putea predica faptul că o persoană este mai bună decât alta, sau că un suflet este mai plăcut lui Dumnezeu decât un altul, sau că o anumită cale este singura cale către Divinitate.

Ele nu ar mai putea predica faptul că unele suflete merg în „rai", în timp ce altele sunt condamnate la „iad". Învățăturile filozofiilor lor separatiste și a teologiilor lor exclusiviste fac ca unele religii organizate să fie nu doar incorecte, dar și periculoase.

Dar Noua Spiritualitate poate schimba toate astea.

Da. Poate să prezinte un nou punct de vedere - unul care nu este nici exclusivist, nici elitist și nici separatist. Poate invita oamenii să examineze serios, pentru

prima oară în sute de ani, câteva idei teologice noi. Poate oferi câteva Noi Revelații, pentru a fi explorate și discutate.

Noua Spiritualitate va deschide mințile umane către concepte mai ample decât cele îmbrățișate de teologiile actuale și către oportunități mai mari de experiență și exprimare individuală, decât o permit teologiile actuale.

Cum ar fi ideea că, de fapt, există un singur câmp de forță. Că există o singură energie. Că aceasta este energia Vieții Înseși și că aceasta este energia pe care unii oameni o numesc Dumnezeu.

Da. Acum ai înțeles.

Această energie are ceea ce voi ați numi, în termenii voștri, inteligență. Este, în același timp, depozitarul și sursa întregii cunoașteri, a întregii conștiențe, a tuturor datelor, informațiilor, a înțelegerii și experienței.

Este Totul în Tot, Alfa și Omega, marele Sunt/Nu Sunt, ce a fost descris în multe dintre scrierile voastre sacre.

Voi *sunteți* această energie și această energie *este* voi - și nu există separare între voi. Voi sunteți una cu totul și totul este una cu voi, deoarece totul este cuprins de această energie. Aceasta înseamnă că sunteți una cu toți ceilalți din lume - nu în sens teoretic, ci într-un sens foarte propriu și specific.

Nu există nimeni, nici o ființă umană de oriunde, din care voi să nu faceți parte - o *parte intrinsecă și intimă.* În termeni practici, asta înseamnă că ceea ce este bun pentru altul, este bun și pentru tine și ceea ce nu e bun pentru altul, nu e bun nici pentru tine. Înseamnă că ceea ce îi faci celuilalt, ție îți faci și ce nu reușești să faci pentru celălalt, nu reușești să faci nici pentru tine.

Acesta este adevărul și dacă ființele umane ar trăi astfel, aceasta ar avea un impact remarcabil asupra vieții pe care ele o creează, în mod colectiv. Mai devreme m-ai întrebat dacă această explorare spirituală ar putea avea

„implicații practice pentru lumea de astăzi" și îți spun următoarele: A trăi în felul acesta, ar putea schimba lumea.

Simpla conștiență că sunteți cu toții Unul - Una cu Dumnezeu și Una cu fiecare dintre voi - și crearea de coduri de comportament și de înțelegeri internaționale care să reflecte această conștiență, ar modifica realitatea politică, economică și spirituală de pe Pământ, într-un mod în care învățăturile religiilor voastre exclusiviste de astăzi nu o vor putea face niciodată.

De aceea, dacă doriți să vă schimbați lumea după cum spuneți că vreți, sunteți invitați să creați acum o Nouă Spiritualitate, bazată pe Noile Revelații. Asta, deoarece vechile voastre religii exclusiviste și teologiile voastre elitiste, separatiste, nu vă mai servesc.

Cele mai mari și mai puternice religii organizate ale voastre vă învață nu numai că sunteți separați unul de altul, ci și că nu sunteți vrednici de Dumnezeu. Vă învață că sunteți niște creaturi nedemne, vinovate; că ați fost născuți din păcat și că nu meritați să fiți țărâna de sub picioarele Domnului. Vă fură prețuirea de sine.

Vă învață să nu fiți prea mândri de voi înșivă, de talentele și realizările voastre. Gloria a cine sunteți voi nu trebuie contemplată sau exprimată, ci numai natura voastră păcătoasă. Nu trebuie să vă duceți la Dumnezeu zâmbind și minunându-vă de propria măreție, ci cerșind mila pentru nenumăratele voastre greșeli.

Însă oamenii cărora li se fură prețuirea de sine, le-o fură și altora pe a lor. Oamenii care nu se iubesc pe ei înșiși, nu-i pot iubi nici pe alții. Oamenii care se consideră lipsiți de valoare, îi văd și pe ceilalți ca fiind lipsiți de valoare.

Mesajul esențial al majorității religiilor organizate nu este bucuria, nevinovăția și sărbătorirea de sine, ci frica, vinovăția și negarea de sine.

Reverendul Robert H. Schuller, preotul creștin american care a fondat celebra Catedrală de Cristal din Garden Cove, California, a spus acum douăzeci de ani, în cartea sa *Aprecierea de sine: Noua Transformare,* că este nevoie de o a doua transformare în cadrul bisericii, care să o îndepărteze de mesajul ei de frică și vinovăție, răzbunare și condamnare și să o îndrepte spre o teologie a aprecierii de sine.

„Biserica", a spus el direct, „nu reușește, la cel mai profund nivel, să aducă în oameni acea calitate a personalității care poate crea tipurile de persoane care să transforme lumea noastră într-o societate sigură și sănătoasă."

Dr. Schuller a continuat, sugerând că „creștinii sinceri și oamenii bisericii pot găsi un punct de lansare teologic spre înțelegerea universală, dacă pot cădea de acord în privința dreptului universal și al nevoii clare a fiecărei persoane de a fi tratată cu cel mai mare respect, doar pentru că este o ființă umană!"

Acest preot extraordinar a mai declarat: „Fiind creștin, teolog și om al bisericii de tradiție Reformată, trebuie să cred că este posibil ca biserica să continue să existe, chiar dacă greșește foarte mult în esență, strategie, stil sau spirit." Dar, la sfârșit, el a spus: „teologii trebuie să aibă propriul lor standard internațional, universal, dincolo de crezuri, culturi și rase".

Reverendul Schuller a fost extrem de perspicace în observațiile sale și incredibil de curajos în a le face publice.

Sper că este mândru de sine însuși!

Vă sugerez ca un asemenea standard internațional, universal, dincolo de crezuri, culturi și rase, să fie afirmația: „Noi Suntem cu Toții Unul. Drumul nostru nu este mai bun, este doar unul diferit."

Aceasta poate fi o Evanghelie a Noii Spiritualități. Poate fi o spiritualitate care îi redă pe oameni lor înșiși.

Aceasta este lucrarea pe care vă invit să o faceți în lume. Vă invit să îi redați pe oameni lor înșiși.

Oamenii sunt redați lor înșiși, atunci când li se per-

mite să gândească cele mai înalte gânduri despre ei înșiși - și să le declare. Voi îi redați pe oameni lor înșiși, atunci când *declarați acest lucru despre ei.*

Nu lăsați să treacă nici un moment în care aveți ocazia să spuneți cuiva cât de minunat este. Nu pierdeți nici o ocazie în care puteți să lăudați pe cineva. Oferiți oamenilor darul aprecierii de sine și le veți fi oferit un dar pe care mulți nu și-l pot oferi lor înșiși. Căci, atunci când ei se regăsesc prin voi și revin la cea mai glorioasă viziune și cea mai măreață idee despre cine ei sunt cu adevărat, nu mai sunt pierduți, pentru că i-ați redat lor înșiși. Odată erau pierduți, dar acum s-au regăsit.

Pentru a schimba comportamentul oamenilor, schimbați ideile oamenilor despre ei înșiși. Pentru a schimba ideile oamenilor despre ei înșiși, schimbați credințele lor despre Viață și despre Dumnezeu.

Dacă voi credeți că v-ați născut în păcat, că sunteți păcătoși acum și veți fi păcătoși pe vecie, cum o să vă comportați? Dar, dacă voi credeți că sunteți Una cu Dumnezeu, că pășiți alături de Divinitate, cum vă veți comporta atunci?

Îți spun: Tu ești un înger.

Tu ești îngerul pe care cineva îl așteaptă azi.

Acesta este unul din cele mai frumoase lucruri care mi s-au spus vreodată. Ce bine ar fi să fie adevărat!

Este adevărat. Dar, dacă nu poți crede că e adevărat, acest lucru s-ar putea întâmpla din cauză că ți s-a spus că ești un păcătos nevrednic.

Sunt de acord. Și nu sunt singura ființă umană care crede astfel.

„Ca o persoană care crede într-un Dumnezeu iubitor, purificator, iertător" spune rabinul Harold S. Kushner „și ca unul care susține că religia este o cale de vindecare a bolilor sufletului, sunt jenat de felul în care

este folosită religia pentru a induce vinovăția, în loc să o vindece și de mulțimea de oameni de toate credințele pe care îi întâlnesc și care îmi spun că sunt împovărați tot timpul de sentimente de vinovăție și de neconcordanță, deoarece 'au făcut greșeala de a lua religia în serios' când erau copii."

În cartea sa *Cât de buni trebuie să fim?,* rabinul Kushner mai spune: „E trist să întâlnești oameni care se cred profund religioși și să descoperi că ceea ce cred ei despre religie este, de fapt, o teamă copilărească de a pierde dragostea lui Dumnezeu, dacă fac vreodată ceva împotriva voinței Lui."

Rabinul Kushner a vorbit cu curaj, claritate și adevărat.

Acum puteți să alegeți între credințe. Eu îți spun că tu ești îngerul meu. Tu spui că nu ești decât un păcătos abject. Care credință crezi că îți este mai de folos? Care crezi tu că îi este mai de folos omenirii?

25

Tu faci ca totul să fie atât de ... irezistibil. Nu știu ce să spun.

Spune adevărul - și apoi, fii adevărul. Doar spune cuvântul și sufletul îți va fi vindecat.

„Sunt un înger. Sunt una cu Dumnezeu și Dumnezeu este una cu mine."

Bine. Foarte bine.

Poate fi adevărat? Chiar adevărat? Nu sunt separat de Tine? Toată viața mi s-a spus ...

Religiile voastre elitiste, exclusiviste, nu v-au fost de folos nici vouă, *nici* omenirii, ci au creat o imensă neînțelegere. Asta, deoarece mesajul de bază al acelor religii este un mesaj de separare de Dumnezeu, când realitatea este că voi sunteți, pentru totdeauna, uniți cu Mine.

Spui că, în esență, întreaga *viață* este unificată.

Da.

Dar oamenii și-au pus mereu această întrebare. Știința a încercat să rezolve această întrebare de secole, nu-i așa? Nu despre asta e vorba în căutarea unei Teorii a Câmpului Unificat?

Exact despre asta este vorba.

Și acum auzim termeni ca Teoria Super Stringurilor și alte asemenea descrieri de la fizicienii noștri, care încearcă să ne explice din punct de vedere științific, ceea

ce tu tocmai ne-ai explicat din punct de vedere spiritual.

Da, pe planeta voastră, știința și spiritualitatea se apropie din ce în ce mai mult una de cealaltă și curând se va descoperi că cele două au fost întotdeauna una. Este aceeași disciplină, abordată din unghiuri diferite. Este studiul vieții și ceea ce reprezintă, de fapt, viața, examinată și explorată din perspective diferite.

Foarte curând, știința va confirma multe lucruri pe care spiritualitatea vi le-a spus tot timpul.

Când se va întâmpla acest lucru, rasa umană se va confrunta cu decizii etice și filozofice cu care nu s-a mai confruntat niciodată.

Ce înseamnă asta? Nu înțeleg.

Spiritualitatea v-a spus că viața este eternă, că voi sunteți nemuritori și că moartea este doar un punct la orizont. Știința este acum pe cale să vă arate acest lucru - și să vă arate căile prin care să împingeți acel orizont spre un viitor foarte îndepărtat.

Vrei să spui, să ne prelungim viața.

Da. Dincolo de orice v-ați putea imagina.

Spiritualitatea v-a spus că voi vă creați propria realitate, că dețineți, în interiorul vostru, toate secretele și puterea vieții. Știința e acum pe punctul de a vă arăta aceasta - și de a vă arăta cum puteți folosi acea putere și acele secrete.

Spiritualitatea v-a spus că voi sunteți Dumnezeu. Nu doar că sunteți *o parte din Dumnezeu,* ci că *sunteți dumnezei în formă umană.* („Nu v-am spus că sunteți dumnezei?"*)

Știința este pe cale să vă arate aceasta - și să vă arate și căi prin care puteți influența viața prin puterea divină.

* Ioan 10, 34. Psalmul 81,6. Noul Testament.N. T.

Când veți începe să faceți acest lucru - și asta se va întâmpla nu în zeci de ani, ci în câțiva ani, chiar luni - vă veți confrunta cu multe, multe decizii. „Să ne jucăm de-a Dumnezeu?", vă veți întreba. Aceasta va fi întrebarea centrală a secolului al XXI-lea.

În ce măsură trebuie să vă „amestecați" în chestiuni despre care voi credeați că trebuie „lăsate în seama lui Dumnezeu" și în ce măsură vă îndeamnă Dumnezeu să folosiți instrumentele pe care vi le-a dat *El*, cu care să înfăptuiți miracole?

Acestea sunt genul de decizii etice pe care religiile speră să vă pregătească să le luați în viitor, exact așa cum au încercat să vă ajute în trecut să luați decizii sociale, politice și economice. Totuși, dacă nu își extind propriile lor sisteme de credință, religiile - chiar dacă sunt bine intenționate - nu vor avea mai mult succes în viitor, decât au avut în trecut.

Religiile organizate vor trebui să-și extindă și să-și adâncească concepțiile despre Viață și Dumnezeu, înainte de a putea aborda problemele *de azi* - ca să nu mai vorbim de cele de mâine.

Oare problemele de mâine vor fi chiar și mai grave?

Nu mai grave, doar mai complexe. Nu puteți avea probleme mai mari decât amenințarea cu autodistrugerea propriei voastre specii - cea cu care vă confruntați azi. Totuși, provocările zilei de mâine vor fi mult mai complicate decât simpla întrebare dacă vreți să trăiți, sau să muriți.

Mai complicate decât întrebarea dacă vrem să trăim?

Da. În viitor, dacă depășiți această decizie, întrebarea nu va fi *dacă* vreți să trăiți, ci *cum*? Și cât timp?

Bine, stai puțin. Ai deschis o nouă direcție de discuție aici. În primul rând, tu clasifici problemele zilei de azi ca o „întrebare simplă", respectiv dacă vrem să trăim

sau să murim. Așa vezi tu problema cu adevărat?

Sigur că da, deoarece chiar așa este. Asta decide rasa umană acum.

Ca în cazul majorității culturilor incipiente, specia voastră ia o decizie de dezvoltare foarte importantă: Vrea să continue ca specie, sau alege dispariția? Vrea să supraviețuiască, sau alege să se autodistrugă? Cu fiecare alegere pe care o faceți în viață, în acest stadiu timpuriu de dezvoltare, luați această decizie cuprinzătoare.

Sunt sigur că noi nu vedem lucrurile astfel.

Nu, nu o faceți și asta vă califică drept o cultură într-un stadiu timpuriu de dezvoltare. Ca și copiii, nu vedeți implicațiile pe termen lung ale deciziilor voastre luate pe moment. Ca și copiii, sunteți, în general, interesați doar de rezultatele pe termen scurt.

Vreți ceea ce vreți ... și vreți acum.

Totuși, pe măsură ce evoluați din copilăria societății voastre către adolescență, veți începe să identificați țeluri pe termen lung, care nu pot fi atinse printr-o gândire pe termen scurt. Recompensa de moment va trebui să fie înlocuită cu satisfacții pe termen lung, dacă alegeți să vă prelungiți existența și să o trăiți în pace și bucurie.

Aceasta nu este, în nici un caz, o chestiune închisă. Aceasta nu este, nici pe departe, o decizie deja luată. Dacă ați fi hotărât deja, nu v-ați fi comportat așa cum vă comportați de multe ori acum, în mod individual și colectiv.

În realitate, luați această decizie în fiecare zi, în fiecare moment. Fiecare moment este un Punct de Alegere. În fiecare moment decideți dacă vreți să „trăiți mult și să prosperați", așa cum ar spune popularul personaj științifico-fantastic Spock, sau să muriți tineri.

Hotărâm aceasta în fiecare moment?

Oh, da - pentru voi înșivă și pentru specia voastră.

În moduri care sunt evidente și în moduri care sunt subtile. Decizia voastră de a respira este o decizie de a trăi. Decizia voastră de a mânca este o decizie de a trăi.

Ei, bine, *sigur* că la *acel* nivel decidem între viață și moarte, dar cine decide să nu respire? Cine decide să nu mănânce?

Mulți oameni. Oamenii iau aceste decizii, tot timpul. Nu ai auzit niciodată de o persoană care a hotărât să nu mai mănânce? Sau care a cerut să i se oprească aparatul de respirat?

Nu e cinstit. Aceia sunt oameni care sunt deja pe moarte și sunt menținuți în viață cu mijloace neobișnuite.

Pur și simplu, ei cer să nu fie folosite „mijloacele neobișnuite".

Iar mor acum din cauza *altor* decizii pe care le-au luat *pe parcursul vieții lor*. Decizii colective și decizii individuale.

Decizii de a polua mediul, și apoi de a trăi în poluare. Decizii de a otrăvi solul, și apoi de a mânca ceea ce a crescut în otravă. Decizii de a inhala și înghiți în corp, lucruri care n-ar trebui niciodată să ajungă acolo, care nu sunt de nici un folos și nu aparțin corpului. Tot *felul* de decizii, mici și mari, luate tot timpul, în fiecare zi.

Nu le considerați ca fiind „decizii de viață și de moarte", deoarece sunteți o cultură care se trezește, care nu e încă pe deplin conștientă de consecințele propriilor ei acțiuni. Când *sunteți* conștienți, ignorați ce știți, fiindcă nu puteți spune ‚nu' satisfacției pe termen scurt.

Pe măsură ce vă maturizați – atât individual, cât și ca specie – veți renunța la satisfacția pe termen scurt, în favoarea țelurilor pe termen lung, și multe dintre alegerile și comportamentele voastre de fiecare zi și de fiecare moment se vor schimba.

Apoi, în cele din urmă, veți lua decizia că vreți să

trăiți mult și să prosperați – și că vreți același lucru pentru întreaga voastră specie. Atunci este momentul în care vor apărea întrebările mai complexe.

M-am gândit la asta și cred că știu la ce fel de întrebări te referi.

Da? Bine. La ce fel de întrebări crezi că mă refer?

Ei bine, am citit un articol al Associated Press, în ziarul *Arizona Republic* din 8 martie 2002, care spunea că „pentru prima dată savanții spun că au folosit tehnologia etică a clonării terapeutice, pentru a vindeca o boală genetică a unui animal de laborator".

Articolul continuă: „Experții spun că aceasta demonstrează potențialul acestei metode pentru a corecta multe boli comune ce afectează oamenii".

Este exact genul de lucru la care mă refeream. Și acesta e doar începutul.

Știu, știu. Am mai citit și despre un fel de mâncare nouă și foarte scumpă, care va apărea curând în meniurile celor mai renumite restaurante: Friptură de Vacă Clonată.

Poftiiim?!!

Friptură de Vacă Clonată. *USA Today* a anunțat, în primăvara anului 2002, că „în căutarea fripturii perfecte, savanții au creat prima vacă clonată dintr-o bucată de carne de vacă tăiată de două zile. Partea bună este că producătorii de carne de vacă ar putea alege celule de carne dintr-o vacă tăiată după ce s-a ameliorat calitatea cărnii și vor putea să creeze o cireadă de clone de categoria A.

Prima clonă de acest gen s-a născut la Universitatea din Georgia și face parte dintr-o colaborare între Colegiul de Științe Agricole și de Mediu al universității și o companie privată."

Da, ei bine, acesta este un exemplu bun în ceea ce

privește direcția spre care se îndreaptă societatea voastră cu noile ei tehnologii și oamenii vor trebui să ia foarte curând decizii pe care nu și-ar fi imaginat niciodată că vor trebui să le ia.

Cercetarea din domeniul ingineriei genetice va deschide orizonturi noi, despre care ați crezut, odată, că sunt dintr-un film științifico-fantastic - inclusiv posibilitatea de a trăi o viață mult mai lungă, de a repara deteriorarea corpului, de a vindeca bolile majore cu o simplă injecție și de a preveni multe boli majore, prin manipulare genetică înainte de naștere.

Uau! Aceasta va duce la întrebări ca: „Este bine să lăsăm să se nască un copil cu o predispoziție genetică pentru distrofie musculară, de exemplu, dacă terapia de transplantare genetică înainte de naștere o poate preveni?"

Sau: „Care este motivul pentru care e corect să tratezi un copil de scleroză multiplă *după* naștere, dar nu *înainte* de naștere?

Exact.

Dar, nu *Dumnezeu* trebuie să decidă care copil va trăi o viață normală și care copil va fi infirm? Nu noi suntem cei care trebuie să *prevenim* asta, nu-i așa? Dacă Tu n-ai fi vrut ca un copil să fie infirm, nu ai fi permis ca așa ceva să se întâmple.

Așa credeți voi?

Unii dintre noi. Lucrurile se întâmplă, pentru că Tu vrei să se întâmple. Este „voia Domnului"!

Înțeleg. Și „cine a vrut să se întâmple" ca cercetătorii în medicină să găsească modalitatea de a preveni astfel de tragedii, prin terapia genetică prenatală?

Diavolul! *Diavolul i-a pus să facă asta!* Este știința care a luat-o razna! Asta este prea mult! Așa vor spune mulți oameni. Așa *spun* mulți, chiar acum.

Da. Credința multor oameni de pe Pământ este că Dumnezeu e cel care decide care oameni să sufere și care nu. Va fi un mare șoc pentru omenire să afle că *voi sunteți cei care luați această decizie*. O luați în fiecare zi - și pretindeți că nu o faceți.

Vă veți feri „să vă jucați de-a Dumnezeu", până ce dovezile că întotdeauna *ați putut* acționa ca dumnezei vor fi atât de multe, încât nu le veți mai putea ignora.

Ca și lui Herman Kummell din Hamburg,* la sfârșitul anilor 1800, cercetătorilor de astăzi le va fi foarte greu să-i convingă pe ceilalți că e o idee bună să se folosească tehnici medicale avansate pentru prevenirea bolilor debilitante, până când devine dureros de evident - și folosesc aceste cuvinte la propriu ... până când devine *dureros* de evident - că ar fi inuman să nu se facă acest lucru.

Vedeți, dacă ar fi o chestiune pur științifică, n-ar mai fi nici o problemă. Dar voi nu ați lăsat să fie doar o chestiune de știință. Ați făcut din ea o chestiune teologică. Problema devine neclară, atunci când ajungeți la ceea ce credeți voi că vrea „Dumnezeu", atunci când începeți să pretindeți că zona geneticii este „domeniul lui Dumnezeu" și nu domeniul rezervat științelor medicale.

Acum devine o problemă „morală" - o chestiune de „bine" și „rău", nu o chestiune a „ceea ce funcționează" și „ceea ce nu funcționează".

Chiar dacă se poate demonstra că „funcționează" posibilitatea de a preveni nașterea unor copii infirmi, prin terapia de transplantare genetică înainte de naștere, acest lucru nu va conta. Oamenii vor continua să insiste că e ceva „greșit", ba chiar „imoral".

Acesta este genul de probleme complexe pe care le veți înfrunta și deciziile dificile pe care va trebui să le luați în viitorul apropiat și pe parcursul secolului al XXI-lea - presupunând că răspundeți afirmativ la prima întrebare: „Vrem noi să supraviețuim ca specie"?

Dar nu puteți explora în mod eficient această întrebare, cu atât mai puțin răspunde la ea, atât timp cât vă vedeți separați de toți ceilalți - și acesta este mesajul esențial al sistemelor voastre de credință actuale.

Dar nu înțeleg de ce acest gând - chiar dacă este inexact - a avut atâta forță distructivă în experiența umană. Chiar dacă noi credem că nu suntem „cu toții una", ființele care se consideră entități individuale nu pot oare să găsească, totuși, o cale de a progresa?

Problema este aceasta: instinctul principal al speciei voastre este supraviețuirea. Amintiți-vă ce v-am spus. Principiile Fundamentale ale Vieții sunt Funcționalitatea, Adaptabilitatea și Auto-susținerea.

La acest stadiu al dezvoltării voastre colective, încă nu vă este clar că auto-susținerea voastră nu e în pericol.

Nu este?

Nu, nu e posibil ca voi să nu supraviețuiți. Aceasta îți va fi explicat mai târziu, atunci când vom explora cea de-a Noua Revelație. Deocamdată, o să te rog să o accepți.

Bine.

Ceea ce Sunteți (și amintiți-vă, *nu* sunteți corpul vostru), va „supraviețui" întotdeauna. Nu se poate să *nu* supraviețuiască, deoarece este esența Vieții Înseși - și Viața exprimă Principiul Auto-susținerii în voi, sub forma voastră și prin voi, pentru totdeauna.

Deci, nu se pune problema dacă veți supraviețui, ci în ce formă.

Să presupunem că dorim să supraviețuim în forma noastră prezentă, *în formă umană.*

Ei bine, sigur că aceasta *este* forma în care vreți să supraviețuiți, în mare măsură, deoarece nu cunoașteți alte forme. Ați uitat. Nu vă amintiți.

Mulți dintre voi nu sunteți nici măcar siguri că veți supraviețui morții corpului vostru, în *orice* altă formă. Deci este de înțeles că sunteți profund atașați de supraviețuirea în corpul fizic. Profund atașați.

Ce e rău în asta? Este chiar sănătos, aș putea spune.

Nu e nimic rău în asta. Ați putea spune chiar că „funcționează" - atâta timp cât știți că acest „corp" care vă imaginați că sunteți, este mult mai mare decât pare. Adică, dacă înțelegeți că TOATE corpurile fac parte dintr-Un Singur Corp. În acest caz, lupta voastră pentru supraviețuire va fi *una colectivă* și o expresie a unui Principiu Fundamental al Vieții - principiul Auto-susținerii.

Dacă ați crede că toate corpurile fac parte dintr-Un Singur Corp, nu ați face nimic care ar reduce șansele de supraviețuire ale întregii umanități și ați face totul pentru a mări aceste șanse.

Aceasta este exact opusul a ceea ce faceți acum.

Cu tratamentul greșit pe care îl aplicați mediului și ecologiei, cu folosirea greșită a politicii și economiei, cu înțelegerea voastră incompletă a adevărului spiritual exprimat în atât de multe dintre religiile voastre, cu greșelile construcțiilor voastre mentale, cu convențiile voastre sociale și cu toate comportamentele care decurg de aici, faceți foarte multe lucruri care reduc șansele de supraviețuire pentru colectivitatea numită omenire. *Atât* de multe lucruri, de fapt, încât acele șanse sunt din ce în ce mai mici, în fiecare zi.

Oamenii fac aceste lucruri, exact pentru că majoritatea dintre ei nu se gândesc la ei înșiși ca făcând parte dintr-o colectivitate. Ei se consideră *ființe separate, care duc vieți separate,* pe o planetă unde *alte ființe separate își duc alte vieți separate.*

Și, în timp ce ei știu și înțeleg pe deplin, la un anumit nivel, că ființele separate ar putea să o ducă mai bine

atunci când cooperează, decât atunci când nu o fac, ei revin repede la o mentalitate a „supraviețuirii celui mai tare", ori de câte ori se simt amenințați - ei, sau cei apropiați lor.

Această mentalitate de „întâi să supraviețuiesc eu - și apoi tu, dacă vreau eu și dacă reușesc să te controlez", pe care nu o manifestă toți oamenii, ci doar majoritatea, este cea care lucrează împotriva binelui colectiv și, de fapt, creează o lume în care binele colectiv este amenințat în mod repetat și ar putea fi distrus în curând.

Întrucât vă imaginați că sunteți un corp separat, credeți că experiențele pe care le creați pentru voi înșivă sunt trăite doar de voi. Mai credeți și că ceea ce gândiți, faceți și spuneți în legătură cu ceilalți, nu are un efect direct asupra voastră. Această idee este cea care permite ființelor umane să comită acte de violență pline de cruzime și de neconceput.

Dar nu toate acțiunile umane și nu toate ființele umane sunt violente. În oameni există bunătate, curaj, caritate, amabilitate și compasiune.

Acesta este un lucru profund adevărat și apare foarte des în comportamentul uman. Actele de eroism și bunăvoință, compasiune și bunătate, abundă în analele istoriei omenești și ele există peste tot astăzi.

Deci este o chestiune legată de care parte a naturii umane va câștiga.

Nu!

Nu, nu și de o mie de ori nu.

Nu este în „natura umană" să fiți violenți!

Nu-mi place să o spun, dar, din câte observ eu, mi se pare ceva destul de normal.

„Normal" nu înseamnă „natural".

A spune că un lucru este *normal,* înseamnă pur și simplu că este făcut deseori și de obicei. A spune că un

lucru este ceva *natural,* înseamnă că este o parte intrinsecă a ceva.

Violența nu e o parte intrinsecă a ființelor umane. Dar iluzia că ea este eficientă în rezolvarea problemelor umane a devenit atât de răspândită, încât *se presupune a fi ceva natural* pentru condiția umană. Totuși, ființele umane nu sunt violente *prin natura lor.*

Dar cei care spun că este ceva natural ca *viața* să fie violentă? Ei argumentează că viața însăși este violentă. Ei arată către violența din regnul animal, violența din natură și violența din univers, cu stelele care explodează în exterior și în interior, asteroizi care se ciocnesc și întregi galaxii care dispar, pentru a-și susține ideea lor că, *bineînțeles,* oamenii sunt violenți prin natura lor. *Violența este însăși natura lucrurilor.*

Este o diferență uriașă între rezultatele proceselor naturale - cum e procesul sistemelor solare pe care le descrii - și rezultatele creației conștiente, cum ar fi decizia de a răspunde violent la o situație umană.

De asemenea, există o diferență și între Răspunsul Instinctual al unei specii și Răspunsul Conștient al altora. Viața se exprimă la multe nivele diferite de conștiință sau conștiență de sine. Cu cât este mai ridicat nivelul de conștiință, cu atât mai mare este gradul de auto-detefinire, cu atât mai mare este capacitatea de a alege și decide, de a anunța și declara, de a exprima și împlini cea mai înaltă noțiune pe care o are cineva despre cine și ce este el.

Fiecare act este un act de auto-definire.

Sunt derutat. Am crezut că ai spus că ideea de „a fi mai buni" este cea care le produce necazuri oamenilor. Acum spui că unele ființe acționează la un nivel mai ridicat de conștiință, decât altele. Cum se potrivește asta cu afirmațiile tale anterioare, conform cărora superioritatea este o iluzie?

Un nivel mai înalt de conștiință nu este „mai bun" decât un nivel mai scăzut de conștiință, ci este doar mai înalt. A fi în clasa a șasea nu este „mai bine" decât a fi într-a a treia. Înseamnă doar a fi în clasa a șasea. Prin acțiunile lor, prin modul lor de comportament, animalele anunță în ce clasă sunt. La fel fac și oamenii. Animalele nu demonstrează cum este viața în totalitatea ei, ci *nivelul lor de conștiință* referitor la modul în care este viața în realitate. La fel fac și oamenii, prin acțiunile lor.

Ființele umane s-au declarat, odată, a fi cea mai măreață realizare a lui Dumnezeu - ființe la cel mai înalt nivel de dezvoltare, având drept de stăpânire asupra creaturilor care se târăsc, păsărilor care zboară și peștilor din mare. Într-atât de mare era nivelul lor de aroganță.

Vai de mine, această părere este *încă* susținută și predicată de unele religii ale lumii.

Da. Dar nu poate fi susținută în continuare, în mod serios, nici măcar de un observator întâmplător al comportamentului uman.

Atunci, dacă violența *nu* este naturală, de ce este atât de normală? De ce mânia este un aspect atât de constant al comportamentului uman?

Stai puțin. Ai pus semnul egal între violență și mânie. Le-ai făcut să pară unul și același lucru. Mânia și violența nu sunt același lucru și nu trebuie confundate.

Mânia este o emoție naturală. Este foarte natural să te enervezi din când în când. Și este ceva absolut în regulă. Adică funcționează, dacă ceea ce vrei este să trăiești o viață armonioasă.

***Ce?* Nu înțeleg. Întotdeauna mi s-a părut că mânia mă zăpăcește de cap.**

Asta, pentru că nu ai cunoscut un mod pașnic și iubitor pentru a o exprima.

Exprimată cu dragoste, mânia este *descărcarea* dizarmoniei, nu *creatoarea* ei.

N-am mai auzit așa ceva! Niciodată nu m-am gândit la asta, în felul acesta.

Asta a fost din totdeauna menirea mâniei. Este o parte din sistem. Este o parte din a fi uman. Este o supapă de presiune, care eliberează energia negativă.

Nu eliberarea energiei negative vă creează necazuri, ci eșecul în a o elibera. Nu exprimarea mâniei vă produce neliniște, ci felul în care este ea exprimată.

Sunt multe feluri de eliberare a mâniei, care nu implică nici un fel de violență - nici fizică, nici verbală. A învăța să eliberați mânia astfel, e un semn de maturitate.

Cum o pot face?

Sunt multe feluri în care o poți face și mulți oameni care te pot ajuta să le afli. Unii frecventează cursuri de control al mâniei. Unii învață să mediteze. Unii încep să facă, pur și simplu, noi alegeri ale felului în care să-și exprime mânia, pe baza noilor decizii legate de cine sunt ei. Dacă cineva este hotărât să afle cum să-și exprime mânia cu dragoste, poate găsi destul de ușor resurse ajutătoare.

Pentru moment, înțelege că mânia nu este o emoție negativă, ci că ea este vindecătoare. Mânia eliberează energia negativă. Asta o face să fie o emoție pozitivă, pentru că te ajută să scapi de ceva ce nu dorești - și să ai o viață armonioasă.

Mânia și armonia merg mână în mână. Mânia care este exprimată *complet, minunându-te* de calitățile sale vindecătoare, este mânia exprimată *minunat* și ea poate îmbogăți orice moment de relație inter-umană, deoarece este autentică și adevărată - și nu există nici un vindecător mai bun decât ea, nici o cale mai scurtă spre armonie.

Mânia care nu este exprimată minunat, ci prin violență fizică sau verbală, nu vindecă, ci rănește.

Rănirea nu poate vindeca rana, indiferent de cât de mult ar încerca să o facă.

Atunci, de ce continuăm să folosim violența, ca mijloc principal de a încerca să rezolvăm conflictele?

Deoarece violența a fost adânc injectată în societatea voastră modernă.

Există sute de feluri în care oamenii au permis așa ceva - și oamenii le neagă vehement pe fiecare dintre ele.

Unii oameni neagă vehement că imaginile violente - filmele și spectacolele de televiziune violente, benzile desenate, jocurile video și reprezentările constante de violență, în orice formă imaginabilă - au vreun efect asupra comportamentului uman. În același timp, ei plătesc *milioane de dolari* pentru a prezenta *șaizeci de secunde* cu imagini dintr-o reclamă Super Bowl, exact pentru că *nu știu modul în care imaginile afectează comportamentul uman.* Pe baza propriilor voastre dovezi sociologice clare, ar putea părea imposibil să concluzionați că imaginile violente care sunt arătate oamenilor în mod constant, nu au nici o legătură cu concepția lor că violența e un mijloc acceptabil de rezolvare a conflictelor umane.

Și adevăr vă spun Eu vouă: *Ce gândiți, aia primiți.*

Procesul creației umane este foarte simplu. Este un proces pe care l-ați putea numi CEPȚIE.

Cepție? Există un asemenea cuvânt?

E o parte a unui cuvânt și descrie perfect procesul prin care oamenii creează, efectiv. Este modul în care vă construiți viața pe care o trăiți.

Mai întâi, pentru o idee este vorba de con-Cepție. Adică, ia naștere în societatea voastră. Apoi, aceea idee este percepută - deci, per-Cepție. Adică, vă formați un punct de vedere despre ea. În cele din urmă, ideea este receptată - deci, re-Cepție. Adică, este experimentată din nou, de data aceasta în formă fizică. Ea s-a transformat

dintr-un gând interior, într-o realitate fizică exterioară.

Pentru a înțelege mai clar, hai să ne uităm cum a funcționat acest proces în crearea experienței de creștere a violenței pe planeta voastră.

În primul rând, observați cum ideea conform căreia violența poate fi folosită eficient ca soluție pentru problemele umane, s-a răspândit peste tot în societatea voastră. În vremurile de început, ar fi fost dificil pentru mulți oamenii ca să-și închipuie măcar un asemenea lucru. Acum, idei de acest fel sunt împărtășite în diferite moduri, chiar și de cei foarte tineri.

Odată ce acest mesaj este răspândit pe scară largă, oamenii, și în special cei tineri (care nu au în memorie vremurile când violența *nu* era prezentată ca o modalitate de a rezolva problemele), își formează un punct de vedere personal în privința acestei idei. Ceea ce a fost con-Ceput este acum per-Ceput și percepția este că violența e eficientă și deci, acceptabilă.

Această idee se întoarce, apoi, la cei care o gândesc. Se întoarce într-o formă manifestată fizic. Ceea ce este con-Ceput și per-Ceput este astfel Re-ceptat.

Ceea ce primiți voi în fiecare zi, reprezintă rezultatele acestui proces.

Dar ființele umane erau violente, cu mult timp înainte ca tehnologiile mass media să răspândească ideea violenței, ca modalitate de rezolvare a conflictului.

Da, e adevărat. Mass media și tehnologiile voastre, abilitatea voastră de vă transmite instantaneu și în mod grafic cele mai violente comunicări, a făcut doar să ridice problema la dimensiuni care amenință întreaga planetă. Dar, așa cum ai subliniat, problema a existat, de secole.

La început, ea a apărut din primele înțelegeri greșite ale omului despre Viață și Dumnezeu. Uitați-vă din nou la partea anterioară a acestui dialog, care descrie acest

lucru. Vă veți reaminti că, pe scurt, oamenii au presupus că forțele naturii care păreau din când în când să lucreze împotriva lor, erau rezultatul deciziilor conștiente luate de ceva din afara lor, care era mai puternic decât ei. Aceasta a dus la ideea că ele erau alegerile unei Zeități Mânioase. Apoi, ei au căutat să nu-i „mânie pe zei" și au creat ritualuri pentru a-i satisface și a-i domoli.

Mai târziu, aceste idei primitive au făcut loc unei înțelegeri mai ample a Naturii, dar superstiția nu a fost abandonată așa de ușor. Sistemele de credință fuseseră deja construite și, când dovezile fizice clare ale modului în care funcționează lumea contraziceau acele credințe, ele erau pur și simplu modificate, pentru a cuprinde noile cunoștințe.

În cele din urmă, au apărut religiile organizate și multe dintre aceste instituții - îndeosebi cele care promulgau doctrine ale superiorității și exclusivității - încurajau *percepția* unui Dumnezeu mânios, care voia ca lucrurile să meargă pe o singură cale, *Calea Lui*, și care trebuia să fie îmblânzit și satisfăcut.

Astfel, răzbunarea și violența au devenit o trăsătură Dumnezeiască, despre care se vorbește în mod specific în unele Scripturi Sfinte, după cum am arătat pe larg și în mod repetat în acest dialog.

Și, indiferent dacă religiile acelor Scripturi încurajează violența sau nu, mulți dintre adepții lor au fost dispuși *să creadă* că o fac, deoarece în acest gen de credințe se află justificarea lor de a face lucruri de nejustificat ... și să numească asta, justiție.

Tot nu înțeleg. Pe măsură ce ființele umane s-au dezvoltat și au devenit din ce în ce mai sofisticate în modul în care înțeleg natura, a viața și modul în care funcționează totul, cu siguranță că ar fi renunțat la ideea lor că violența este „naturală" și deci, absolut în regulă. Cum au putut să creadă în continuare așa ceva?

26

Aceasta *este,* cu adevărat, alegerea pe care o avem de făcut, nu-i așa?

Într-adevăr, aceasta este.

Am formulat-o în termeni atât de duri, pentru ca să înțelegeți rapid gravitatea situației voastre de acum.

Să nu aveți nici un dubiu. V-ați pus singuri în situația cea mai gravă. Inimile a milioane de oameni s-au umplut de deznădejde, mânie, ură și intenții disperate. Și acum, datorită avansului rapid al tehnologiilor moderne, ați pus în mâinile acelor oameni furioși capacitatea de a-și revărsa negativitatea prin instrumente de distrugere, mai mult decât ați fi putut trăi în coșmarurile cele mai groaznice.

Tot repeți asta! Încerci să ne descurajezi și să ne iei orice speranță?

Nu, *încerc să vă trezesc.*

Bine, bine, *m-am trezit deja.* Dar acum că sunt treaz și conștient, totul *arată mai rău,* nu *mai bine.* Există vreo speranță?

Există o speranță *enormă*! Există o ocazie *extraordinară*! Există o posibilitate *uluitoare*! Dar trebuie să doriți acum, *chiar acum,* să nu lăsați să vă scape acest moment, să profitați de această zi.

Trebuie să decideți - aici și acum, în aceste zile și vremuri, nu într-un viitor îndepărtat - dacă lumea va fi modelată cu instrumente de distrugere, sau cu cele de re-creare; cu cuvinte de ură, sau cu cuvinte de speranță; cu

acte de război, sau cu acte de pace; cu gânduri de frică, sau cu gânduri de iubire.

Trebuie să decideți dacă veți fi Distructivi, sau Constructivi.

Puteți acum să vă distrugeți complet, sau puteți să vă re-creați din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care ați avut-o vreodată despre cine sunteți voi - ca indivizi și ca specia numită Rasa Umană.

Cum putem să ne re-creăm din nou? Cum putem crea un Om Nou? O Societate Nouă? O Spiritualitate Nouă? O Politică Nouă? O Economie Nouă? O Lume Nouă? *Cum să facem asta?*

M-ai întrebat din nou, așa că îți voi răspunde din nou Începeți de la nivelul credinței.

Vă spun că principala cauză a problemelor omenirii este ceea ce credeți. Însă mulți oameni nu vor să creadă asta. Preferă să creadă în credințele care au produs lucruri de necrezut.

Sistemele voastre actuale de credință au produs orori de necrezut, devastări de necrezut, distrugeri de necrezut, cruzime de necrezut, tristețe și suferință de necrezut, opresiune, mânie, ură, conflict, războaie și ucideri de necrezut. Modul în care se comportă ființele umane, lucrurile pe care ființele umane și le fac unele altora, sunt de necrezut. Și totuși, mulți oameni preferă să accepte ceea ce nu pot crede, decât să schimbe lucrurile pe care le fac.

Deci, nu mai *este* nici o speranță ...

Nu, nu e așa, întrucât, pentru prima dată după foarte mult timp, numărul acelor oameni este în scădere. Numărul oamenilor care văd că *vechile lor credințe nu mai funcționează* este în creștere. Numărul oamenilor dornici să spună „Trebuie să existe și o altă cale" este în creștere. Acest număr atinge rapid masa critică - și, ceea ce puteți face, este să vă aduceți aportul la obținerea acestui lucru.

Acum, iată ceva ce ar trebui să știți. „Masa critică" nu e chiar așa greu de atins. Nici nu este un număr atât de ridicat, cum crede majoritatea oamenilor. E nevoie de un procent foarte mic din întreg, pentru a forma o masă suficientă care să afecteze întregul.

Masa critică nu e jumătate plus unu, nu e 25 sau 30%, nu e nici măcar 10%. *Masa critică poate fi realizată cu mai puțin de 5% din întregul care se deplasează într-o direcție oarecare.* Cu alte cuvinte, este nevoie doar de o piesă de domino, pentru a face ca restul pieselor să cadă.

Și astfel, este așa cum am mai spus de două ori, mai înainte. Acum este necesar ca un număr mic de oameni, un procent mic, să fie dispuși să devină - în popoarele lor, în orașele lor, în localitățile lor, în satele lor, în cartierele lor, în bisericile, sinagogile, templele, moscheile, întrunirile cetățenești și de partide politice, și chiar în casele lor - Prima Piesă de Domino.

Cum arată asta? Cum pot face oamenii acest lucru?

Oamenii trebuie să susțină ceea ce cred - dar, mai întâi, să fie dispuși să privească la ceea ce cred, să testeze ceea ce cred, în funcție de rezultatele obținute și să schimbe ceea ce cred, dacă nevoia de schimbare va apărea în mod clar.

Cu alte cuvinte, să facă Cei Cinci Pași către Pace.

1Da. Fiecare persoană trebuie să facă asta, în mod individual. Apoi, înseamnă să aibă deschiderea și curajul de a explora și examina, în mod serios, orice noi revelații ar fi oferite sufletului uman, atunci când inima umană se deschide pentru a crea o minte deschisă.

Poate ați dori, ca punct de plecare, să luați în considerare Noile Revelații pe care vi le-am dat aici. Nu le desconsiderați pe loc, nici nu le lăudați excesiv, ci mai degrabă studiați-le profund. Vedeți dacă ar putea exista în ele un adevăr pentru voi; hotărâți dacă ar putea avea vreo va-

loare pentru rasa umană. Vă datorați asta vouă înșivă. Măcar atât. De milenii întregi nu i-a mai fost oferită rasei umane, o construcție teologică nouă. Nu a mai existat o extindere a teologiilor voastre, de sute de generații. *Nu L-ați mai contestat pe Dumnezeul vostru de foarte mult timp.*

A venit timpul să arătați mai mult curaj decât a solicitat vreodată orice război, decât a cerut vreodată orice nenorocire, decât a necesitat vreodată orice suferință. A venit timpul să vă confruntați cu voi înșivă, la nivel de credință. Motivul pentru care va fi nevoie de atât de mult curaj, este că aceste credințe ale voastre formează baza a cine credeți voi că sunteți.

Trebuie să vă provocați pe voi înșivă.

Trebuie să provocați societatea voastră.

Trebuie să provocați lumea voastră.

Trebuie să întrebați în mod colectiv:

Asta suntem noi? Este asta cine alegem noi să fim? Este acesta singurul mod în care putem trăi? Este acesta singurul mod în care știm să ne comportăm? Este, oare, posibil să existe și o altă cale?

Poate această nouă cale să ne aducă mai aproape de ceea ce spunem, ca specie, că vrem cu adevărat? *Oare ne scapă ceva din vedere*? Avem curajul să examinăm, în mod serios, ce-ar putea fi? Avem curajul să acceptăm răspunsul pe care explorarea noastră îl descoperă?

Cum putem să facem această cercetare, astfel încât ea să fie relevantă? Oamenii și-au pus aceste întrebări dintotdeauna. Nu mi se pare că procesul de a întreba, de a căuta, sau chiar de a găsi unele răspunsuri noi, va schimba vreodată foarte mult din modul în care funcționează lumea, sau se prezintă viața. Lucrurile merg aproape la fel ca înainte.

Acum e nevoie de o acțiune de grup. Nu puteți face asta singuri și nici vreun lider carismatic sau vreun

învățător spiritual nu pot produce un miracol. Timpul guru-lui singuratic, care vine și schimbă lumea, s-a sfârșit. A venit timpul conștiinței și acțiunii colective, pentru a schimba realitatea colectivă.

Așa trebuie să fie acum, întrucât realitatea voastră prezentă a fost creată în mod colectiv. Acum este momentul ca voi să o re-creați din nou, la nivel colectiv.

Lucrați, deci, în colectiv. Nu urmați maeștri individuali, ci stăpâniți conștiința colectivă în mod individual. Apoi, lucrați colectiv, pentru a trezi colectivul numit Omenire. Acum, lumea este pregătită și capabilă să treacă la acțiuni de acest gen, deoarece comunicarea de grup este posibilă azi, așa cum nu a mai fost niciodată înainte.

Întreaga lume e acum conectată. Întreaga planetă e acum conectată. Aveți instrumente pe care nu le-ați mai avut niciodată înainte.

Vrei să spui, Internetul?

Toate tehnologiile voastre moderne. Toate. Internetul. Telefoanele celulare. Fax-urile. E-mailul. Înregistrările video făcute acasă. CD-urile pe care le puteți înregistra chiar pe computerul de acasă și le puteți trimite oriunde. Orice. Ați intrat într-o eră a comunicării ușoare și instantanee, la nivel global. S-a spus că tehnologiile voastre care avansează rapid amenință să distrugă omenirea. Ele sunt și cele care o pot salva.

Folosiți-le pentru a crea Noua Realitate pe care doriți să o experimentați. Folosiți-le pentru a crea Noul Om care doriți să deveniți. Folosiți-le pentru a construi Noua Spiritualitate pe care doriți să o exprimați.

Dar, amintiți-vă să le folosiți *în mod colectiv. Acțiunea colectivă* este cea care distruge lumea acum. Și doar acțiunea colectivă o poate salva.

Da. De aceea s-a sugerat aici ca oamenii să formeze grupuri care, în mod colectiv, să-și asume Cei Cinci Pași

către Pace. Dați petiții la semnat. Creați condiții pentru desfășurarea de discuții și dialoguri. Tipăriți broșuri și fluturași. Publicați Cei Cinci Pași în ziar - ceva de genul acesta:

ÎNTRUCÂT CĂUTĂM SĂ CREĂM ARMONIA ÎN LUMEA NOASTRĂ, NOI, SUBSEMNAȚII, NE ANGAJĂM, ÎN MOD PUBLIC, SĂ URMĂM CEI CINCI PAȘI CĂTRE PACE:

1. Recunoaștem că anumite credințe vechi despre Viață și Dumnezeu nu mai funcționează.
2. Recunoaștem că există ceva ce nu înțelegem despre Dumnezeu și despre Viață și că această înțelegere ar putea schimba totul.
3. Suntem dispuși să ni se prezinte noi înțelegeri despre Dumnezeu și Viață, înțelegeri care ar putea aduce un nou mod de a trăi pe această planetă.
4. Suntem dispuși să explorăm și să examinăm aceste noi înțelegeri și, dacă ele corespund cu adevărul și cunoașterea noastră interioară, să ne extindem sistemul de credințe pentru a le include.
5. Suntem dispuși să ne trăim viețile ca o demonstrație a credințelor noastre.

Cereți personalităților proeminente din comunitate - inclusiv conducătorilor din domeniul politic și al afacerilor - să semneze articolul, înainte de publicare, și introduceți semnăturile lor la sfârșit. Creați agitație. Implicați diferite grupuri: de cetățeni, grupuri civice și de servicii, grupuri clericale și religioase, grupuri culturale și educaționale, grupuri de bătrâni și tineri, grupuri guvernamentale și legislative. Creați coaliții ale grupurilor existente. Formați grupuri noi. *Nu lăsați această idee să dispară.*

Dar, ce anume se poate face pentru a-i motiva pe oameni să pășească înainte, în acest mod?

Se poate trezi entuziasmul apariției unor noi posibilități. Și siguranța că au puterea într-adevăr de a schimba lumea. Dacă oamenii cred că nu au putere, nu vor face nimic. Dacă ei chiar cred că pot face ceva, o vor face.

Trebuie să convingeți oamenii că există ceva ce pot face. Apoi, arătați-le cum poate fi făcut, mai ușor decât și-ar fi putut ei imagina vreodată, dacă mai întâi își vor crea o stare de a fi, după care să permită acțiunilor lor să decurgă în mod natural din ceea ce sunt - și nu să încerce să găsească ceva de făcut, doar pentru „a face ceva", fără a schimba deloc ceea ce sunt.

Doar a face ceva, nu este soluția. Întreaga comunitate mondială a încercat de foarte mult timp „să facă ceva" în legătură cu problemele sale. Nimic nu a adus consecințe pe termen lung. Rasa umană se comportă în continuare așa cum s-a comportat de secole.

A fi ceva este soluția. Întreaga comunitate mondială nu a mai încercat „să fie ceva", ca răspuns la problemele sale, de foarte mult timp. Totuși, aceasta este ceea ce ar produce o schimbare de durată. Atunci, rasa umană ar putea înceta să se comporte așa cum o face de secole.

Când ceea ce faceți reflectă ceea ce sunteți - și nu e doar o încercare de a crea ceea ce v-ați dori să fiți - veți ști că ați produs o schimbare de durată *în voi înșivă.* Așa ceva produce o schimbare de durată în lume.

Amintiți-vă ce s-a spus mai devreme. Nu puteți „face" pașnici, puteți doar „fi" pașnici. Nu puteți „face" iubitori, puteți doar „fi" iubitori. Nu puteți „face" uniți, puteți doar „fi" uniți. Căutați, apoi, să vă schimbați starea de a fi. Nu căutați să schimbați mai întâi lumea, căutați să schimbați mai întâi sinele.

Când veți realiza acest lucru, acțiunile voastre se vor schimba *în mod automat.*

Stai puțin. Nu încercați să schimbați lumea? *Întreaga noastră conversație* a fost despre schimbarea lumii!

Am spus, nu căutați să schimbați *mai întâi* lumea.

Nu veți schimba lumea, încercând să schimbați în primul rând lumea. Veți schimba lumea, schimbându-vă întâi pe voi înșivă. Trebuie să hotărâți mai întâi anumite lucruri importante referitoare la voi, să ajungeți la noi concluzii în interiorul vostru, legate de cine sunteți, de Dumnezeu și Viață – *și apoi să începeți să trăiți acele decizii.*

Acest proces interior poate să producă, de fapt, schimbări în lumea din jurul vostru, deoarece lumea pe care o atingeți este afectată de felul în care o atingeți. Cine sunteți și *cum* sunteți afectează lumea într-un grad mult mai mare decât vă puteți imagina.

Dar rețineți. Nu puteți obține pacea interioară, agitându-vă că nu obțineți pacea exterioară.

De aceea, nu vă legați eforturile privind transformarea interioară, de rezultatul numit transformare planetară, pentru că s-ar putea să nu obțineți nici una, nici alta. Împărtășiți cu oamenii din lume, dacă doriți, dar împărtășiți cu ei nu ceea ce credeți voi că ar trebui să fie experiența lor, ci ceea ce știți că a fost experiența voastră. Învățați-i pe ceilalți, dacă v-o cer – dar învățați-i nu că *voi* aveți răspunsuri pentru ei, ci că ei au răspunsurile lor proprii.

Și renunțați la orice așteptări legate de faptul că orice decizie pe care o luați, sau orice informație pe care o împărtășiți despre cine sunteți și ce alegeți să fiți, va avea vreun impact asupra a orice sau a oricui altcineva.

Nu cereți acele rezultate.

De ce? Pur și simplu, nu înțeleg. Rezultatele nu ne aduc satisfacția care să ne determine să continuăm?

Dacă rezultatele sunt cele ce vă aduc senzația de satisfacție care vă face să continuați, atunci *lipsa* de rezultate vă va aduce o senzație de frustrare, care vă va *împiedica* să continuați.

Și astfel, voi vă veți înfrânge pe voi înșivă.

Înțeleg, dar cum să rezolvăm asta?

Fiind foarte siguri *din ce motiv* v-ați angajat în ceea ce sunteți și faceți, de la bun început.

Și anume?

Împlinirea de sine. Să duceți Sinele la următorul nivel cel mai înalt. Să știți cine sunteți cu adevărat și să trăiți această experiență.

Aceasta se numește evoluție.

Aceasta este lucrarea întregii omeniri. Și asta e bucuria ei. Bucuria voastră constă în a deveni mai măreți decât sunteți și de a ști că sunteți astfel. Specii întregi evoluează în acest fel și nu în altul.

Nu vă schimbați credințele, doar pentru că vreți ca alți oameni să și le schimbe pe ale lor.

Schimbați-vă credințele deoarece noile credințe anunță mai exact cine sunteți *voi.*

Dar, în timp ce vă schimbați, nu fiți surprinși dacă alți oameni se schimbă și dacă lumea din jurul vostru se schimbă, deoarece schimbarea din voi va acționa ca un catalizator și va produce schimbare în ceilalți. Și asta nu pentru că *ați căutat* să produceți schimbarea în ceilalți, ci, mai probabil, pentru că nu ați căutat-o.

Oamenii nu se schimbă pentru că li se spune să se schimbe. Oamenii își pot schimba temporar comportamentul, deoarece li s-a spus asta de către cei care au putere asupra lor, dar atunci nu e vorba despre o schimbare reală. E doar o modificare de suprafață a conduitei exterioare. Adevărul interior nu s-a modificat. Imediat ce puterea asupra lor a dispărut, sau nu mai este exercitată, comportamentul oamenilor revine la ceea ce le spune adevărul lor interior.

Părinții oricărui adolescent știu acest lucru. Tiranul care conduce o țară îl află.

Schimbarea este un act de libertate, nu un act de supunere. Supunerea nu înseamnă creație – și creația este

singurul act de evoluție. Nu căutați, deci, să schimbați lumea. Căutați SĂ FIȚI schimbarea pe care doriți să o VEDEȚI în lume.

Nu a spus Ghandi asta?

Ba da. Și a și demonstrat-o.

În primul rând, a atins o stare de a fi. Aceasta este o lucrare pe care a făcut-o din interior. De abia atunci - și doar atunci - „acțiunea" lui exterioară a devenit felul de „acțiune" care a schimbat lumea.

Nu a atins starea de a fi ca rezultat a ceea ce făcea. *Ceea ce făcea reflecta starea de a fi pe care o atinsese.*

Înțelegi acum?

Înțeleg - ai explicat destul de bine - dar nu înțeleg cum să o fac *să funcționeze.* Adică, nu înțeleg cum să o fac să se întâmple. Cum îți schimbi starea interioară de a fi? Și nu poate ceea ce faci să afecteze ceea ce ești? A asculta muzică liniștită nu te ajută uneori „să fii" mai calm? Rugăciunea și meditația nu te ajută uneori „să fii" în pace?

Ba da. Poți atinge o stare de a fi prin ceea ce faci. Ai dreptate în această privință. Ai observat asta și e adevărat. Totuși, până la a ajunge la o stare de a fi prin ceea ce faci, este un drum lung. Și, mult mai important, este rareori ceva mai mult decât temporar. Majoritatea oamenilor nu ascultă o piesă de muzică liniștită - și apoi rămân calmi tot restul vieții. Majoritatea oamenilor nu se roagă - și apoi continuă să fie în pace, în fiecare moment ulterior.

Decizia de a veni *din* pace și iubire, în loc de încerca să ajungi *la* ele, răstoarnă totul. Schimbă complet axa experienței voastre. Plasează sursa a ceea ce doriți, în interiorul vostru și nu în afara voastră. Aceasta o face accesibilă pentru voi, în orice moment și în orice loc.

Aceasta este puterea autentică. Genul de putere care schimbă viețile și schimbă lumea. Acest nivel de pace interioară completă și de iubire totală pentru întreaga

omenire poate fi atins într-o clipă - sau poate să vă ia o viață întreagă. Totul depinde de voi. Totul depinde de cât de profund îl doriți.

Puteți accesa orice stare interioară de a fi pe care o doriți, pur și simplu alegând-o și chemând-o. În prezent, majoritatea stărilor voastre de a fi sunt „reacții". Ele nu trebuie să fie astfel. Le puteți face să fie „creații".

Ajută-mă.
Ce vrei să spui cu asta? Despre ce vorbești?

Să-ți dau un exemplu pentru a-ți putea explica.

Chiar acum, când intri în orice moment, rareori intri cu o stare de a fi hotărâtă dinainte. Aștepți până când vezi ce conține și ce aduce momentul și apoi reacționezi prin a fi ceva.

Poate vei ajunge să fii trist. Poate vei ajunge să fii fericit. Poate vei ajunge să fii dezamăgit, sau încântat.

Dar acum, să presupunem că ai hotărât *dinainte* cum o să fii, când intri în acel moment. Să presupunem că ai hotărât să fii liniștit, indiferent cum va arăta acel moment. Crezi că ar fi vreo diferență în modul în care vei trăi acel moment?

Sigur că da. Să-ți spun ceva. Atunci când *tu* hotărăști cum te vei prezenta, înainte ca *momentul* să apară, ai început să te îndrepți spre putere. Ai învățat *să stăpânești momentul* și acesta este începutul procesului de a deveni stăpân pe viața ta.

Atunci când hotărăști dinainte că starea ta interioară de a fi este liniștită și iubitoare, înțelegătoare și plină de compasiune, iertătoare și plină de generozitate, indiferent de ce aduce momentul exterior, atunci lumea exterioară își pierde puterea asupra ta. Alții nu te pot convinge să ai același comportament cu al lor, dacă acesta nu coincide cu starea ta interioară de a fi. Conducătorii politici și religioși vor căuta să te atragă spre cauza lor, dar nu

vor reuși, decât dacă ești în armonie, în locul cel mai profund al ființei tale, cu ceea ce spun sau fac ei.

Asta sună atât de minunat! Dar ce m-ar putea face să aleg o stare de a fi interioară diferită de ceea ce îmi transmite lumea exterioară? Vreau să spun, cum pot eu „să fiu" ceva ce lumea nu mă lasă să fiu? Înțelegi întrebarea? Cum pot fi „plin de pace", dacă lumea se autodistruge? (Ca să dau un exemplu).

Poți fi plin de pace, indiferent ce face lumea exterioară - și ironia minunată a acestui lucru este că ceea ce face lumea exterioară va fi foarte des afectată de ceea ce ești tu. Sunt sigur că ai auzit deja sfatul că, dacă dai de un șarpe cu clopoței, cel mai bun lucru este să stai calm, să te îndepărtezi încet și nu vei păți nimic. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci, este să te întorci cu spatele și să fugi. Sunt sigur că ai auzit sfatul că, atunci când te urci pe un cal, ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci este să-i dai calului impresia că ți-e frică. Dacă nu-i dai calului impresia că tu ești stăpânul, atunci calul va fi stăpânul tău.

Ai auzit chestiile astea, nu?

Da.

Bine. Le folosesc aici ca o metaforă pentru viață.

Cum să rămâi plin de pace, când lumea dovedește orice în afară de pace? Plin de iubire, când lumea dovedește orice în afară de iubire? Plin de iertare, când lumea dovedește orice în afară de iertare? *Insistând să fii cine ești,* indiferent de ceea ce este restul lumii. Încet, lumea pe care o atingi se va schimba. Acum imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar proceda astfel. Totuși, nu poți insista să fii cine ești, dacă nu *știi* cine ești. Astfel, această decizie ar trebui luată *dinainte.* Amintește-ți asta întotdeauna: Starea ta de a fi este ceea ce ești.

Tu nu ești ceea ce faci. Tu ești o *ființă* umană.

27

Doamne, faci ca totul să sune atât de ușor. Dar *nu* e chiar atât de ușor.

Cei mai eficienți maeștri învățători de pe Pământ au demonstrat că este.

Iar începem! Crezi că noi putem fi ca ei?

Toți *v-au promis* că puteți! Nu a fost asta cea mai măreață promisiune a lor?

Mulți învățători spirituali v-au împărtășit secretul că a hotărî cine sunteți cu adevărat și de a fi astfel este cel mai rapid mod de a vă influența și crea sinele vostru interior și lumea voastră exterioară. Nu este o învățătură nouă. Dar ceea ce poate fi nou este hotărârea voastră de a încerca să faceți asta.

Eu *am încercat.* Întreaga rasă umană a făcut-o. Crezi că este prima dată când auzim toate acestea? Crezi că n-am încercat?

Observ că mulți oameni sunt speriați de moarte, când e vorba să încerce. Vreau să spun, să încerce *cu adevărat.* Le e teamă să revendice stăpânirea asupra propriilor lor vieți, să creadă că Dumnezeu le-a dat acea putere, și cu atât mai puțin acea investire.

Observ că mulți oameni se tem să creadă că înțelepciunea Divinității se află în ei.

Observ că mulți oameni se simt efectiv vinovați când e vorba să creeze o Nouă Spiritualitate pe baza unei conversații reale cu Dumnezeu, prin încercarea de a avea

o prietenie autentică cu Dumnezeu și prin trăirea unei experiențe de comuniune cu Dumnezeu.

Observ că frica și vinovăția sunt cei mai mari dușmani ai oamenilor.

De ce ne este așa de groaznic de frică?

Ei, și tu! Vă e frică de moarte, e clar, dar motivul pentru care vă e frică de moarte se datorează celor spuse vouă despre Viață și despre Dumnezeu.

Majorității oamenilor le este atât de frică de moarte, încât au ajuns să le fie frică să trăiască. Așa că își *cedează* viața celor cărora *nu* le este frică de moarte. Atacatorilor cu bombe sinucigașe și țărilor cu cele mai mari armate și cu cele mai multe bombe.

Dar nu puteți continua așa. Lumea voastră nu se poate susține pe ea însăși, având ca principiu călăuzitor frica. Iubirea trebuie să devină principiul ei călăuzitor.

Dar cum putem crede în iubire și să nu ne fie frică de moarte? Am fost învățați să credem într-un Dumnezeu care ne iubește în moduri foarte lipsite de iubire, care apoi ne lasă să murim și care ne pedepsește după moarte.

Tocmai de aceea, dacă doriți să trăiți în pace și armonie, trebuie să vă schimbați lumea la nivelul credinței. Câte o persoană pe rând. Începând chiar cu tine. Acum v-am dat niște instrumente noi. Aici, în această conversație, vi s-au arătat câțiva pași noi care vă pot îndepărta de frică și îndrepta către iubire. Aici sunt câteva noi revelații care vă pot ajuta să găsiți calea. Acestea sunt afirmații filozofice și teologice majore. Ele poartă implicații uriașe pentru întreaga omenire.

Și acum vreau să vă aduc ultima dintre aceste revelații. Gândiți-vă la ea cu atenție. Aprofundați mesajul ei mai amplu.

Aceasta este cea de-A NOUA REVELAȚIE:

Nu puteți muri și nu veți fi niciodată condamnați la osândă veșnică.

O, Dumnezeul meu, dacă asta ar fi adevărat, s-ar schimba totul!

Este adevărat și *va* schimba totul, în momentul în care vă hotărâți să trăiți acest adevăr ca pe adevărul vostru personal. Majoritatea religiilor lumii v-au învățat primele trei cuvinte ale acestui adevăr, dar ceea ce v-au spus după acele trei cuvinte a transformat acest adevăr într-un coșmar.

Ele v-au spus că sufletul vostru nu moare niciodată, dar v-au mai spus că sufletul vostru poate sta în iad pentru eternitate. Iar descrierea referitoare la ce ar putea *determina* rămânerea voastră în iad pentru eternitate - ca și cea referitoare la ce v-ar duce în rai - *a creat iadul pe Pământ.* Asta, deoarece unele religii v-au învățat că *a-i omorî pe alții* pentru „cauze drepte" vă va trimite direct în rai, în timp ce altele v-au învățat că *a crede în Dumnezeu,* dar „într-un mod greșit", vă va trimite direct în iad.

Dacă nici asta nu te zăpăcește de cap, nimic altceva nu o va face.

Vă declar acum că aceste învățături sunt în întregime și complet inexacte.

Au fost aduse în lumea voastră nu de Dumnezeu, ci de ființele umane. Ființe umane care au presupus că Dumnezeu trebuie să fie mânios, răzbunător, punitiv și neiertător, deoarece *oamenii* sunt mânioși, răzbunători, punitivi și neiertători.

Ființe umane care și-au imaginat că Dumnezeu trebuie să fie meschin, critic, pretențios și exclusivist, deoarece oamenii sunt meschini, critici, pretențioși și exclusiviști.

Ființe umane care au crezut că Dumnezeu a conceput viața eternă pe baza unui sistem de recompensă și pedeapsă, deoarece oamenii au conceput viața pe Pământ

pe baza unui sistem de recompensă și pedeapsă. Recompensa și pedeapsa, așa cum am subliniat, sunt o convenție socială umană, care nu are nimic de-a face cu divinitatea. Nici una nu este o noțiune divină, ci o invenție umană care înlocuiește noțiunea divină de iubire necondiționată. Recompensa și pedeapsa reprezintă încercări umane de a exprima Principiul de Viață al Adaptabilității.

Oamenii au creat „recompense" și „pedepse", pentru a se obliga să-și adapteze comportamentele la ceea ce își imaginează ei că vrea Dumnezeu. Însă această convenție socială este deformată de concepțiile false pe care le au oamenii despre Dumnezeu și despre Viață - și astfel, unii oameni se comportă într-un mod pe care *nici un* Dumnezeu nu l-ar dori *vreodată*.

Bineînțeles că există milioane de oameni care nu fac asta,. Oameni care sunt frumoși în adâncul sufletului lor și care răspândesc și împărtășesc frumusețea peste tot. Există oameni care predică doar dragostea și oameni care vindecă doar prin simpla prezență a ființei lor. Cu toții cunoașteți astfel de oameni. Este foarte posibil ca tu să fii unul dintre ei. Este absolut sigur că încerci să fii unul dintre ei, altfel nu te-ai angaja în genul de muncă de elevare personală și spirituală care te-ar putea conduce la acest gen de conversație cu Dumnezeu.

Și astfel, către tine se îndreaptă mulțumirile omenirii. În tine se află speranța omenirii. În tine sălășluiește viziunea cea mai înaltă a omenirii.

Este o viziune care se avântă dincolo de credințele limitate ale omenirii în lucruri care nu sunt adevărate.

Sunt unii care văd lumea așa cum este ea - și întreabă: „De ce?" Și sunt alții care visează la lucruri care nu au existat niciodată - și întreabă „De ce nu?"

Acelora care visează visul îngerilor, Eu le spun că o să vă ajut să creați acel vis și să-l transformați în realitate. Astfel, am venit să vă aduc această a Noua Revelație și

acum am să o repet, astfel încât omenirea să nu poată pierde din vedere și să nu o poată ignora - nici pe ea, nici implicațiile ei.

Nu puteți muri și nu veți fi niciodată condamnați la osândă veșnică.

Odată cu această ultimă Nouă Revelație apare viziunea voastră. Prin ea vine libertatea voastră și deplasarea voastră în interiorul Sinelui vostru Adevărat.

Atunci când veți înțelege că nu sunteți corpul vostru și că Cine Sunteți Voi nu poate muri niciodată și nici nu va muri vreodată și ... când veți înțelege că niciodată nu veți fi condamnați de un Dumnezeu ce emite judecăți, care este mânios și răzbunător ... ATUNCI grijile voastre de o viață legate de supraviețuirea voastră fericită se vor termina.

Sfârșitul acestor griji vă va transforma complet, făcându-vă să interacționați cu lumea, într-un mod cu totul nou. Veți deveni, la propriu, un Om Nou. Veți trăi, în mod natural, o nouă Spiritualitate. Și veți crea, în mod spontan, o Nouă Societate.

Veți fi încântați de noul mod în care priviți viața, în care îi vedeți pe ceilalți oameni și în care îi tratați. Veți fi înălțați de noile priorități pe care le veți stabili și de noile idei pe care le veți avea, legate de ce este important și ce nu este - ca să nu mai vorbim de ceea ce veți considera de acum înainte că este destul de important pentru a vă da motive să vă ucideți unii pe alții.

Veți fi uluiți de felul în care ați bâjbâit în toți acești ani, ca printr-un labirint. Felul în care ați fost prinși în ciclul de violență a fost uluitor și eliberarea voastră din acest ciclu de violență va fi obținută prin ispășire.

Dar dacă am crede că niciodată nu vom fi judecați sau condamnați, nu ar mai exista nici un motiv de a „ispăși" pentru ceva. *Și atunci, ce ne-ar opri să ne comportăm mai rău ca niciodată?*

Aveți nevoie de amenințarea cu osânda veșnică, pentru a nu-i răni pe ceilalți, pentru a face ce este spre binele tuturor?

Nu suntem convinși că este spre binele nostru să acționăm într-un mod care să fie spre binele tuturor. Credem că e spre binele nostru să acționăm, mai întâi, în propriul nostru interes.

Sigur că da. Și acel instinct este un instinct fundamental, întrețesut în tot ce înseamnă viață. Este Principiul de Viață al Auto-susținerii - care se exprimă pe el însuși. Interesul propriu este cel mai înalt interes.

Și așa ar trebui să fie.

Nu mai înțeleg nimic. Acum sunt complet derutat. Dacă interesul propriu este cel mai înalt interes - și așa *ar trebui* să fie - atunci tot ce ai spus aici, cade.

Da, doar dacă ai o definiție foarte limitată a Sinelui. Și astfel, revenim de unde am plecat. Credințele voastre false limitează definiția voastră despre Sine. Când veți vedea că Sinele îi include pe toți ceilalți, definiția voastră legată de interesul propriu se va extinde - și lumea se va schimba peste noapte.

V-am spus, încă de la începutul acestei conversații, că problema cu care se confruntă lumea acum este ușor de rezolvat. Răspunsul e evident. Pur și simplu, extindeți-vă definiția „Sinelui". Acum puteți înțelege mai complet această afirmație.

Să ne extindem definiția „Sinelui"?
E chiar așa de simplu?

E chiar așa de simplu. Atunci când veți crede că sinele vostru este una cu al celorlalți, veți renunța la comportamentele autodistructive. Atunci când veți crede că Sinele vostru este una cu Dumnezeu, veți crea noi comportamente, noi moduri de *a fi*, care vă vor schimba viața

și lumea, pentru totdeauna. Noile Revelații pe care vi le-am dat aici pot servi ca un catalizator în extinderea conștienței voastre, deschizându-vă către o conștiință care vă va permite să vă extindeți definiția Sinelui.

Da, acum înțeleg. Aceste Noi Revelații ne *salvează*, deoarece ne eliberează de rău, spunându-ne că *a noastră* este împărăția și puterea și slava, pentru totdeauna. Ele ne eliberează de frică. Ele ne permit să iubim din nou. Pentru a-L iubi din nou pe Dumnezeu și pentru a ne iubi, din nou, unul pe altul. Ele ne redau pe noi, nouă înșine. Ne putem iubi *pe noi înșine* din nou.

Și viața. Și da, chiar moartea.

Acum poți crede incredibilul - că Dumnezeu nu vrea nimic altceva decât binele vostru. Acum puteți să nu vă mai temeți de Dumnezeu. Niciodată nu a trebuit să vă fie frică și niciodată nu mai trebuie să vă fie.

Puteți avea o conversație cu Dumnezeu. Voi toți. Oricând. *Puteți* avea o prietenie cu Dumnezeu. Voi toți. În fiecare zi. *Puteți* experimenta comuniunea cu Dumnezeu. Voi toți. În fiecare moment.

Puteți să scăpați, în sfârșit, de gândul că Dumnezeu *vrea* ca voi să suferiți ... că suferința este *bună* ... că *nu vă este dat să fiți fericiți.*

Dar ce se poate spune despre Iacov, capitolul 4, versetul 8-10 din Noul Testament? Nu spune el:

„Curățiți-vă mâinile, voi păcătoșilor, și sfințiți-vă inimile, voi cei îndoielnici. Pătrundeți-vă de durere. Întristați-vă și vă jeluiți! Râsul întoarcă-se în plâns și bucuria voastră în întristare. Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța."

Despre asta vorbeam mai devreme. Aceasta este religia unei prețuiri de sine scăzute. Dacă doriți să trăiți în pace și armonie, aceasta este o parte a religiei voastre care trebuie refăcută.

Eu nu vreau ca râsul vostru să se transforme în plâns, nici bucuria voastră în întristare. De ce, oare, aș vrea asta? Aici e o mică greșeală. Iacov a fost mult prea zelos în această privință.

Și Petru a greșit?
El a spus în Petru, cap. 4, versetul 19:
„Pentru aceea, și cei ce suferă din voia lui Dumnezeu să-și încredințeze Lui, ca unui credincios Ziditor, sufletele lor, săvârșind fapte bune!"

Da, și asta este o greșeală. Nu este voia Mea ca voi să suferiți.

Dar și Coranul spune că este *voia lui Allah* ca unii să fie conduși spre cunoaștere și adevăr și unii nu – și că vor suferi pentru asta.

Acele cărți greșesc. Este foarte simplu. E timpul să vă eliberați de unele dintre gândurile pe care le-ați tot perpetuat, legate de ce vreau Eu și de ce am nevoie de la voi. Iar unul dintre cele mai importante gânduri pe care trebuie să le eliminați este ideea că eu vreau să-i omorâți pe alții de dragul meu.

Dar este greu de crezut că Dumnezeu nu comandă asta. În special, atunci când citești pasaje din toate cărțile noastre sfinte. De exemplu, acest pasaj din Bhagavad-Gita. Gita este, de asemenea, o carte de dialoguri, în care Arjuna – care, într-un fel, reprezintă Orice Om – are o conversație cu Dumnezeul lui, Domnul Sri Krishna. În fragmentul care urmează, Arjuna se adresează lui Krishna, înaintea unei bătălii, întrebându-l cum se poate justifica omorul. Ascultă răspunsurile lui Krishna ...

ARJUNA: Nu văd cum poate fi ceva bun în omorârea propriilor mele rude în această bătălie și nici nu pot dori, dragul meu Krishna, o victorie, un regat sau fericire care să decurgă de aici.

Vai, ce ciudat este că ne pregătim să comitem niște acte pline de păcat. Purtați de dorința de a ne bucura de fericirea regală, suntem pe cale să ne omorâm propriile rude!

KRISHNA: O, fiul lui Prtha, nu ceda acestei lipse de putere degradante. Nu ți se potrivește. Renunță la o astfel de slăbiciune măruntă a inimii și ridică-te, o, pedepsitor al dușmanului.

Krishna continuă, explicând că sufletul nu poate muri niciodată; de aceea „sinele nu moare și nici nu este omorât!" Cu alte cuvinte, poți să-i dai drumul și să omori corpul „fără a te lamenta".

Crezi asta?

Cred partea care spune că sufletul nu poate muri. Nu accept ca adevăr că aceasta îmi dă permisiunea să omor fără lamentări.

De ce nu?

Deoarece nu asta sunt eu și nici nu aleg să fiu astfel. Deoarece vreau să ajut la crearea unui alt fel de lume.

Înțeleg.

Majoritatea oamenilor vor acest lucru.

Ai dreptate, vor asta.

Dar nu știu cum să ajungă din punctul în care sunt, în punctul în care vor să fie.

Îi poți ajuta. Vă puteți ajuta unii pe alții. Construiți-vă lumea din nou. Lucrați împreună pentru a crea o nouă realitate. Mai întâi, o nouă realitate interioară, apoi una nouă exterioară.

Începeți din locul de unde rasa umană ar fi trebuit să înceapă de mult. Nu încercați să vă schimbați comportamentele; încercați să vă schimbați credințele. Credințele stau la baza comportamentelor și le fac să se repete la infinit.

Am înțeles. Acum înțeleg. Și am văzut, datorită aces-

tei conversații, care credințe duc, în mod special, la comportamentele cele mai auto-distructive. Acelea sunt credințele la care trebuie să mă gândesc cel mai mult. Acelea sunt credințele pe care am de gând să le schimb.

Bun. Pentru că trebuie să le schimbați, dacă ceea ce alegeți este ceea ce spuneți că alegeți - adică, să duceți o viață lungă în sănătate și fericire, în pace și armonie unii cu ceilalți; dacă ceea ce alegeți este continuarea supraviețuirii omenirii.

Specia voastră alege acum prin acțiunile ei, în fiecare ceas, în fiecare zi, dacă să supraviețuiască adolescenței ei și să se maturizeze, crescând în înțelegere și, în cele din urmă, să se unească cu alte specii foarte evoluate din univers, sau dacă să dispară. În fiecare moment luați o decizie de viață și de moarte. Alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când fumați o țigară, alegeți mai multă viață, sau o moarte mai rapidă?

Atunci când mâncați o bucată mare de carne roșie la fiecare masă, alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când nu faceți zile, săptămâni, luni întregi nici cel mai mic exercițiu fizic, alegeți mai multă viață sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când munciți pe brânci zece, douăsprezece sau paisprezece ore pe zi, fără a avea timp pentru o pauză pentru distracție, nici pentru o seară de relaxare, nici pentru un moment în care să râdeți - nici măcar pentru o îmbrățișare și o intimitate reală cu cei care tânjesc să fie intimi cu voi - alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când vă certați și aveți dispute cu familia și cu vecinii pentru lucruri care nu înseamnă nimic - absolut nimic - până la urmă, alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când vă luptați și mergeți la războaie cu alte țări, pentru chestiuni care ar putea fi rezolvate doar cu un mic compromis și un pic de încredere - o dorință de a ierta trecutul și credința că singurul mod de a crea un viitor viabil este să îl creați împreună - alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când insistați să continuați să credeți - ca și cum ar fi adevărate - în doctrine și dogme care vă omoară, alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

De la deciziile cele mai mici de zi cu zi, la marile decizii cu care se confruntă acum rasa umană, alegeți mai multă viață, sau o moarte mai rapidă?

Alegerea este întotdeauna aceeași.

Mai multă viață, sau o moarte mai rapidă.

Bineînțeles, așa cum v-am spus de multe ori, moartea nu există. Cuvântul este folosit aici în contextul în care ați înțeles-o voi. Este folosit pentru a arăta sfârșitul vieții așa cum ați cunoscut-o voi, în mod individual și colectiv.

În contextul aventurii umane, care va fi experiența vieții? Într-adevăr, ce vor fi oamenii?

Sau, vor mai fi oare oameni?

Minunatul vostru scriitor, Shakespeare, a spus-o perfect:

A fi sau a nu fi?
Aceasta e întrebarea.

28

Acum duceți acest mesaj în lume. Purtați-l către toți oamenii ale căror vieți le atingeți, prin propria voastră viață, trăită.

Mă adresez acum întregii omeniri: continuați-vă viețile cu entuziasm și bucurie, întrucât cea mai extraordinară perioadă din istorie se află înaintea voastră.

Ocazia este minunată și potențialul vostru este nelimitat. Provocarea este măreață, dar talentele, capacitățile și resursele voastre sunt și mai mărețe.

Ori de câte ori ați avut încredere în capacitățile voastre și v-ați folosit talentele la cel mai înalt nivel, nu ați câștigat întotdeauna acea zi? Așa a fost și o puteți câștiga și acum. Și, câștigând ziua, puteți *mântui* ziua pentru cei dragi și pentru toți cei care vă vor urma pe Pământ.

Puteți face asta, apelând la idealurile voastre cele mai înalte și aplicându-le în experiența voastră zilnică, adunându-vă cele mai mărețe gânduri și transformându-le în realități vii, adunându-vă întregul curaj și cea mai mare putere pe care o aveți și punând toate acestea la dispoziția tuturor.

Puteți face asta, împărtășind cu toți ceilalți iubirea voastră, compasiunea, înțelepciunea și abundența voastră. Vi s-a dat cu generozitate.

Acum, dați și voi cu generozitate.

O, minunații mei, cum se luminează fiecare cameră, atunci când intrați în ea zâmbind, oferind minunea care sunteți voi! Cum sunt vindecate viețile pe care le atingeți, atunci când le atingeți cu măreția sinelui vostru cel

mai înalt, reflectând asupra lor măreția propriului lor sine cel mai înalt! Cum se schimbă lumea, atunci când treceți prin ea în modul vostru extrem de special, propunând, prin însăși starea voastră de a fi, un mod în care lumea însăși ar putea fi.

Pentru a crea viața pe care o doriți pentru voi și pentru ceilalți, este nevoie să faceți câteva lucruri mari. Dar, vestea bună este că ele se pot face prin lucruri mărunte.

Un zâmbet. O atingere. Un hohot de râs. O hotărâre de a ierta. O dorință de a împărți. Capacitatea de a plânge - și de a auzi plânsul celorlalți.

Dragostea de viață. Încrederea în Dumnezeu.

Acceptarea celorlalți.

Alegerea de a trăi ca unul.

Hotărârea de a îndrăzni.

Acestea sunt lucruri de care sunteți cu toții capabili. Acestea sunt lucruri pe care le-ați mai făcut. Faceți-le acum și totdeauna - și veți fi doar la un pas de Paradis.

Nu este entuziasmant? Nu vă inspiră? Cu aceste simple instrumente ale vieții, vă puteți *schimba* viața. Cu înțelepciunea care se află în sufletul vostru, puteți re-crea lumea din nou.

Am spus că e o perioadă crucială - și chiar așa și este. Am spus că acesta este un moment de definire - și chiar așa și este. Am spus că, în trecut, mulți oameni nu au fost dispuși să se schimbe, nu au fost dispuși să progreseze, nu au vrut să se desprindă. Au rămas atașați de vechile lor căi și de vechile lor credințe care i-au susținut. Dar acum sunt zorii unei zile noi și puteți ajuta la nașterea ei.

Asta, deoarece tot ce am spus despre trecut va deveni *o parte* a trecutului, în momentul în care veți hotărî că *voi sunteți viitorul,* că în mintea voastră se află înțelepciunea, că în inima voastră se află iubirea și că în sufletul vostru se află adevărul care va elibera lumea voastră.

Asta, deoarece voi *sunteți* toată înțelepciunea,

iubirea și adevărul de care va avea nevoie orice clipă, pentru ca acea clipă să fie vindecată.

Viața voastră și lumea voastră *pot* fi vindecate, clipă după clipă. De fiecare dintre voi.

De fapt, acesta este singurul mod în care va fi.

Așa că mergeți acum și faceți această lucrare a bucuriei. Fiți, acum, mesagerii mei. Luați, acum, Noile mele Revelații și fixați-le ferm în mintea voastră, adânc în inima voastră și permanent în sufletul vostru.

Vă las aceste cuvinte, vă dau aceste daruri. Ele vă pot schimba lumea, pentru totdeauna.

1. Dumnezeu nu a încetat niciodată să comunice direct cu ființele umane. Dumnezeu a comunicat cu și prin ființe umane, încă de la începutul timpului. Dumnezeu o face și azi.

2. Fiecare ființă umană este la fel de specială ca orice altă ființă umană care a trăit vreodată, trăiește acum, sau va trăi vreodată. Voi toți sunteți mesageri. Fiecare dintre voi. Purtați un mesaj *către* viață, *despre* viață, în fiecare zi. În fiecare oră. În fiecare clipă.

3. Nici o cale către Dumnezeu nu este mai directă decât oricare altă cale. Nici o religie nu este „singura religie adevărată", nici un popor nu este „poporul ales" și nici un profet nu este „cel mai mare profet".

4. Dumnezeu nu are nevoie de nimic. Dumnezeu nu cere nimic pentru a fi fericit. Dumnezeu *este însăși* fericirea. De aceea, Dumnezeu nu cere nimic de la nimeni din univers.

5. Dumnezeu nu este o Super Ființă singulară, care trăiește undeva în Univers sau în afara lui, care are aceleași nevoi emoționale și este supus aceluiași haos emoțional ca și oamenii. Acela Care Este Dumnezeu nu poate fi rănit sau distrus în nici un fel și, prin urmare, nu are de ce să se răzbune, sau să impună pedepse.

6. Toate lucrurile sunt Un Singur Lucru. Există doar Unul, și toate sunt parte din Unul Care Este.

7. Nu există ceva precum Bine și Rău.

Există doar Ceea Ce Funcționează și Ceea Ce Nu Funcționează - în funcție de ce doriți voi să fiți, să faceți sau să aveți.

8. Voi nu sunteți corpul vostru. Cine sunteți voi nu are limite și este fără de sfârșit.

9. Nu puteți muri și niciodată nu veți fi condamnați la osândă veșnică.

Aceste afirmații sunt adevărate. Aceste revelații sunt reale. Ele pot fi folosite - dacă alegeți acest lucru - ca bază pentru o Nouă Spiritualitate. Dar întoarceți-vă, în primul și în primul rând, la adevărul, înțelepciunea și iubirea din interiorul propriei voastre ființe. Testați totul, în funcție de acestea. Aceasta să vă fie măsura.

Rețineți că cel mai măreț instrument pe care îl veți avea vreodată - cu care să creați nu doar o nouă spiritualitate, dar și o lume complet nouă - este propria voastră viață, trăită.

Folosiți clipele vieții voastre, pentru a demonstra cel mai înalt adevăr al vostru, pentru a oferi propria voastră iubire autentică și pentru a vindeca fiecare rană pe care voi și alții v-ați făcut-o vouă înșivă.

Viețile voastre nu trebuie să fie așa cum sunt. Ființele umane sunt capabile să trăiască împreună în pace și armonie. Totuși, unii oameni trebuie să se hotărască să deschidă calea. Unii oameni trebuie să declare, prin viețile lor, că ei *sunt* calea. Unii oameni trebuie să aleagă să fie prima piesă a dominoului.

Vă invit să faceți această alegere. Vă invit *să transformați clipele propriei voastre vieți în ...*

... Noile Revelații.

ÎN ÎNCHEIERE ...

În paginile acestei cărți extraordinare ni s-au oferit toate informațiile de care avem nevoie pentru a ne schi mba viețile și pentru a aduce vindecare lumii. Singura întrebare care rămâne este: vom alege să o facem?

Chiar în acest moment, omenirea are nevoie de ajutor. Dumnezeu ne-a oferit ajutor și acum ajutorul trebuie să vină de la voi.

Da, acum depinde de voi.

De tine și de mine.

Trebuie să ne alăturăm celorlalți - politicieni, soldați, economiști, industriași, directori de firme, conducători religioși și tuturor celor pe care „i-am ales să ne conducă" în trecut. Trebuie să ne alăturăm lor și să-i ajutăm să vadă ce fel de lume dorim cu adevărat să creăm, deoarece, până acum, ei nu au obținut rezultatele pe care noi toți spunem că le dorim. Lumea noastră este încă în pragul unei calamități globale și *se aproprie,* nu se îndepărtează, de autodistrugerea totală.

Nu mai putem ignora faptul că ceea ce au făcut conducătorii noștri și instituțiile societății noastre *nu funcționează.* Uitați-vă în jur. Companii gigantice se prăbușesc, distruse de propriile minciuni contabile convenabile. Bisericile și-au pierdut credibilitatea, datorită propriei lor ipocrizii nerușinate. Armate de mii de oameni și bugete militare de miliarde nu mai au nici un sens, confruntate cu o mână de oameni cărora nu le pasă dacă mor.

Iar acela care se presupune a fi cel mai corect și mai democratic sistem politic de pe Pământ, nu poate face alegeri prezidențiale corecte.

Deci, acum depinde de oamenii obișnuiți, de oamenii fără titluri, ca să devină membrii ai echipei. Să *conducă* echipa. Va trebui să intrăm în echipă cu ceilalți, să devenim noi înșine conducători, pe măsură ce ne reconstruim lumea, câte o persoană, o familie, un orășel, un oraș, un stat, o națiune - *o idee* și *o clipă* - o dată.

Am așteptat destul. Trebuie să ne apucăm de treabă, fiecare dintre noi, să schimbăm ideea predominantă despre cine suntem noi, în relație cu fiecare dintre ceilalți - și ce este viața, de fapt.

Această carte ne dă instrumentele cu care să facem aceste lucruri. Tot ce mai trebuie acum este să ne angajăm.

Trebuie să ne pese. Trebuie să îndrăznim.

Trebuie să împărtășim cu ceilalți.

Trebuie să ne pese suficient de mult, pentru a da ce avem noi mai bun.

Trebuie să îndrăznim suficient, pentru a fi cei mai buni acum.

Trebuie să dăm celorlalți suficient, pentru a atinge întreaga lume, fiecare în felul său, cu lumina strălucitoare a iubirii noastre și cu adevărul a cine suntem noi cu adevărat și cine alegem să fim.

Ceea ce ne trebuie acum este o idee nouă în interiorul omenirii, despre omenirea însăși. O idee care ar putea crea o schimbare enormă și de durată în felul în care ne vedem și ne experimentăm pe noi înșine și în felul în care ne trăim viețile.

Provocarea cu care urmează să ne confruntăm este că mulți oameni nu *vor* să se schimbe. Unii nu cred că schimbarea este posibilă, în timp ce alții nu cred că omenirea se confruntă cu vreun pericol real. Alții pur și simplu nu par a avea voința de a face ce trebuie, pentru a crea schimbarea.

Totuși, acum ne stă la îndemână o epocă de aur a păcii. Tot ce e necesar acum, este voința de a o crea.

Toate lucrurile sunt create cu trei instrumente de bază: Înțelegere, Capacitate și Voință. Avem, în sfârșit, Înțelegerea și Capacitatea. Voința este elementul final, în orice proces de alegere. Este instrumentul suprem al creației. Unde există Voință, există o cale. Fără Voință nu putem face nimic.

Stând în fața unui public din Zurich, în primăvara anului 2002, am vorbit despre rezistența oamenilor la schimbare, chiar și atunci când sunt puși față în față cu rezultate potențial dezastruoase dacă nu o fac.

„În această viață, vrem să ne agățăm de credințele, prejudecățile și comportamentele noastre străvechi și nu vrem nici să le schimbăm, nici să le punem în discuție cu adevărat, chiar dacă spunem că dorim cu disperare o lume diferită. Soluția ar putea fi chiar în fața noastră și majoritatea dintre noi tot nu am folosi-o.

Nu vrem să schimbăm, nu vrem să renunțăm la vechi.

Vrem ca toți ceilalți să se schimbe. Vrem ca lumea să se schimbe, dar nu vrem ca lumea NOASTRA să se schimbe.

Totuși, dacă vrem ca lumea să se schimbe, ar trebui să începem prin a observa contradicțiile izbitoare din propriul nostru comportament.

Eu nu sunt diferit de voi. Nu mi-am corectat mai mult decât voi comportamentele cele mai autodistrugătoare. Așa că, nu este o situație de genul ‚râde ciob de oală spartă'. Sunt în aceeași poziție cu voi. Dar știu un lucru.

Dacă nu ne ajutăm unul pe altul, nu ne sprijinim unul pe altul, nu ne stimulăm unul pe altul, nu ne ridicăm unul pe altul la un nou nivel de conștiență, atunci, prieteni, ne vom scufunda toți împreună.

Și nu vreau să se întâmple asta cu noi. Putem mai mult decât atât. Ne putem schimba viețile și lumea, dar ... *trebuie să ne dorim profund acest lucru.* Și trebuie să ne angajăm să începem aici, exact unde suntem noi - nu ‚dincolo', unde este cealaltă persoană.

Așa că vă provoc să mă contestați. Oriunde vedeți că mă comport într-un mod mai prejos decât ce știți voi că sunt eu, sau care îmi aduce rezultate pe care știți că nu le vreau, spuneți-mi.

Nu criticându-mă. Nu cu mânie. Ci cu dragoste.

Spuneți doar atât ... *‚Știu că nu ești tu acesta. Știu că nu asta este ceea ce alegi tu cu adevărat. Și aș vrea să te redau pe tine ție însuți.'*

Și apoi, permiteți-mi să fac același lucru pentru voi.

Dacă vom face aceasta unul pentru celălalt, nimic nu ne va putea opri."

Și acum vă voi spune același lucru, vouă, celor care citiți această carte.

Haideți să ne trezim unii pe alții. Haideți să punem capăt lungului nostru coșmar global. Haideți să fim farul care arată drumul, atunci când ceilalți s-au rătăcit. Haideți să fim cei ce aduc lumina. Haideți să fim Prima Piesă de Domino.

Așa cum spune această carte, vom avea cea mai mare eficiență, atunci când vom alege să lucrăm pentru aceasta împreună, ca un colectiv. Sunt multe feluri de a face acest lucru. O cale ar fi să vă alăturați Fundației Conversații cu Dumnezeu, organizația noastră non-profit, ca parteneri într-o creație comună.

Misiunea Fundației este să-i inspire pe oamenii de pretutindeni *să fie schimbarea pe care doresc să o vadă.* Dorința noastră este să facem ca mesajul CCD să fie accesibil și inteligibil, în cel mai rapid mod, pentru cel mai mare număr de oameni.

Fundația Conversații cu Dumnezeu produce cărți, casete audio, casete video, cursuri interactive on-line și prin email și alte materiale educative, și ține lecții, cursuri și seminarii.

Dacă sunteți la fel de interesați de informațiile din această carte ca și noi și dacă credeți că ar fi de folos lumii

să existe cât mai mulți oameni care să cunoască acest material, ați putea să jucați un rol propriu în crearea acestui rezultat. Campania noastră *Inspiră Lumea* vă oferă șansa de a o face, într-un mod foarte direct, ca parteneri ai noștri și folosindu-vă talentele, timpul, energia și resursele, în beneficiul celorlalți. Sunt multe lucruri pe care le puteți face.

Pentru a afla mai multe, vă rog să accesați site-ul www.inspiretheworld.com, care vă va duce direct la pagina cu campania noastră de pe website-ul nostru principal. Dacă nu aveți acces la Internet, puteți contacta sediul Fundației la:

Conversations with God Foundation
PMB 1150, 1257 Siskiyou Blvd.
Ashland, Oregon 97520
Telefon: (001) 541-482-8806

Fundația noastră deține și o agendă și o rețea mondială de informații cu persoane și organizații care vor să intre în legătură cu alții și să adune noi energii, pe măsură ce lucrează pentru a ridica și îmbunătăți întreaga viață de pe această planetă, fiind ei schimbarea pe care doresc să o vadă. Pentru a vă conecta la această rețea, accesați site-ul www.beingthechange.net.

Dacă simțiți o chemare personală pentru a explora activ parteneriatul cu noi, website-ul nostru principal vă oferă informații complete despre cine suntem și ce facem, precum și alte oportunități de învățare și studiu, în cazul în care doriți să explorați materialul extraordinar din seria de cărți *CCD*. Aceste oferte includ un curs interactiv pe e-mail de șase săptămâni și un curs on-line de studiere în ritm propriu a *Noilor Revelații*, care vă ajută să integrați mesajele lor puternice în viața voastră de zi cu zi.

Puteți accesa toate acestea imediat și vă puteți conecta cu noi direct, la adresa noastră principală de internet, www.cwg.org, și www.nealedonaldwalsch.com. *

Sunt foarte recunoscător că ați fost conduși către această carte și că ați ales să o citiți până la sfârșit. Chiar dacă voi și cu mine nu suntem de acord în privința drumului către un viitor mai luminos, putem cel puțin să știm că urmărim același rezultat.

Acest scop comun este începutul unității - iar unitatea de intenție poate vindeca lumea.

Viața decurge din intențiile noastre legate de ea și eu știu că dacă lumea se va schimba, va fi datorită vouă și a altora ca voi, care aleg să schimbe ceva, prin viața lor de zi cu zi.

Fie ca să vă bucurați din abundență de binecuvântările lui Dumnezeu și fie ca voi să le împărtășiți cu toți cei ale căror vieți le atingeți.

Neale Donald Walsch
Londra
15 Aprilie 2002

* Editura FOR YOU a organizat in România un grup de studiu *Conversații cu Dumnezeu*, care funcționează în București, dar și în orașe din țară, unde sunt grupuri interesate de ideile enunțate în cărțile lui Neale Donald Walsch și nu numai. Informații pe site-ul editurii www.editura-foryou.ro. N. Ed.

CUPRINS